

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Naha, E\Naha_Ed-Robocop.pdb

PDB Name: Naha-Robocop
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.3.2007
Modification Date: 13.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ed Naha
ROBOCOP

Připsáno Kate a Kiah

Ušlechtilý muž pozná, co je správné;
obyčejný muž pozná, co se prodá.
KONFUCIUS (551 – 479 p. K.)

Byl polda.

Dobrej polda.

Tohle si aspoň Murphy říkal, když hleděl z okna svého montovaného domku do tmy. Z takové dálky vypadaly pusté ulice bezpečně. Ale Murphy věděl svoje. Za tím tichem, za těmi stíny všechno jenjen vybuchnout. A přece to svoje přeložení přijal. Jako dobrej polda.

Bůhvíproč si vzpomněl na otce. Instinktivně odstoupil od okna. Takhle otce zabili. Když koukal z okna. Koupil zbloudilou kulku. Před časem, když Detroit prvně zakoušel chuť Nepokojů.

Bylo to tak asi před dvaceti lety, když federální vláda přiškrtila státní půjčky a začala nutit města, aby se o sebe postarala sama. Potíž byla v tom, že většina větších měst měla rozpočty našponované jak tlustých kšandy. Detroit se položil, tak jako řada jiných velkoměst.

Ze sociální péče nezbylo nic. Chudí nechápali proč. Aby ventilovali vztek, vzali ulice útokem. Jeho rodina bydlela tehdy v tom, čemu se říkalo Starý Detroit. Pořád tam tenkrát žilo pár rodin, lidí, co celý svůj život spojili s jistými nadějemi a sny. Murphyho otec se zkrátka octl na nepravém místě a v nepravou chvíli. Odstřelovač. Svist. Třesk. Cinkot tříštícího se skla. Takový byl konec Jamese Patricka Murphyho.

V okamžiku smrti vypadal, jako by tím vším byl udiven a pobaven. Přistěhoval se do Detroitu s plánem vydělat pěkný balík v automobilkách. Pak se autoprůmysl potopil a Murphy starší skončil jako zaměstnanec OmniConu, nové společnosti ve městě. Dělal kopáče. Ale z jeho pojistky se dal zaplatit pohřeb. Pěkná, zdobená rakev. Obligátní květinové dary a oxeroxované podpisy anonymních vedoucích pracovníků. Otec se mu podíval do vyděšených očí a zašeptal: „Parchant.“ Pokrčil rameny, usmál se a umřel.

Murphy si povzdychl. Ukázalo se, že společnost Omni Consumer Products znamená pro město tak trochu spásu. Nová bytová výstavba. Nové pracovní příležitosti. Když přišla městská pokladna před necelým rokem na buben a nezbylo ani na mzdy policistům, vložil se do hry OmniCon a jednoduše převzal veřejné služby města v agónii. Teď platil policii. A hasiče. A zdravotníky. I úřad pro městskou zeleň. Hergot, když ne dost, aspoň platil OmniCon včas.

Murphy uslyšel za sebou střelbu. Instinktivně se otočil. Určil zdroj a oddechl si. Desetiletý Jimmy Murphy se rozvaloval před obrazovkou a hlтал svůj oblíbený pořad, T. J. Lazera. Murphy měl co dělat, aby se nerozhířil, když sledoval, jak televizní policajt sundal půl tuctu neandrtálských banditů, otočil pistole na ukazováčku a zasunul je zpět do pouzdra. Tenhle Lazer, s náběhem na břicho a s nepřiléhajícím přčeskem, by byl ve čtvrti Starý Detroit do pěti minut tuhej.

Ve čtvrti, kam má Murphy zítra namířeno.

Zpět domů.

Murphy ucítil, že se mu maličko svírá žaludek. Byl nervózní, ale čert ho vem, jestli to dá před rodinou najevo. Dost na tom, že si s sebou nosil příznaky ze služby domů: obrazy ječících tváří, rozflákaných aut; nekonečné proudy krve a slz. Ani stín slabosti a obav nedá klukovi či Jan znát.

Podíval se do okna a uviděl v chvějivém osvětlení obrazovky svůj obraz. Vyskočil. Tvář, kterou spatřil, byla na okamžik tváří jeho otce. Měl ty samé, vysoké lícní kosti. Stejně, hluboko zasazené modré oči. Úzké rty, toužící po úsměvu, ale neschopné natolik se uvolnit. Přinutil se a vysmál se svému neklidu. Je mu pětatřicet a už mu měkne břicho. Málem se uchechtl nahlas. Vítej v obci impotentních měkkopupkáčů, Murphy.

Do pokoje vešla Jan. „Večere bude za minutku.“ Střetli se pohledem. Věděla, jak je podrážděný. Byli spolu příliš dlouho, aby to nevěděla. Vyrostli spolu. Vzniklo mezi nimi přátelství, které vykvetlo do lásky. Křečovitě, zešíroka se usmál a hlavně kvůli Jimmymu si mozočnatou dlaní pohladil stažený žaludek. „Výborně, maminko. Jed bych i hřebíky,“ prohlásil. „Ty jsme měli minule. Spokojíš se s roštěnou?“ nutila se do úsměvu na oplátku Jan.

„Snad se s tím smírím,“ přikývl Murphy.

Jimmy se u televize zasmál: „Já taky, když to dokáže tatínek.“

Jan se vracela do kuchyně. „Mám to ale dvě hlavičky.“

Murphy pozoroval Jimmyho rozvaleného před obrazovkou. Pohled mu znova zabloudil do ulice. Rád by věděl, co se tam dnes v noci bude dít. A s čím se tam potká zítra.

Nad Starým Detroitem stál úplněk a zaléval ho mrtvolným, strašidelným jasem. Čtyři monolity mrakodrapů se tyčily nad kostrbatými stíny přízemní zástavby: budoucnost shlížející s opovržením na poslední, rozpadající se zbytky minulosti. Tři hodiny ráno. Většina města už dávno spala, ale v ulicích Starého Detroitu neustával krutý život džungle ani na okamžik.

Hlídka ve složení Frederickson a Connors navigovala své TurboFáro pustou ulicí. Dva bloky před nimi předl další hlídkový vůz; Frederickson s Connorem to dnes v noci jistili zezadu. Bylo jim to fuk. Šlo o jednotvárnou práci, ale v téhle čtvrti byla jednotvárnost vítaná.

Pozorovali, jak masivní policejní auto před nimi mizí v jedné uličce. Tahle auta nebyla nijak elegantní, ale v ulicích kmitala jako blesk. Jejich dva turbomotory v otáčkách ječely jako sirény.

Dva policisté se nechali ukolébat do pocitu bezpečí. Světla reflektoru upevněných nad nimi na střeše vozu se tu a tam odrážela od budov a bídně udržovaných průčelí obchodů. Fredericksonův zrak se svezl k křiklavé, potrháné reklamní tabuli: B. B. TEX – ÚVĚR NA DVACETILETÉ RODINNÉ SMLOUVY.

Kdysi dávno slíbil LunaSpol spoustě lidí, že budou osídlovat Měsíc. Dnes byly i cesty do vesmíru obnošená vesta. Existovaly pořadníky lidí ochotných vypadnout ze zchátralých měst za příslibem nějaké existence, a to kamkoli.

Frederickson se při řízení mrkl na počítačem řízenou přístrojovou desku. Displeje. A další displeje. Zavrtěl se na sedadle, jak se snažil udělat si pohodlí. Polovinu těžkostí nynější služby u policie působily uniformy – byly to doslova bolesti zadnice. Spodní kombinéza s posílenou ochranou kloubů, vysoce účinná brnění z pancéřovaného plastiku, elegantní, leč nepohodlné helmy. Pokusil se najít polohu, jež by znamenala o něco menší tlak na jeho už tak dost sešňorovaný močák. Marně. Zhroutil se v sedadle a přijal to nepohodlí se stoickým vzdechem.

Frederickson s Connorem zahruli zvolna za roh. Zase měli svého vodiče na dohled. Daleko před prvním vozem se přes ulici přesmykla jakási stína podobná silueta. Frederickson zbystřil pozornost. Instinktivní reakce. Rád by věděl, zda to Alcott s Duffyovou v předním autě zaregistrovali taky.

Jeho přijímač ožil chraptivým kvákaním. Někdo v dispečinku SlužSpoje si taky všiml bodu na obrazovce radaru. „Někdo nám tu bere roha směrem na východ. Mrkněte se na to.“

Z prvního auta zachrčela odpověď: „Tady Roger, to je buzerace, pane, přepínám.“ Smích. Tohle byl Alcott. Tuze se snažil všechno zlehčovat. „Zklidni to, kámo, máme tě na háku.“

Frederickson se trochu uklidnil. Předmět přehající před prvním autem pravidelně pípá na elektronické mapě téhle čtvrti. Vodič přidal plyn a zmizel za rohem, ale žhnoucí rudý bod v síti souřadnic na přístrojové desce druhého auta ukazoval jeho polohu. Z té mapy bylo Fredericksonovi zřejmé, že se přední hlídkový vůz přibližuje ke kořisti.

Běžná záležitost. Nejspíš nákej opilej somrák. Jenže na ochlastu byl ten chlapík pěkně živý.

Frederickson se naklonil k mikrofonu SlužSpoje: „Vidíš něco, Alcotte?“

Z předního vozu dorazil Alcottův hlas, velice věcný: „Vypadá to na ženskou.“

Connors vyhlížel dopředu a hodil po Fredericksonovi zmateným pohledem. Slyšeli veselí z prvního vozu.

„Bože, štipni mě, Duffino,“ vzkřikl Alcott. „Zbláznil jsem se, nebo tu pobíhá opravdu opravdu dočista nahá?“

Duffyová předstírala šok: „Drží transparent. Je na něm napsáno KOUŘÍM ZDARMA.“

Frederickson s Connorem se na sebe zazubili. Vtom v přijímači zaduněl Alcottův hlas, „Na mou duši! Frederickson! Vždyť je to... vždyť je to tvoje žena!!!“

Frederickson uvolnil nohu z plynu. Kurvy vychcáný, pomyslel si. Přes SlužSpoj slyšel, jak se Duffyová s Alcottem hystericky chlámou. Zprava k němu dolehly přidušené zvuky. Frederickson se pootočil a zjistil, že Connors má co dělat, aby se netleml nahlas. Veselí v prvním voze prudce ustal. Z přijímače zachrptěl drsný, nezřetelný výkřik. Connors se naklonil k SlužSpoji. Jenom slabé praskání.

Frederickson pohlédl na souřadnice počítačové mapy. Červený bod označující polohu vedoucího TurboFára se náhle rozprskl a zalil obrazovku červeným světlem. „A do prdele,“ zamumlal Connors.

Frederickson na to dupnul. TurboFáro poskočilo dopředu, prosvištělo kolem rohu za blikání majáků a vytyl sirén.

Frederickson skřípal zuby. Měl je už plné tohohle denního chleba pouličních válek.

Skočil na brzdu a s otevřenou hubou civěl na vozovku před sebou. Connors si odjistil přepadovou pušku a snažil se zvládnout zdvihající se žaludek.

Ani ne tři metry před sebou uviděl zohýbané, hořící zbytky prvního vozu. Obrněná těla Duffyové i Alcotta se povalovala na ulici, údy v nepřírodných polohách, jako poházené hadrové panenky. Zlověstný oblak smrdutého černého kouře vytryskl z rozervaného motoru policejního auta.

Frederickson se snažil ovládat. Vyštěkl do SlužSpoje: „Příslušníci neschopní boje. Jednotka 217 žádá posilu a MediAir.“

Odpověď, která prošla praskáním statické elektřiny, byla krátká a k věci. „Jednotka 217. Všechny dosažitelné jednotky momentálně nasazeny v akci. Pokračujte jako jednotka prvního kontaktu. Požadavek na MediAir potvrzen.“

Connors praštil pěsti do desky. „No to je výborný. Jako za časů, kdy šerifoval John Wayne.“

Otevřel zadní dveře. „Běž. Budu tě krýt.“

Frederickson s Connorem otevírali dveře TurboFára pomalu. Ať vyhodil to auto před nima do vzduchu kdo chtěl, musel to být bytelný šílenec. Ať to byl kdo chtěl, byl nejspíš pořád ještě tady. A teď je pozoroval.

Connors stál před autem a otáčel se v pomalých kruzích. Svítlna upevněná na bodáku jeho přepadové pušky

osvětlovala v kruzích zabedněné výlohy a vlnité střechy. Zatímco Connors pročesával okolí, Frederickson se se spuštěným hledím přiblížil k hořícímu autu.

Nahlédl do popraskaného hledí Duffyové. Za plexisklem byla pohmožděná, znetvořená tvář. Stephanie Duffyová, věk dvacet osm let, u policie čtyři roky. Žádné známky života.

Connors stále postupoval v pomalých kruzích a vrhl pohled k Fredericksonovi: „Jak je s Duffyovou?“

Frederickson byl už na cestě k Alcottovi. „Je po ní,“ řekl a sklonil se nad druhou padlou hlídkou. Alcott ještě žil. Silné slovo. Jeho tělo se začínalo nekontrolovatelně svíjet a třást. Šok ústící do křečí. Rozsáhlá poranění hrudníku. Bože. Roztříštěným prsním plátem pancíře bylo vidět Alcottovo srdce. Frederickson cítil, jak se mu v očích hromadí slzy. Tohle nedávalo smysl. Proč tyhle dva? A na běžné obhlídce. Strnul nad tělem a rostl v něm hněv.

Connors pořád obcházel v kruzích. Přejížděl svítilnou pořád dokola po stejných místech. Nikdo tam nebyl, ne? Tak proč byl tolik nervózní? „No tak, chlače. Vypadnem vodsud.“

Connors se pootočil doprava za slabým cvaknutím. Věčně v pohotovosti, pozdvihl přepadovou pušku. Ještě mu blesklo hlavou, že má zařvat na Fredericksona. Byla to jeho poslední myšlenka k věci. Pak pocítil letný závan překvapení, když mu palebná přehrada hrubých broků z pěti brokovnic roztříštila prsní plát na tucet kusů. Slábnoucím vědomím sledoval, jak mu ruce upustily pušku na zem. Byla na ní krev. Jeho krev.

Rachot brokovnic byl krátký a smrtící. Frederickson viděl, že to Connors koupil. Rozběhl se k autu a kryl se palbou z pušky. Nikoho neviděl, ksakru. Byla zatracená tma. Neustále pátil do okolní noci. Při troše štěstí by doběhl. Ale nebylo při něm. Slabý záblesk světla vyšlehl ze stínů. Dvoupalcová část nohy mu odskočila do vzduchu a z kalhot kombinézy mu vytryskla obrovská nachová slza. Belhavě se vlekl k čekajícímu TurboFáru. Zdálo se mu, že je na míle daleko. Ted' uviděl, že se k němu blíží střelci. Zprvu nevypadali jako lidé, jen tmavé skvrny směřující rychle vpřed.

Frederickson se po hlavě vrhl k otevřeným dveřím TurboFára. Náboje nad ním zasyčely vzduchem, když se škrábal za volant. „Prosím bože prosím,“ drmolil, zabouchl dveře a zažehl dva turbomotory. Auto ožilo jejich řevem. Monitory a displeje na desce se náraz rozsvítily. Vytáhl si tělo do polohy vsedě, páku automatické převodovky vrazil do polohy „JEĎ“ a vyrazil po ulici. Přední sklo se s břinkáním rozprsklo.

Frederickson cítil, že se mu hlava zaryla zpět do opěradla. Hledí mu popraskalo. Obličej měl horký. Lepkavý. Vědomí mu kolísalo. Vše se zdálo hlasitější než obvykle. Jasnější než obvykle. Všechno bylo přehnané.

Postavy se vynořily ze stínů. Frederickson se div nezasmál. Byli to chlapi. Obyčejní chlapi. Žádní démoni. Žádný příšery. Jen mužský. Pobudové. Pozoroval malého mužika s hlodavčím ciferníkem. Pádil podle zdi osvětlený měsícem. Kdákavě se zachechtal. Vytáhl nádobu s barevným sprejem a sledoval, jak první TurboFáro doutná.

Další, vyčouhlý chlap, došel k Alcottově třesoucímu se tělu, vytáhl pistoli a provrtal umírajícímu poldovi hlavu. Třas ustal.

Vysoký muž s vysokým čelem a vznešeným držením těla uznale pokývl hlavou nad pozůstatky Connorse a Alcotta. Trochu si posunul sluneční brýle a vydal se k Fredericksonovi. Frederickson potlačil smích. Nikdy nedokázal pochopit, jak můžou v noci lidi nosit brýle proti slunci. Šéf bandy otevřel dveře vedle Fredericksona a usmál se: „Tak jak je?“ Frederickson otevřel ústa a chtěl odpovědět. Ze rtů mu vyšla krev, ale žádný zvuk. Šéf se přátelsky zazubil: „Mazej zpátky a vyříd' svejch chlupatejch kámošům tuhle zprávu: Nelezte do Starýho Detroitu.“

Naklonil se dovnitř a namířil svou automatickou brokovnicí na Fredericksona. Frederickson ztuhl. Ústí hlavně bloudilo kolem Fredericksonova těla a drčelo do řadicí páky. Cvak. Cvak. Auto se s jekotem rozjelo na zpátečku, řidičovy dveře se přitom zabouchly. Frederickson zápasil s volantem. Snažil se ho ovládnout. Zíral roztříštěným předním sklem, sledoval, jak scénérie před ním uplouvá zpátky do temnot.

Viděl šéfa bandy, jak si přehazuje automatku přes rameno. Malý blb se sprejem se přiblížil k tělům mrtvých poldů. Na jejich rozmaširované trupy nastříkal velké číslice: ... 29 ... 30 ... 31.

Čtyři další muži se vynořili ze stínu; černoch, Asiat, hmotný hrdlořez se sudovitým hrudníkem a vysoký, slušný typ. Pořez zdvihl Fredericksonovu přepadovou pušku, a hodil ji tomu slušnému chlapci. Černoch se usmíval na planoucí vrak a Asiat si zapálil cigaretu. Byla to pro ně jen jedna z nevýznamných, běžných nocí.

Fredericksonův vůz vcouval divoce do ulic, v nichž ještě před chvílí ten, co přežil, žertoval spolu s Connorem, Alcottem a Duffyovou. Při zakašlání rozstříkával kapky krve. Frederickson se třesoucí rukou natáhl k řadicí páce.

Pomalu, centimetr po centimetru, ji dostíkal do polohy JEĎ. Šněroval si to od chodníku k chodníku.

Frederickson vyplivnul krev z úst a naklonil se ke SlužSpoji. „Příslušník potřebuje pomoc,“ zasípal. „Sektor GK 2. Příslušník potřebuje pomoc ve Starém Detroitu.“

Jeho vlastní slova mu hřměla v mozku. Každé nervové zakončení v těle jako by vybuchovalo. „Ó, Kristepane,“ vyslovil namáhavě, „jsem v pytlí.“

Auto se potácelo ulicí. Frederickson se potopil do tmy. Nemohl cítit ten náraz, když TurboFáro vjelo přímo do hromady pomačkaných popelnic.

Murphy seděl a srkal kávu. Jimmy byl po obědě a chystal se na odpolední. Jan stála tiše u dřezu a vykonávala mechanické pohyby. Murphy pořád sledoval malý televizor. Kdyby měl rozum, koukal by se na kreslené filmy. Třeba na opakování Gumbyho nebo tak něco. Ale vypěstoval si závislost na zprávách. Nikdy neměl dost informací. A teď jich měl dostat až moc.

Na obrazovce zrovna dva televizní komentátoři vyvíjeli nadlidské úsilí, aby dokázali světu, kdo má nejvíc a nejžárlivějších zubů. Zdálo se, že Jess Perkonsová, blondýna s bublinoidní hlavou, obvykle nacpaná do těsných blůzek, momentálně vede, i když její parťák Casey Wong, nakrátko přistřížený poločiňan, by taky zasloužil nějakou tu cenu, kdyby jen za tu šíří úsměvu.

Ted' mluvil Casey. „Hlavní události dne. Pretorie. Nebezpečí jaderné konfrontace v Jižní Africe dnes vzrostlo, když bílá

vojenská vláda tohoto obleženého městského státu oznámila, že má k dispozici neutronovou bombu francouzské výroby o síle tří megaton, a potvrdila své odhodlání použít ji jako krajního prostředku obrany města.“

„No výborně,“ zamumlal Murphy a nasypal si do kávy trochu cukru navíc. Měl dojem, že bude potřebovat každý gram energie, který si teď obstará. Služba mu začne v odpoledních hodinách a skončí až hluboko po setmění.

Obraz se roztrásl, když se v televizi objevil záznam vzteklého muže, který absolvoval běžecký závod uličkou reportérů.

„Místní zprávy,“ vpadla do zvuku sebejistě Jess. „Ron Miller to označil za nerozhodný boj a vzdal se úřadu primátora poté, co mu byla zamítnuta žádost o přepočítání výsledků nejtěsnějších voleb v historii města.“

Šot skončil a Murphy zjistil, že opět civí do tváře Caseyho Wonga. Nad ní byl vystaven diagram. Tělo policisty přeškrtnuté červeným X tu bylo vyvedeno chytrým, líbivým a velice prodejným stylem. Byl to ten typ obrázků, jaké se dají vidět na krabicích s kukuřičnými vločkami.

Murphy cítil, jak se mu zatíná svalstvo hrudníku. Napůl to očekával. „Ztráty na policistech ve Starém Detroitu dnes vzrostly na třicet jedna, když byli při přestřelce krátce před úsvitem zabiti tři příslušníci a další byl kriticky poraněn.“

Murphy za sebou uslyšel křápnutí talíře upuštěného do dřezu. Bohorovná Jess vyrukovala s zajímavou zprávou o skupině Kluci z Měsíčního domu, která – považte – vaří rokenrol i ve vesmíru.

Zprávy bez varování přešly do série reklam. Vemenať osoba se mazlila s TurboSedanem a sbor v pozadí kvílel „Velká jsou tu zpěť.“ Vlezlý a úlisný doktor upozorňoval na pohodlí a výhody své kliniky rychlé péče. „Stavte se u nás na těžkou operaci. Dosud k máni omezené zásoby Jensonových Sportovních Srdcí na doplňkovou půjčku. Tři roky záruky, nárok na úlevu z daně ze zdraví.“

Murphy tam seděl a potil se. Cítil, že za ním stojí Jan a hledí mu upřeně na zátylek. Žádný z nich nepromluvil. Bylo to tak dobře. Mluvit by v tuhle chvíli nepomohlo.

Na obrazovce se objevil Wong a rozváděl nejdůležitější místní zprávu dne. „Tři mrtví policisté ve Starém Detroitu, další v kritickém stavu. Předáci policejního odborového svazu obviňují firmu Omni Consumer Products, která se před časem ujala financování a řízení Detroitské městské policie. Tvrdí, že poté, co do věci vstoupil OmniCon, se bezpečnostní opatření uvolnila a většina okrsků trpí nedostatkem personálu. Dále tvrdí, že vyšetřování vražd policistů ve čtvrti Starý Detroit není věnována dostatečná péče. Dick Jones, pobočkový ředitel OmniConu, odpovídá takto:

Obrazovku zaplnil hubený hranatý obličej odpovědného činitele Jonese: „Ani jedno z uvedených tvrzení neodpovídá pravdě. OmniCon dělá co může, aby řídil policii efektivně a bez zádrhelů. Všichni použitelní muži jsou zapojeni do vyšetřování oněch příliš častých tragédií. Policejní odbory by podle všeho byly rády, aby si veřejnost neuvědomila jeden prostý fakt: Každý policista ví o riziku, které ho čeká v terénu. Zeptejte se poldy a on vám poví: Když nemůžeš vystát ten hic, rovnou vypadni od plotny.“

Murphy se v duchu usmál. Pro Jonese zřejmě znamená riziko objednat si drink bez ledu.

Jan praštila šálkem do dřezu a se zadržovanými slzami vyběhla z místnosti. Murphy vypnul televizi, zůstal tiše sedět a čuměl na pitomý vzorek stolní desky od firmy Formic. Kdo vlastně ksakru navrhoval tyhle stolky? Ústav pro výzkum majáků?

S povzdechem se vyškřábal na nohy. Teď nemělo cenu chodit za Jan. Byla příliš otrávená, aby se to s ní dalo rozebírat.

Vydal se k přednímu vchodu. Za chvíli ji zavolá a pokusí se jí logicky vyvrátit její pocity.

Doufal, že do večere vymyslí nějaké logické argumenty, které jí poví.

Zrovna teď mu jeho kariéra nedávala žádný rozumný smysl.

Zrovna teď ho čekal Starý Detroit.

Policejní stanice ve Starém Detroitu vypadala spíš jako vojenské ležení. Cihlovou budovu zdobily stopy po střelách. Policejní TurboFára, pomačkaná a poškrábaná, stála většinou na ulici. Murphy odstavil svého žravého kombíka na vedlejším parkovišti, hmátnul po své sportovní tašce a namířil si to k hlavnímu vchodu.

Zrovna přijel Vůz Přepravy Vězňů a vyložil půltucet kreatur, co vypadaly jako chodící trhliny v Darwinově evoluční teorii.

Murphy vzal svou magnetickou policejní kartu a zasunul ji do šterbiny u hlavního vchodu. Přístroj zabzučel, vyplívl kartu a uvolnil zámek kovových dveří.

Murphy vstoupil. Proti vnitřku stanice bylo proslulé vězení v Kalkatě povzbudivým místem. Policajti, předvádějící vězně v železích, se přesouvali ke katrům a od katrů. Jako dobrotivý Viking vládl všemu tomu zmatku padesátník býčí postavy, seržant Reed. Zhlédl Murphyho, vstal od stolu a vydal se k němu. Neurazil ani půl metru a do cesty se mu postavila úlisná lasice v leslém obleku.

„Pokud jde o mého mandanta, pokus o vraždu – to je směšné. Nejde přece o žádné zabíjení. Vsadím se, že je to očividné porušování jeho občanských práv.“

Reed se na toho člověka sladce usmál a jenom zrudlým obličejem prozrazoval svoje pocity. „Poslouchej, hochu. Tvůj mandant je lotr. Ty seš lotr. A my tu máme takový pravidlo. Lotři mluvěj v pondělí ráno s vyšetřujícím soudcem. A teď z mé stanice vypadni. Až se vrátíš, svého mandanta tu ještě najdeš.“

Advokát se kysele usmál a odplížil se. Murphy se musel zasmát. Reed mu pokynul, ať přijde ke stolu.

Murphy hrábl do tašky a vytáhl cár zbytečného papíru. Podal ho Reedovi. „Já jsem Murphy. Přeložený z okrsku Metro South.“

Reed přikývl a položil papír na hromadu jiných zbytečných formulářů. „Krásnej okrsek. Pokud vím, maj tam v šatnách automaty na preclíky. Ale tady jde o život, Murphy. Nech se vyzbrojit a hoď se do služebního.“

„Ano, pane.“ Murphy se otočil k odchodu. „Vážím si vašich laskavých slov.“

Reed si ho přitáhl za loket. „Ach, ještě něco Murphi.“

„Ano, pane?“

„Přeju hezkej den.“

Murphy se zakřenil a vydal se dozadu. Prošel dvěma masivními kovovými dveřmi. Na jedné byl přilepený velký snímek Roda Serlinga s nápisem Vítejte v pásmu šera.

Murphy se uchechtнул. Zanech všech nadějí, kdo sem vstupuješ.

Murphy pokračoval uličkou a míjel policisty i policistky, kteří se soukali do krunýřů. „Jmenuju se Murphy.“

„Mám práci,“ odpovídal polda.

„Hledám svou skříňku.“

Polda se natáhl a sundal ze dveří skříňku po jeho levici štítek s nápisem Duffyová. „Zaber si tuhle. Momentálně ji nikdo nepoužívá.“

Murphy si do skříňky hodil sportovní tašku. Tři monitory za ním na zdi vysílaly informace shromážděné ze všech čtvrtí města. Údaje bzučely vzduchem. Murphy se posadil na dřevěnou lavici. Ta se pod jeho váhou málem rozklížila.

„My na nich moc nesedáme,“ řekl polda vlevo. „Je to hazard se zdravím.“

Murphy si pomalu oblékal brnění a poslouchal, co si opodál povídají tři kolegové.

„Něco nového s Fredericksonem?“

„Jeho žena aby se z toho zbláznila.“

Murphy si rovnal vycpávky na kombinéze. Stál si rukávy. Na každém měl nášivku. Na jedné stálo DPS, Detroitská policejní správa. Na druhé stálo OCP. Omni Consumer Products. Murphy zíral na nášivku s OCP, jako by si jí všiml poprvé. Byla to pěkná jistota: vědět, že ho někdo ve skleněném mrakodrapu považuje za věc.

Polda vlevo zaregistroval jeho skelný pohled. „No, tak copak tě přivedlo do tohoto miniraje?“

Murphy pokrčil rameny. „Přeložili mě. OCP předělává strukturu policejní správy.“

„Já jsem Manson,“ řekl polda.

„Murphy.“

Druhý polda přišel blíž. Na kapse uniformy měl jméno: Starkweather. „Tak předělávaj, říkáš? OmniCon. Banda blbců. Dovedou policiji až do hrobu.“

„Deset lidí v East Side dostalo padáka,“ pravil polda jménem Ramirez. „Jen tak. Řekli, že je na okrsku moc zbytečných lidí. Houby zbytečných. My bysme tady upotřebili klidně i tanky.“

„Jako posilu, když jsme v rejži,“ dodal Starkweather.

Manson zachrochtal. „Jen zkus sehnat MediAir, když přijdeš k úrazu. Frederickson tam trčel skoro hodinu, než se uráčili přiletět. Ten pacholek měl kliku, že mu vůbec nějaká krev zůstala v těle do té doby, než ty hovada z OmniConu dorazily.“

Murphy si zapínal přezky u bot. Místnost ztichla. Murphy vzhlédl a uviděl Reeda, jak nese prázdnou krabici s nápisem Cheerios a míří ke skřínce s jmenovkou Frederickson. Podíval se na ni a začal pomalu přendávat věci ze skříňky do krabice.

Všichni na něm viseli očima. Všichni kromě Starkweathera. Ten byl k seržantovi zády a pokračoval v proslovu: „Řeknu vám, co bysme měli dělat s těma hovadama z OmniConu. Stávkovat. Ať se dou vycpat i se svejma ultramoderníma výplatníma šekama.“

Murphy naznačil Starkweatherovi očima, aby přestal. Starkweather se pomalu otočil, právě včas, aby zahlédl, jak Reed bere fotku Fredericksonovy rodiny a dává ji do krabice. Seržant sundal jmenovku ze dveří a položil ji na

Fredericksonovy osobní věci: Když se otočil ke svému mužstvu, vypadal o deset let starší než před chvílí.

„Pohřeb bude zítra,“ řekl nezúčastněným hlasem. „Policejní správa žádá o účast všechny příslušníky, kteří nebudou ve službě. Příspěvky napodporu Fredericksonovy rodiny můžete dávat Cecilovi... jako obyčejně.“

Policajti v místnosti hleděli vztekle do podlahy. Reed vzal krabici a vydal se ke dveřím. Na chvíli se zastavil u Starkweathera. „A tyhle kraviny o stávce už nechci slyšet. Nejsme instalatéri. Jsme policajti. A policajti nestávkujou.“

Reed kráčel ke dveřím. Naposledy se otočil: „Murphy. Stav se pak u mě.“

Murphy si zastrčil do pouzdra svou služební pistoli, devítku značky Mateba. Popadl helmu a zabouchnul dveře skříňky. Poplácal Starkweathera konejšivě po rameni. „Nic si z toho nedělej. Všichni policajti jsou z toho vedle.“

„To jo.“

Murphy se vrátil do hlavní úřadovny okrsku. Díval se po Reedovi. Seržant nebyl u svého stolu. Murphy s úžasem pozoroval zadrženého muže s náladou i tělem raněného nosorožce. Uprostřed výsledku vyskočil ze židle a rozběhl se se spoutanýma rukama hlavou proti dveřím. Malý policajt v helmě – sahal chlapovi sotva po loket – vyskočil vysoko do vzduchu a kopnul zuřivce do slabin.

Obr po něm vymrštil spoutané pěsti. Malý policajt to nečekal a svalil se na zem s temným žuchnutím. Popadl pendrek, vrhl se na obra a sérií překvapivě rychlých pohybů mu rozmlátil hlavu do krve.

Reed přešel k Murphymu a zařval směrem k potyčce: „Hej, Lewisová, až budeš hotová s tím svým zatraceným podezřelým, přijď sem.“

Polda jménem Lewisová praštil obra naposledy po hlavě. Ten se zhroutil na podlahu a vzal s sebou tři židle. Lewisová přistoupila k Murphymu a Reed se vrátil ke svému vyvýšenému stolu a židli.

„Lewisová,“ řekl Reed, „tohle bude tvůj nový parták.“

Malý polda kývnul. Reed se podíval na Murphyho. „Murphy, tohle je Lewisová. Lewisová ti ukáže místní terén.“

Murphy napřáhl ruku. Lewisová si stáhla helmu a uvolnila kaskádu vlasů světle jahodové barvy. Murphy se pokusil skrýt své překvapení. Lewisová mu popadla ruku a zapumpovala s ní, jako když tluče máslo.

„Ráda tě poznávám, Murphy.“ Sladce se usmála.

Murphy stáhl ruku zpět. Byla rudá od jejího stisku. „Tudy,“ řekla a zamířila k postranním dveřím.

Zmatený Murphy zavrtěl hlavou a následoval ji. Reed se pohihňával u svého stolu. „Máte mé požehnání,“ pronesl

obřadně. „Jste takový roztomilý párek.“ Byl to hloupý vtip, ale přesto se poldové, co stáli poblíž, zasmáli. Brali zavděk všemi druhy humoru, co se naskytly.

Murphy a Lewisová vešli do garáží. Byly prosycené benzínem a kyslíčnickem uhelnatým. Spousta policajtů nastupovala do TurboFár, túrovala je a chystala se na odpolední hlídku.

Lewisová, naitech bublinu ze žvýkačky, vedla Murphyho k jejich hlídkovému vozu, Docela napucovanej, co?“ řekla Lewisová hrdě. „Minulej tejden jsem si ho dala vylepšit. Zamáznout díry po kulkách a tak.“

Murphy přikývl. „Docela napucovanej,“ souhlasil.

Lewisová namířila ke straně, kde je volant, a pootevřela dveře. „Radši budu řídit já, než se tady trochu porozhlídneš.“

Murphy se kolem ní protáhl na řidičské sedadlo.

„Vždycky řídím, když zaškoluju novýho partáka.“

Zavřel dveře a nechal Lewisovou venku vyrábět zuřivé bubliny. Murphy nastartoval motor. Lewisová obešla auto a vlezla na sedadlo pro spolujezdce.

„Řídili jste si to v okrsku Metro South sami, nebo jste měli šoféry?“ zavrčela.

Místo odpovědi dupnul Murphy na plyn. TurboFáro se smýkalo po výjezdových rampách parkovacích garáží. U výjezdu do ulice stály dva policejní vozy a poldové si uvnitř porovnávali hrůzyplné historky z noční služby. Murphy se zle ušklíbl a vtěsna TurboFáro mezi obě auta. Po stranách mu zbyly jen centimetry. Vůz vburácel do ulice a vypálil severním směrem, Lewisová vyfoukla obrovskou bublinu a nechala ji prasknout: „To ujde,“ řekla, „na nováčka.“

Auto projíždělo jednou z postranních renovovaných čtvrtí Detroitu. Když vplulo do brlohů Starého Detroitu, Lewisová ukázala na obraz metropole ve zpětném zrcátku.

„Dej sbohem civilizaci, Murphy,“ řekla.

Murphy se podíval do zrcátka. Mrakodrap OmniConu, 151 pater ze skla a oceli tyčících se nad městem.

„Nevím jestli se tomu dá říkat civilizace,“ zamumlal.

„Učíš se rychle,“ usmála se Lewisová.

Morton a Johnson vstoupili do výtahu OCP a pokojně pozorovali skrz sklo, jak Kinney dobíhá ke dveřím. Hubený Morton, jeden z vyšších úředníků firmy, byl napjatější než obvykle. Dnešní schůze v OmniConu bude důležitá. Tím si byl jist. Aby ne, vždyť se dostaví sám Starý Pán.

Pokud byl nervózní i Johnson, výraz ho neprozrazoval. Pracoval pro OmniCon celý život a byl to jeden z mála černých členů vedení. Nevyvedlo ho z míry každé lusknutí prstů Starého Pána. Společnost byla stále na vzestupu, to ano, ale dělo se to stejnoměrným, pomalým tempem brontosaura. Velice zřídka kdy docházelo k dramatickým změnám během jediného dopoledne.

Kinney vskočil do výtahu. Dveře ho málem přiskříply. Johnson si povzdechl. Kinney bylo nové koště a toužil potěšit za každou cenu. Z jeho geniálně psího poměru k nadřízeným se Johnsonovi dělalo skoro na zvracení.

Kinney pozoroval zavírající se dveře a zasmál se. „Páni. Tak Starý Pán tam skutečně bude? Jů. A proč nás pozvali, když tam bude on?“

Johnson mu odpověděl pečlivým, odměřeným tónem. „Všichni vedoucí oddělení tam budou mít svoje konzultanty.

Bude to událost. Počítám, že chtějí odstartovat projekt Delta City.“

To se Mortonovi nelíbilo. Přejel si dlaní po ulízané hlavě a na prstech mu ulpělo trochu pomády. „To nemyslíš vážně.

Nikdy s ničím nezačíněj dřív, než je naplánováno,“ drmolil. „V tom má prsty Jones. Určitě Jones. Rozjel výrobu dvěstědevítky a teď se chce předvádět.“

Johnson se na nervózního kolegu usmál. „Jde do tuhého, Mortone.“

Kinney na ty dva zmateně civěl. Neměl ponětí, o čem je řeč.

Dveře výtahu se rozestoupily. Morton, Johnson a Kinney se připojili k hloučku ostatních vedoucích pracovníků OmniConu. Celé stádo zaměstnanců putovalo rozlehlou chodbou lemovanou množstvím videomonitorů. Vyslaly obrázky rozmanitých říš tvořených výrobky OmniConu. Johnson se na ně ani nepodíval. Neohromovaly ho. Byl u firmy moc dlouho. Míjel obrazovky, jež nutily kolemjdoucím poslední úspěchy společnosti v oblasti cestovního ruchu, zábavy; městské správy, bezpečnosti atd.

Kinney šel Johnsonovi v patách. „To nechápu. Proč je Morton tak... tak zdrchanej?“

Johnson si povzdechl a sledoval Mortona, jak si to štráduje chodbou, ruce zaražené hluboko v kapsách. „Když se bezpečnostní projekt ED 209 zpozdil a přešvihl se rozpočet, nařídil Starý Pán vypracovat náhradní řešení – asi tak chtěl Jones jenom popohnat. Pověřili tím támhle Mortona, ale nikdo v oddělení bezpečnostních projektů to nebere vážně.

Jedině Morton ano, bohužel.“

Morton špicoval uši a přitočil se k nim. „Mám lepší plán, než Jones. Šel bych s tím rovnou za Starým Pánem, kdyby to šlo.“

Johnson měl pro něj moudrou radu. „Nelez Jonesovi do cesty, člověče. Nadělá z tebe fašírku.“

Kinney už byl v obraze a přikývl. „No jo, povídá se, že Jones je vážně žralok.“

„Nikdo se tě na nic neptal, ty blbečku,“ odsekl Morton.

Johnson chytil Mortona zlehka za loket. „Jen klid.“

Skupina pracovníků směřovala ke zlatým, masivním dvoukřídlovým dveřím. Vedly do zasedačky OmniConu. Johnson, Morton a Kinney se posadili ke zdi. Místa u stolu velkého jako paluba letadla byla vyhrazena Velkým Zvířatům.

„Mrkni na to,“ neudržel se Kinney.

Uprostřed stolu byl obrovský model supermoderního města: bezpočet mostů, věžáků a zahrad. „Vypadá to jako ráj,“ vyhrkl Kinney.

„Ráj s cenovkou,“ dodal Johnson.

Členové správní rady a užšího vedení OmniConu zaujali místa u stolu. V jeho čele seděl důstojný, bělovlasý pán a kostnatý výkonný šéf s rudým obličejem. Zdálo se, že Starý Pán nebere to, co mu Dick Jones, jeden z jeho klíčových mužů, říká. Jones se musel přemáhat, aby zůstal zdvořilý. Byl proslulý svými výbuchy vzteku. Však mu také v OmniConu vynesly přezdívku Pan Ranař; nejen proto, že v rozhodujícím okamžiku neváhal použít pěsti. Svou vysokou postavou i způsobem mluvy připomínal při svých častých záchvatech paňácu, který se na pouti mydlí s měchuřinou. Jones ztišil hlas až k šepotu, takže se Starý Pán musel víc předklonit. Starý Pán přikývl. „A co s tou policií? V čem to vězí?“

„Odbory dělají potíže, co jsme je převzali,“ vysvětloval Jones. „Teď si vybraly problém prostředků a dělají ramena. Obyčejný nesmysl. V druhé fázi našeho převzetí moci si to zařídíme po svém. Slibuju.“

Starý Pán se donutil k úsměvu. „Výborně.“

Odvrátil se od Jonese. Opět volný seděl Jones po levici Starého Pána Starý Pán se posadil a otočil se ke spolupracovníkům. „Dobrá. Tedy začneme. Jak dobře víte, už přes deset let mám jeden sen. Požádal jsem vás, abyste si ho vzali za svůj. Za šest měsíců začneme stavět Delta City, novou zástavbu na místech, kde dnes stojí Starý Detroit.“ Všechny oči v místnosti se upřely na okázalý model na stole. Starý Pán se zahleděl na blýskavé mrakodrapy. „Starý Detroit je prolezlý rakovinou, která hrozí zachvátit celé město. Ten nádor se jmenuje zločin. A musí být vyříznut dřív, než zaměstnáme dva milióny pracovníků, kteří tomuto městu vdechnou zase život. Než se všechny odborové organizace odhodlají vstoupit na ono území, musí mít pro svoje lidi zaručenou bezpečnost.“

Pro větší efekt se Starý Pán odmlčel. Na členy správní rady udělal očividný dojem. „I když přesuny v daňové struktuře vytvořily ekonomiku ideální pro rozvoj společnosti, bezpečnostní opatření, konkrétně Zostřené prosazování zákona, utrpěla. Popravdě řečeno, policisti to ve Starém Detroitu nemají lehké. Myslím, že je načase podat jim pomocnou ruku. Čím dřív zmizí Starý Detroit z novinových titulků, tím dřív můžeme začít stavět.“

Starý Pán se otočil na Jonese. „Dicku, budeš tak laskav a poskytněš pánům detailnější údaje?“

Jones se vztyčil a světla v místnosti zhasla. Morton seděl otráveně vedle Johnsona. „Dick. Hezké jméno pro hezkého chlapce.“

Nad Jonesovou hlavou se odkryl panel s baterií monitorů. Na obrazovkách zablikaly číslice. Jones se na shromážděné usmál.

„Dobře se podívejte na detailní hospodářské výsledky téhle společnosti,“ zazubil se, „a zjistíte, že jsme se vrhli do podnikání označovaného tradičně jako ‚neziskové‘ – nemocnice, věznice, vesmírné kolonie.“

Já tvrdím, že dobrý byznys je všude, kde si ho najdete. Jak víte, podepsali jsme smlouvu s městem a máme tu na starosti prosazování zákona. My v bezpečnostním oddělení se však domníváme, že účinná policejní síla je jenom částečným řešením trvajících problémů zločinnosti ve městě.“

Morton přešel očima po tvářích členů správní rady. Ksaku. Začínali se přiklánět k Jonesovi. Jones to taky vycítil a zapojil veškeré kouzlo své osobnosti. „Potřebujeme něco lepšího než tradiční Zostřené prosazování zákona, pánové. Potřebujeme policistu, který by byl ve službě 24 hodin denně. Policistu, který by nepotřeboval jíst ani spát. Policistu s obrovskou palebnou silou, schopného reagovat na všechny situace.“

Jones přešel ke zlatým dvoukřídlovým dveřím zasedačky a dramaticky se před nimi odmlčel. „Světlo, prosím.“

Lustry se rozzářily a odrazily se Jonesovi v očích. „Kolegové, jsem rád, že vám mohu předvést budoucnost Zostřené prosazování zákona... ED 209.“

Jones teatrálně rozrazil dveře a odhalil tak přítomnost více než dvou metrového robota. Byl to hrbatý smrtící stroj; kulatý, poněkud zakloněný trup spočíval na dvou mohutných hnátech. Po stranách trupu byly hřmotné ‚paže‘. Pod zápěstím z nich trčely hrozné hlavě automatů ráže 20 mm. Jones se vrátil do čela stolu a robot vešmatal do zasedačky. Jeho sloní nohy dopadaly s hlasitými žuchanci na koberec.

Když se ED 209 dostavil až ke stolu, vydechli zaměstnanci OmniConu v místnosti sborově „óóóó“. Johnson se podíval na Mortona. Morton vejral na robota-policistu. „Vypadá jako nějaká mizerná hračka smontovaná dráteníkem,“ prskal.

Kinney zářil jako měsíček. „Já nevím,“ navrhl, „ale mně se zdá docela... šikovnej.“

Morton ho provrtal očima: „Kde sis osvojil takovou technickou terminologii?“

Za ED 209 se do místnosti nahrnuli technici v kombinézách a nenápadný zavalitý chlapík v bílém plášti. Technici přivezli na podvozku i ovládací panel. Jones zářil a ověřoval si pohledem, jaké má výkvět OmniConu pocity.

„Velekněz Práva, série 209, je zcela samostatný robot určený k prosazování zákonnosti ve městě,“ hlaholil. „209 je momentálně naprogramován na potlačování pouličních nepokojů, ale to je jen začátek. Po úspěšném nasazení ve Starém Detroitu a po příznivých ohlasech ve všech sdělovacích prostředcích můžeme očekávat, že se v příštím desetiletí ED 209 zařadí mezi nejžádanější výrobky zbrojního průmyslu.“

Jones nadmul svůj propadlý hrudník. „Jen považte, pánové. Světové armády složené výlučně z našich robotů. Bojovníci, nasazení 24 hodin denně, budou šetřit lidské životy, protože budou bojovat místo vojáků z masa a krve. Bojovníci vyrábění ve velkém OmniConem.“

Po těchto slovech se členové správní rady div neroztleskali. Jones vyslal úsměv na Starého Pána. Ten se sám usmíval. V hlavách všech shromážděných se roztančily vize obsahující symbol \$.

Jones se otočil k nenápadnému vědci. „Doktore MacNamara?“

MacNamara se obrátil na své techniky. Hlouček se rozcupital směrem k ovládacímu panelu. MacNamara cosi kutil s knoflíky na desce, pak poodstoupil. Pohlédl Veleknězi Práva do tváře a jeden z techniků pootočil kruhovým ovladačem. Paže ED 209 se okamžitě probraly k životu. Pohnuly se v prostoru jako karikatura kulturistického postoje. Okolo stolu se objevily pokřivené úsměvy. MacNamara, šťastný jako kluk, co dostal novou hračku, oslovil shromáždění. „Tak, a teď bychom pro tuto malou demonstraci potřebovali osobu určenou k zadržení,“ oznámil bujaře.

Jones se rozhlížel po místnosti. „Pane Kinney. Byl byste tak laskav, přišel sem a trochu nám pomohl?“ Když Kinney vyskočil a vrhl se k robotovi jako pohyblivé ztělesnění nezkrtného nadšení, Morton se zakabonil. „Ano, pane. S radostí pane. Ano, ano.“

Jones se shýbl pod stůl a zdvihl lesklou černou krabičku. Otevřel ji a vyndal černou pistoli SC-357 Magnum. Beze slova ji podal Kinneymu. Vyjevený dobrovolník zalpal po dechu: změřil si nejdřív pistoli a pak mohutnou figuru ED 209. Ted' už si o spolupráci myslel něco jiného. Morton se bavil.

Jones položil vyděšenému mládenci paži otcovsky kolem ramen. „Pan Kinney nám pomůže simulovat typický průběh zadržení a odzbrojení.“

„Tak?“

„Jistě. Čili: nepotřebujem od vás nic jiného, pane Kinney, než abyste pistoli použil ohrožujícím způsobem. Namířte ji zkrátka na ED 209.“

Kinney se mrknul na úsměvy členů správní rady. Někteří pánové u stolu se chichotali jak školačky. Kinney se v rozpacích začervenal, Pokrčil rameny a dal se do toho. Pokusil se nasadit hrozivý výraz, který připomínal spíš vyděšenou veverku než pouličního padoucha. Namířil pistoli na ED 209.

Robot reagoval okamžitě. Otočil se proti mladému zaměstnanci.

Kinney se roztřásl. Mocný Velekněz promluvil kupodivu konejšivým hlasem: „Odhod'te zbraň, prosím. Máte na to dvacet sekund. Vaše občanská práva zůstávají v platnosti. Ted' vám zbývá patnáct sekund.“

Muži okolo stolu se roztleskali. Kinney zíral na robota se směsicí překvapení a úděsu ve tváři. Jones Kinneymu s otcovským úsměvem pokynul. „Nu tak, pane Kinney. Řekl bych, že byste měl udělat, co vám říká.“

Kinney nechal vypadnout pistoli na podlahu. Dopadla měkce na tlustý koberec. Pokrčil rameny a otočil se na členy správní rady

ED 209 mluvil dál klidným, nezúčastněným hlasem. „Nejste-li s to zaplatit si advokáta, bude vám přidělen ex offio.“

Jak Morton, tak Johnson si na vzdálenější straně místnosti povšimli poděšeného, úzkostného výrazu ve tváři nenápadného vědce. MacNamara vyhledal očima vrchního technika. Oba se vrhli k ovládacímu panelu. ED 209 pokračoval v projevu. „Ted' vám zbývá pět sekund.“

Jones vrhl vyděšený pohled k panelu. Kinney tam stál a usmíval se jako idiot tváří v tvář výřečnému Veleknězovi.

Úsměv mu však ztuhl na rtech, když Velekněz začal pomalu zdvihát levou paži.

„Tři... dva...“ pokračoval ED 209.

Kinney se otočil na Starého Pána. Ten zíral skrz Kinneyho k ovládacímu panelu. Kinney se ohlédl a když viděl, že paže dokončuje pohyb vzhůru, pokusil se uprchnout podél dlouhého stolu.

Pánové u stolu vyjekli a vrhli se k zemi pokryté kobercem. ED 209 klidně paží sledoval prchajícího Kinneyho. „Jedna,“ zaburácel. „Porušil jste trestní zákoník I-13, oddíl 9. Ted' jsem oprávněn použít nezbytné násilí.“

Ze vztyčené kanónovité paže Veleknězovy vyšlehl výstřel. Kinney to dostal zezadu. V krvavém výbuchu, provázeném zábleskem, se mu rozprsknul hrudník. Tělo rotovalo vzduchem a s třísknutím přistálo uprostřed stolu na křehkém modelu Delta City.

Morton s Johnsonem byli na nohou. Morton se vrhl k telefonu a ječel. „Oddělení zdravotní péče? Okamžitě vyšlete záchranný tým do patra 151.“

Johnson civěl na Kinneyho rozervané tělo. Ulicemi tak fajnově vyvedeného Delta City se valily řeky krve. ED 209, spokojený, že je hotovo, spustil paži. Členové vedení i správní rady se klepali pod stolem. Technici zuřivě kroutili knoflíky a hejblaty na ovládacím panelu.

Jedině Starý Pán v čele stolu zachoval klid. Vzdychl si, prohlížel si zkroucené tělo i zvalchovaný model města a pak se otočil k Jonesovi: „Dicku, jsem velice zklamán.“

Jones si odstraňoval z obleku kousky sedlé krve a pokusil se o nenucený tón. „Určitě to byla jen porucha... dočasný nezdar.“

Dr. MacNamara se přikolébal ke Starému Pánovi. „ED za to nemůže. Neslyšel pistoli dopadnout. Koberec je tu zkrátka tlustej... že, že?...“

„Starý Pán si blábolení muže v bílém plášti nevšímal. Díval se upřeně na Jonese: „Tak tomuhle říkáš porucha? Za čtyři měsíce máme začít stavět. Tenhle ten ‚dočasný nezdar‘ nás může stát padesát miliónů dolarů jenom na úrocích.“

„To snad...“ namítl Jones.

Mezi Jonesem a Starým Pánem se najednou vynořil Morton: „Není to nevyhnutelné, pane,“ pravil povzbudivě. Starý Pán věnoval zanícenému mladému muži, který se tak zčistajasna objevil, svou pozornost.

Morton se zašklebil a pokračoval: „Možná budete vědět o programu RoboCop, který jsem sám v bezpečnostním oddělení vypracoval jako rezervu právě pro podobné případy.“

Jonesovi začal rudnout obličej: „Děkuju vám za váš zájem, pane Mortone. Jsem si jist, že jde o věc, kterou můžeme probrat u mě v kanceláři a v příhodnější chvíli.“

Starý Pán Jonese umlčel mávnutím ruky: „Moment, Dicku; možná tu potřebujeme nějaký nový pohled na věc.“

Jones si Mortona nasupeně měřil a Starý Pán pokračoval: „Řekněte mi o tom vašem plánu, pane Mortone. Jak dlouho by vám trvala realizace?“

Morton byl štěstím tak bez sebe, že se začal pohupovat na špičkách. Vůbec si nevšíml, že stojí v louži Kinneyho krve:

„Jsme připraveni to rozjet, pane, odpověděl. „Změnili jsme strukturu všech policejních oddělení a ideální kandidáty jsme přeložili do nejnebezpečnějších okrsků s vysokým rizikovým faktorem. Za podmínek, jež panují ve Starém Detroitu, věřím, že do devadesáti dnů dáme dohromady efektivní prototyp.“

Starému Pánovi se po krabaté tváři rozlil široký úsměv. „Dobře. Skvěle. Sežeňte si svoje lidi, Mortone. Do dvaceti minut očekávám podrobný výklad.“

Starý Pán poklepal Mortona po rameni a odkráčel z místnosti. Když odešel, vtrhla dovnitř skupina zdravotníků. Nález na stole je překvapil.

„No nazdar,“ řekl jeden.

„Měli jste si spíš objednat hadry a kýbly.“

Morton přešel na druhou stranu sálu a vzal Johnsona za ruku. „Dokázal sem to,“ hlásil, „dokázal.“

Johnson se Mortonovi díval přes rameno a pozoroval Jonese u vzdálenějšího konce stolu. Jones to zachytil a pomalu si zapálil cigaretu.

Johnson odváděl Mortona z místnosti. Pomalu zavrtěl hlavou. Ten člověk vůbec nepochopil, že se dostal do maléru.

Do skleněného výtahu nastoupili sami dva. Morton po něm začal rejdit. Div nestepoval. Ještě nikdy neviděl Johnsona

Mortona takhle nabuzeného. „Tak se to hraje v extralize, Johnson,“ bublal Morton. „Vidíš šanci a chytíš ji za pačesy.“

Johnson vyhlížel z výtahu, jak se jim patra zdvíhají vstříc. „Opatrně, Bobe,“ varoval. „Jones ti to nedaruje.“

„K čertu s Jonesem. Zakop o balón a já jsem mu ho rychle vypíchnul. Jedna nula pro domácí.“

Johnsonovi problesknul hlavou obraz Kinneyho překvapených očí bez života „Kinneyho je moc škoda,“ řekl s pohnutím

Morton se násilím uklidnil. „Život ve velkoměstě.“ Pokrčil rameny.

Výtah zastavil. Vešli do slabě osvětlené chodby:

„Kdy začneme s prototypem RoboCopa? zeptal se Johnson.

Morton si zhluboka povzdychl, „Až nám padne nějaký nebožák do ruky jako dobrovolník.“

Murphy se opíral o bok TurboFára a zkoumal vypálené budovy kolem. Před dobrým desetiletím byl Starý Detroit pořád ještě pulsujícím místem; chudý, ale plný rodin i starousedlíků, kteří tu žili po generace.

Měsíc nad ním se zjevoval a zas mizel v tmavých, hrozivých oblacích.

Pohlédl k jedinému stánku s občerstvením v celém bloku. Prostovlasá Lewisová platila dvě kávy kreditkartou. Murphy si uvolnil revolver v pouzdře a procvičoval si triky, jak rychle tasit.

Lewisová dorazila s kávou. Murphy provedl známý pistolnický figl, otočil zbraň dvakrát na ukazováčku a vrazil zpět do pouzdra.

Lewisová mu podala s úsměvem kelímek. „Rychlý a šikovný ručičky, Murphy.“

Murphy se plaše usmál. „Můj syn sleduje ten seriál o policajtovi – T. J. Lazer. A tenhle kluk Lazerů to dělá pokaždý, když sejme nějakýho lotra.“

„A ty zkrátka nechceš synka zklamat, co?“

„Pro mladýho jsou vzory v rodině důležité.“

Lewisová srkala kávu a uculovala se. „Dyt’ jo.“

Murphy pokrčil rameny: „No. A taky mi to dělá dobře.“

Lewisová na nového parťáka vyzývavě pohlédla: „Ženáč, co?“

„Jo.“

„Šťastně ženatý?“

Murphy chvíli přemýšlel. „Asi jo.“

Asi?“

„No, šťastnej jsem. A mám i kliku. Totiž, mám rodinu, kam můžu přijít, když mám padla, je to tak? Taková prevence proti zešílení. Jen někdy je to taková dřina...“

„Fyzicky, nebo psychicky?“

Murphy usrknul kávu: „Probouzím se unavený, Lewisová. Celej život dělám poldu. Dal jsem se na to, protože jsem chtěl spasit svět.“

„Postarat se dobrým lidem o bezpečí na ulici,“ přikývla Lewisová.

„Tak nějak. Ale víš – čím dýl to děláš, tím víc tě to deptá. Jednoho dne zjistíš, že už jen šlapeš vodu. Každý den akorát doufáš, že z toho vyvázneš celý a že nebudeš muset nikoho provrtat.“

„Já vím,“ řekla Lewisová. „Já to přece vím. Jen si představ, co to je být sama. Vracím se každý den domů ke kočce.“

„Ty máš ráda kočky?“

„Nesnáším je.“

Murphy se zasmál. „Sebetřízeň 24 hodin denně, co?“

Lewisová dopila kelímek: „Možná jsem v pořadí.“

„Jednou jsem chtěl psa. Ženě se to nezdálo. Ani synovi. Nikdo ho nechtěl chodit venčit. Nakonec si kluk koupil rybičky.“

„Rybičky jsou fajn,“ podotkla Lewisová.

„Už jsi někdy zkoušela naučit rybičky poslouchat?“

„Je s nima určitě peklo i ve spřežení,“ usmála se Lewisová. Murphy jí to vrátil. Měla hezký úsměv.

Murphyho najednou napadlo: „Hej, jsem tu hned. Musím zavolat ženě.“

„To nepůjde,“ řekla Lewisová a ukázala hlavou k desce vozu. Zakvílelo pípátko. Deska se rozsvítila. Lewisová strčila hlavu oknem dovnitř. Začaly vyskakovat informace. V rozsvícených souřadnicích mapy se objevoval pohyblivý modrý bod.

SlužSpoj se rozkvákal: „Všem jednotkám v dosahu. Probíhá akce 211. Mapa, tabule 107, sektor 16. Bílá dodávka severním směrem.“

Murphy se zkusil dostat kolem Lewisové na řidičské sedadlo. „To se nás týká, vážená kolegyně.“

Lewisová se usmála a vklouzla za volant. „Honem nasedat, pane kolego, nebo vám ujednu.“

Murphy cosi zlobně hučel a obíhal nažhavené TurboFáro. Skočil na sedadlo pro spolujezdce a Lewisová na to dupla. Auto se odlepilo od stánku s občerstvením. Za ním vířil závoj prachu a písku.

Murphy se předklonil k SlužSpoji: „Ústředno, jednotka 154 reaguje na výzvu.“ Pozoroval pulsující modrý bod kličkující mezi souřadnicemi sektoru zobrazeného na desce.

Hlas dispečera ve SlužSpoji byl klidný a působivý: „Víme o vás, stočtyřiapadesátko. Použití silných trhavin při loupeži v...“

Murphy mu tékaly myšlenky. Náhle ho napadlo, že měl zavolat Jan mnohem dřív. Nevěděl přesně, proč ho to napadlo. Pokrčil v duchu rameny a vrátil se myšlenkami k chraplavému přijímači.

Pár bloků před TurboFárem burácela ulicemi Starého Detroitu pošramocená bílá dodávka nacpaná muži, zbraněmi a ožehlými pytli s penězi.

Clarence Boddicker uvnitř mněl starosti. Na vysokém čele mu vyskočily vrásky. Podíval se na hrubého, maličkého chlapíka u volantu. Byla to vychcaná bestie jménem Emil. Vzdychl. Emil bude pořád jenom zvíře. Přejel očima svoje kumpány v dodávce. Všechno kretění. Jak jenom na sebe moh člověk s takovým fištrónem a rozhledem nabalit takovou bandu kreatur. To je cena, kterou člověk platí, když chce udělat velkou ránu.

Leon, vysoký pajdavec, seděl s koleny přitaženými pod bradu. Tvrdý, ale nedisciplinovaný černý chlapík Joe si nasupeně pozoroval nohy. Chan, bulík z Hong-Kongu, jehož obličej vypadal jako počítačový kurs neurotických tiků, zkoušel nedávat najevo strach. Obloustlý Bobby a slušňák Dougie si vyměňovali nervózní pohledy.

Clarence praštil do nosu pach spáleného papíru. Zalomcoval jím vztek. Emil teď tiše protahoval dodávku postranními uličkami. Clarence vybuchl. Otočil se na Bobbyho: „Kdo ksakru připálil ty prachy?“

Bobby, jehož IQ se blížilo objemu vlastního pasu, se nedal. „Sem přece musel vyhodit ty dveře do luftu, krčil rameny. „Vo co ti de?“

Clarence pochopil, že rozumná debata tu nepřipadá v úvahu. Vyhlédl předním oknem. „To je to stejný, jako by je měli poznačený, ty pitomče. Jsou nám na nic. Na nic.“ Poslední sykavka jeho projevu zasyčela vzduchem jako útočící zmije. Aby si utřídil myšlenky, sehnul se k podlaze a popadl hrst ohořelých bankovek. Hodil je Bobbymu do ksichtu. Bobby pokrčil rameny podruhé. „No co? Někdy to vyjde, jindy ne.“

Clarence teď neměl na vztek čas. Emilovi se za volantem rozklepaly drůbky: „Clarenci. Nalepili se na nás poldové.“

Clarence mrkl do zrcátka. Vážně tam uviděl TurboFáro hnát se za dodávkou. Rychle se na ni dotahovalo. „Nemám svůj den,“ zamumlal. Zabíjet mu nevadilo, pokud to bylo v plánu. Ale zabíjet jen tak, to byla otrava. Ztráta energie, kterou by se dalo užít jinak, mnohem výhodněji.

„Dupni na to, Emile.“ Povzdychl si.

Za dodávkou přibíjela pedál plynu k podlaze Lewisová. TurboFáro protínalo tmou. Měsíc zakryly mraky.

„Zapni to,“ zavelel Murphy.

Lewisová stiskla knoflík, a tvář ghetta byla ihned nasvícena pulsujícím stroboskopem z TurboFára. Ticho noci rozbouřila ječivá siréna. Murphy se naklonil k SlužSpoji: „Ústředno, pronásledujeme podezřelý z akce 211. Žádáme o podporu.“

„Máš ji vidět,“ zamumlala Lewisová.

V drncající dodávce si Clarence cpal do pusy jednu žvýkačku za druhou. Zuřivě žvýkal. „Už mě začínaj votravovat,“ zašeptal.

Za ním nervózně dřepěli členové jeho gangu. Samej měkýš, pomyslel si Clarence. Emilovi jektaly zuby. Samý poserové.

„Tenhle křáp nesetřese dva turbomotory,“ upozornil Emil.

Clarence si povzdychl. V Emilově rodišti se určitě brali ty nejbližší příbuzný. „No tak zpomal,“ poradil Clarence.

Emil vejral na šéfa s otevřenou hubou „Co, šlíš?“

Clarence ho obdařil krokodýlím úsměvem: „Emilku. Prosím tě. Drž ksakru zobák a dělej, co říkám. Bobby, ke dveřím.“ Dodávka začala zvolna zpomalovat.

Murphy seděl v TurboFáru vedle Lewisové. Chloupky na šiji se mu zjezily. Tohle smrdí. Vytáhnul revolver z pouzdra.

Lewisová jela, co to dalo. „Zpomal trochu,“ řekl Murphy.

„Proč? Dotahujeme se na ně,“ odpověděla Lewisová.

Murphy ji zpražil pohledem. Trhla sebou, jako by dostala facku.

Vzadu v dodávce si gangsteři chystali zbraně. Vypadalo to, že dnes chtějí sejmut další uniformovaný. Namířili hlavně na zadní dveře. Nejbliž u nich seděl Bobby, připravený rozkopnout je jediným pohybem svojí dinosauří hnáty.

Clarence se zhluboka nadechl. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. „Teď,“ zařval. „Nadělejte z nich řešeta.“

Bobby rozkopnul dveře. Ostatní zdvihli automaty a vypálili salvu. Zadek dodávky se zaplnil kouřem. Vyšlehl z ní vějíř horkého olova. Clarence mžoural do kouřové clony. Neslyšel zvonění roztříštěného předního skla. Neslyšel kvílení pneumatik. Necítil roztrhané maso.

Kouř se postupně vytratil. Clarence a jeho lidi zírali ven skrz zadní dveře. Žádný policejní vůz tam nebyl. Jen holá vozovka. Stovky a stovky metrů prázdné ulice. Leon se kysele obrátil na Emila.

„Myslel jsem, žeš říkal něco vo policajtech.“

„Jo, byli tam. Já je viděl.“

Než to Clarencovi došlo, zjevilo se TurboFáro. Skokem opustilo levý chodník a prosmyklo se kolem otevřených zadních dveří, Lewisová za volantem stiskla zuby a Murphy zahájil palbu na bílou dodávku. Instinktivně sklonila hlavu, když vzduchem prosvíštěly dvě odražené nábojnice. TurboFáro se odpoutalo od dodávky. „Jsi v pořádku?“ zaječela.

„Bez obav,“ odpověděl Murphy. „Řek bych, že jsem jednoho trefil.“

Clarencovy lidi v dodávce opravdu zachvátila panika. Bobby si svíral krvácející nohu. „Dostal jsem to, kurva. Dostal jsem to.“

Joe a Chan vypálili na policejní vůz další dávku. TurboFáro znovu zmizelo.
„Lidi,“ mumlal Joe, „tohle je děsná mela.“
TurboFáro udeřilo bez výstrahy znova, tentokrát z pravé strany. Do pravého boku dodávky zabušila sprška střel. Clarencovi lidi se vrhli na laciný koberec a náboje neškodně cvakaly o kov.
„Moje noha,“ řičel Bobby. „Krvácí.“
Clarence seděl a v duchu soptil. „Drž hubu, Bobby. Musím přemýšlet.“
Střela hvízdla okolo pravého zpětného zrcátka.
Joe se bez rozmyslu přehoupnul přes Clarence a vypálil z pravého okna. Clarencovi to málem protrhlo bubínek. „Sed’ sakra na prdeli, Joe; řekl Clarence.
Joe věnoval Clarencovi nasupený pohled, ale udělal, co mu šéf navrhl. „Zavřít zadní dveře,“ nařídil Clarence.
Chan je rychle zabouchl.
Emil to kalil dál. Clarencovi se na tváři objevil úsměv. „Tak, a mám nápad.“
„Zase přidali,“ řekl Murphy z výhodné pozice v pronásledujícím vozidle.
„Mají nahnáno,“ hihňala se Lewisová. „Dostali na frak.“
Přitiskla plyn k podlaze a nabírala rychlost. Murphymu se na tomhle snadném vítězství něco nezdálo. Potichu si nabil pistoli a nespouštěl oči z dodávky. Zrovna se chystal svěřit Lewisové se svými obavami, když na ně došlo.
Zadní dveře dodávky se rozlétly a vyletěla z nich vřeštící postava jistého Bobbyho Martina, povaleče, vraha, narkomana a zvrhlíka. Bývalí komplicové ho vyhodili na ulici.
„Ksaku,“ zasyčela Lewisová a zírala na tělo rotující vzduchem přímo proti řítícímu se TurboFáru. S odporným žuchnutím narazilo na přední sklo a roztříštilo ho, takže si Murphy s Lewisovou museli krýt tvář rukama. Do TurboFára vystříkla krev a jakési rosolovité cucky. Bobbyho tělo rolovalo po střeše. Lewisová se mrkla do zpětného zrcátka. Za nimi na asfaltu se temperamentně točila neživá postava hřmotného grázla.
Tak či onak, silou nárazu Lewisová na čas ztratila kontrolu nad řízením. „Výdrž,“ zaječela. Zoufale se pokoušela kouzlit brzdami i plynem, aby auto nechytilo hodiny. TurboFáro se smykem blížilo k chodníku. Murphymu div nevyskočily oči z hlavy. Před nimi byla řada parkovacích automatů.
„Doufám, že tohle jsou ty nové z umělé hmoty,“ drmolil, když se k nim auto sunulo.
TurboFáro vrazilo čelem do automatů a vyrvalo je z betonových úchytnů. Jako zázrakem nezničil náraz motory.
„Řekněme, že jsme slyšeli umělou hmotu,“ řekla Lewisová.
Murphy se naklonil k SlužSpoji: „Centrálo, pronásledujeme podezřelé vozidlo. Došlo k přestřelce. Zraněný podezřelý. Žádáme MediAir, roh Třetí a Century. Žádáme přednostní nárok na posilu. Ústředno, opakujte, pronásledujeme...“
Dispečer neodpověděl.
„Mockrát děkuju,“ dodal Murphy.
Lewisová pomalu zastavila, „Co se stalo s dodávkou?“ zeptala se.
Murphy studoval souřadnice na mapě. Modrý bod prchal ze scény, kličkoval uličkami. Tihle hoši možná jen něco ukradli, ale pokud jde o městské války gangů, jsou to profici.
„Šlápní na to,“ řekl Murphy.
Lewisová nahodila dva turbomotory. Zaburácely do noci. Murphy se natáhl a típnul sirény i majáky. Teď byl napjatý. Adrenalin tek proudem. Byla to situace jak vystřižená z Mellvilla: boj kapitána Ahaba s Moby Dickem. Když tihle idioti dokázali obětovat jednoho ze svých, jen aby pozdrželi jeden mizernej hlídkovej vůz, tak byli schopni všeho.
Murphy se naklonil k SlužSpoji. „Ústředno. Máme čerstvou stopu podezřelého vozidla. Směřuje k západu po Websterově mostu.“
Odpověď bylo ticho.
Murphy skřípal zubama. Zlozvyk. Kvůli němu do něj Jan pořád ryla. Tvrdila, že jednou v noci takhle vykřeše v posteli jiskry a upálí sebe i ji. „Zahni do devatenáctý ulice,“ zašeptal. „Je to zkratka.“
„Jak to víš?“
„Vyrost jsem tu. Táhle v tom bloku. Bejvala to pěkná čtvrť.“
Lewisová kývla. Byla odhodlaná dohnat dodávku. Zahla prudce doprava. Pneumatiky zakvílely.
Murphy vzhledl k obloze. Mraky se teď trhaly. Zlověstný úplněk ozařoval jejich vůz. Neměl z toho dobrý pocit. „Ba i ten, kdo ryzí má srdce a říká své modlitby v noci.“
„Co?“
„Kousek, co si pamatuju ze starýho žalmu. O úplňku.“
„Táhle je ta dodávka,“ zašeptala Lewisová, U rozlehlého opuštěného skladiště stála bílá dodávka, s otevřenými dveřmi a prázdná. Z nebes ji zalévalo nepřirozené, sinavé světlo. „Dojed’ až k ní. Pomalu,“ radil Murphy.
Lewisová navigovala TurboFáro až k dodávce. „Nikdo tam.“
„Jeď táhle,“ řekl Murphy.
Lewisová zastavila hlídkový vůz u boku skladiště a vypnula motor. Murphy vyznačil jejich polohu do počítačové mapy napojené na ústřednu. Na monitoru se objevila odpověď: VŠECHNY JEDNOTKY MOMENTÁLNĚ NASAZENY. MOŽNÁ ZMĚNA ZA 20 MINUT.
Murphy se otřásl. „Žádněj polda není nikdy poblíž, když ho potřebuješ.“
Oba si nasadili helmy. Nemá cenu riskovat. Aktivovali SlužSpoje zabudované do výstroje a vylezli z vozu.
Murphy ukázal směrem k hlavnímu vchodu do skladiště. Lewisová kývla a namířila pistoli na požární schodiště do prvního patra. Murphy na ni mrknul.
SlužSpoj zachrochtal. „Udržuj spojení,“ řekl.
Lewisová kývla a pod helmou jí praskla žvýkačková bublina. „Provedu.“

Murphy zmizel v hlavním vchodu a Lewisová upřeně hleděla na vratké kovové schody před sebou. Doufala, že ji udrží. S lehkostí kočky se na ně vyhoupla a dala se nahoru.

Vnitřek skladu se topil ve tmě. Murphy pohledem tiše prozkoumával prostor. Neměl z toho dobrý pocit, ale teď už k sakru nemohl couvnout. Před ním se rozkládaly kontejnery na zboží, lidskou rukou zbudovaný labyrint. Vyrázil uličkou beden. Prudce se zarazil. Hlasy. Mužské. Asi šest nebo tak.

Sevřel rukojeť pistole a pomalu pokračoval. Pohlédl ke stropu. Doufal, že je Lewisová v pořádku. Byla zatraceně tvrdá, to jo, ale koneckonců, je to přece jen ženská. Nemá ani šedesát kilo. Nemluvě o tom, jak byly těžký nebo silný ty gorily, co se schovávají v těchto katakombách. Tiše se kradl klikatými chodbičkami mezi bednami, nastražený, zda nezaslechne hlasy.

Murphy to zkusil. Vyšplhal se na pyramidu přepravních klecí a zkoumal podlahu tak čtyři metry pod sebou. Pod čtvrtou pyramidou od něj byl žhnoucí rudý bod. Někdo tam kouřil. Hloupá chyba. Svižně a tiše přeskakoval z pyramid na pyramidu, až nakonec balancoval nad dvěma muži. Kouřili marjánku. Poznal toho úhoře z dodávky. Vysoký chlapík slušného vzhledu šlukoval s ním.

Murphy udělal pohyb, jako by na ně chtěl seshora skočit. Zaváhal. Nějak to nevypadalo jako nejchytřejší řešení. Ustoupil po bednách a slezl po halabala sestavené stěně.

Vysoko nad ním, v patře, se Lewisová plížila podle zdi. Vedro tam nahore se nedalo vydržet. Rozepla si helmu a připjala ji na bok uniformy. SlužSpoj si nechala pod bradou. Rozhodila si vlasy. Tak je to lepší. Rozhlédla se. Byla uprostřed poloprázdných beden. Někde opodál se otevřely dveře. Bez přemýšlení se přitiskla ke zdi. Byla to další z oněch nocí, kdy litovala, že vzdala kariéru dentistky. Uslyšela zvuk těžkého dechu. Blízko. Tuze, tuze blízko. Snažila se zavrtat do zdi. Uslyšela zaškvrčet zip. Ucítla moč. Někdo močil zrovna za rohem. Po obličejích se jí řinul pot, když sledovala, jak se jí k nohám vine malá říčka moči. Jo, zubní hygiena, zrovna teď by to byla kariéra jako zvon.

Lewisová čekala, dokud močení nepřestane. Spatřila mladého černocha, jak jde k otevřeným dveřím nákladního výtahu. Ucítla příležitost, oběhla horu beden a zaujala postavení u druhé strany výtahu. Černoch, mokrou skvrnu na poklopci, kráčel k výtahu a hrál si se zipem. Lewisová po něm bleskurychle vystartovala. Přiložila mu pistoli k hlavě.

„Stát. Ani hnout,“ rozkázala chladným, monotónním hlasem.

Muž se zastavil u dveří. Poklopec měl pořád dokořán.

Zíral na mladou policistku. No tohle.

„No tak, bude to? Ruce nahoru,“ šeptala Lewisová. „Pěkně v klidu, jo?“

Joe si výrazným gestem volné ruky zabrnkal na držadlo zipu. „Jasně, kotě, pěkně v klidu. Co kdybych si napřed s dovolením tohle zapnul?“

„Dělej.“

Počkal, dokud neměl jistotu, že se pozornost policistky soustřeďuje na rozkrok. Pak si druhou rukou pomalu vytáhl ze zadní kapsy zabijácký obušek. Lewisová netrpělivě vzdychala, ale nechala Joea hrát si s poklopcem. Ani neviděla, jak se zabiják blíží.

Joe se uchechtнул, když ji ten tupý nástroj praštil do obličeje. Lewisová se zapotácěla a začala se kácet pozpátku do výtahové šachty. Zatínala prsty do vzduchu ve snaze zachytit se něčeho, něčeho pevného. Cítla, jak se jí v pádu směrem k šachtě vzdouvá podlaha pod nohama. Měla zastřené smysly, ale přece v sobě našla dost duchapřítomnosti a přetočila tělo ve vzduchu tak, aby dopadla na zem hluboko pod ní nohama napřed. Dopadla, a dopadla ztěžka.

Rozplácla se v louži černé stojaté vody a šmíru. Lapala po dechu. Čelem jí projela prudká bolest. Vědomí jí opouštělo. Ještě zaregistrovala, jak se kolem prosmykla krysa. Pak už byla jenom tma.

Joe nahlížel do šachty. Možná, jestli ta policajka teda není na maděru, si s ní může ještě trochu užít, než ji voddělá.

Pousmál se, vzal svou automatickou pušku a vydal se ke schodům do přízemí.

Dougie s Emilem pořád ještě kouřili marjánku. Dougiemu to dělalo dobře, ale Emilovi? Měl potíže. Paranoia. Všechno mu vadilo, když se rozjel. Viděl stíny. Slyšel zvuky. Zdálo se mu, že ho lidi pozorují. Třeba zrovna teď.

Zíral na postavu poldy s vytasenou pistolí ani ne dva metry od nich. Podíval se na cigaretu v ruce. Tohle musí bejt dobrej materiál. Vrátil cigaretu Dougiemu. Dougie měl podle všeho stejnou halucinaci. A pak ta halucinace promluvila.

„Nazdar, hoši,“ řekl Murphy.

Dougie sahal po pistolí. Daleko se nedostal. Murphy mu jediným výstřelem provrtal hrudník. Dougie se svalil na zem a svíjel se. Emil se snažil probrat třepáním hlavou. Pokud se nemýlí, halucinace nestřílejí z pistole. Šilhal po svojí automatické pistolí. Ležela u bedny půl metru od něj.

Murphy pokrčil rameny. „Pudeš se mnou, kámo, živej nebo mrtvej.“

Emil nechal pistolí, kde byla. Murphy popošel a odkopnul ji. Volnou rukou si sáhl dozadu na opasek a vytáhl odtud železku. Snažil se zakrýt, že se mu chvějou ruce. Nebyl rád, že musel střílet. Tím se prozradil. Sklonil rty k SlužSpoji:

„Lewisová. Tady je situace. Hej, madam. Slyšíte mě?“

Emil tékal vypoulenýma očima sem a tam. Murphy působivě zavrčel hlubokým hlasem: „No tak, frajere. Znáš pravidla. Ruce na temeno.“

Murphy vykročil, aby Emila spoutal. Za sebou uslyšel až povědomé cvaknutí „ka-čunk“. Otočil hlavu a vzhlednul.

Chan mu mířil automatem rovnou na čelo. Po Murphyho pravém boku se zjevila Leonova rákosovitá postava. „Dovolíš nám, abysme si ho půjčili, Emile?“

Leon zabodl Murphymu pistolí do nadbřišku. „Co takhle zahodit kvér, poldo?“

Murphy skřípal zubama, když mu Leon přiložil hlavě k týlu. Pomalu sklonil ruku s pistolí a nechal Matebu vypadnout. Přitíhl se k němu Emil.

„Seš můj, fizele.“

Slova mu zmrzla na rtech. Ze stínu zazněl pevný, klidný hlas. „Ne, ještě ne.“

Clarence Boddicker si setřel krůpěj potu z vysokého čela a usmál se: „Sundejte mu helmu. Rád bych si našeho hrdinu prohlídnul živýho.“

Emil strhnul Murphymu helmu z hlavy. Murphy zíral na Clarence. „Rád tě vidím,“ řekl Clarence upřímným hlasem. V koutku duše měl Murphy strach o Lewisovou. Doufal, že vyvázla. Doufal, že zavolala pro posily. Doufal, že... Hlaveň pistole mu vrazila do brady. Otřesený se skácel na zeď z beden. „Rozšoupneme se,“ zazubil se Clarence. Deset metrů odtud se na dně výtahové šachty probrala Lewisová. Uslyšela slabé hlasy. Pomalu pohybovala tělem. V každém kloubu se hlásily jehličky bolesti. Žádná zlomenina. Pomalu se vyhrabala na nohy. Podlaha přizemí se vznášela tři metry nad ní.

„Sakra,“ zasyčela.

Kolem nohou se jí prosmykla krysa. Na takovém místě nebylo radno okounět. S rozběhem vyskočila a zachytla se pohupujících se kabelů slizkých od šmíru. Pomalu začala šplhat, s nohama zaklesnutýma kolem kluzkých kovových lan. Začaly jí ujíždět ruce. Sliz jí tekla mezi prsty. Žuchla sebou zpátky na dno šachty. Prohlížela si ruce. Krvácely a byly odřené.

„Hergot,“ zaklela. Znovu se dala do šplhání. „Murphy,“ šeptala namáhavě, „kde jsi, když tě potřebuju?“

Clarence nakopl Murphyho ze strany do obličeje. Pod pravým okem se rozštěbila šeredná rána. Šéf gangu nenuceně obcházel ležícího policistu, automatickou pušku ležérně přehozenou přes rameno. Každou chvíli napřáhl špičku boty a vrazil ji Murphymu někam do nataženého těla, jako když řezník zkoumá kus prvotřídního hovězího.

„Seš dobrej polda?“ Clarence se naklonil a zkoumal policistovu jmenovku. „Praporčíku Murphy?“

Murphy zůstal zticha a díval se, jak se Clarence šklebí. „No jasně,“ řekl Clarence. „Musíš bejt nák dobrej polda, když ses sem dostal docela sám.“

Clarence se přivětivě usmál. Než mohl Murphy zareagovat, sundal automat z ramene a vrazil mu ho s rozmachem do břicha. Murphy se za něj chytil a skrčil se. Násilím přemáhal slzy bolesti. Má-li umřít, nedopřeje tomuhle hajzlovi to potěšení vidět ho pokořeného.

Najednou mu to došlo. Asi zemře. Ztěžka polknul. Předtím bylo tohle pomyšlení abstraktní. Něco, čím se bude zabývat v budoucnosti. Teď ho tahle možnost zasáhla plnou silou. Pomyslel na Jan a Jimmyho. Proklínal se, že nezavola domů. Clarence se naklonil Murphymu nad obličejem. „Kde je tvůj parták, Murphy?“

„Ta byla nahoře,“ blížil se zlehka Joe. „Vyřídil jsem ji.“

Murphy se pokusil posadit. Nebylo to nejchytřejší. Clarence mu opřel svou podrážku o hrud' a srazil ho zpátky.

„Vsadím se, že tě to štve,“ řekl Clarence. „Asi si teď nemyslíš, že sem nák zvlášť příjemnej společník, co?“

„Vopravdu si myslím,“ řekl Murphy, „že jsi špina.“

„Smysl pro humor,“ šilenecky se zachechtal Clarence. Za ním se zahihňala celá banda. „Smysl pro humor. To je osvěžení.“

Vší silou dupnul Murphymu na pravou paži. Končetina se o betonovou podlahu úplně zploštila. „Mám takovej problém, Murphy. Vy mě nemáte rádi. Ani jsem to od vás nečekal. Víš, Murphy, policajti mě nemaj rádi. Pomalu položil ústí automatu Murphymu na pravé zápěstí. „A tak já... zas nemám rád poldy.“

Bezstarostně se usmál a stisknul spoušť. Smysly se Murphymu rozkolísaly, jak mu hluboko po pravé straně proběhla mohutná vlna bolesti. Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak mu pravá ruka uletěla od paže. Odhodil Clarencovi nohu, popadl pahýl své pravačky a sevřel ho. Ze zápěstí mu v rytmu tepu stříkala krev. Pokusil se promluvit. Nešlo to. Jako by měl spečené hlasivky. Bolest v pravačce ho uvrhla do hlubokého šoku.

Pomalu se vyškřábal na nohy. Civěl na Clarence a rychle pomrkal. „Tak tohle byli poldobijci. Šakalové. Clarence se ke kymácejícímu se poldovi otočil zády, hodil si automat přes rameno a s pískáním odcházel. Zastavil se a otočil se ke svým gangsterům. „A teď je váš.“

Vrávorající Murphy stál před ostatními. Emil, šmejda s tváří fretky, zdvihl automat a vypálil. Náraz tlakové vlny vymrštil Murphyho půldruhého metru do vzduchu. Při letu vzduchem pod sebou Murphy uviděl, jak mu z pancíře vyhrěznul hrudník.

Přistál vsedě, asi tři metry od gangsterů. Viděl, jak se mu nohy křečovitě škubou. Cítil se jako loutka, které pomalu přestřihávají nitky. Ztrácel zrak. Hala mu před očima plula sem a tam. Všiml si, že Chan a Joe zdvihli automaty. Vzduch kolem něj jako by explodoval.

Bok jeho obrněné kombinézy se rozprsknul a jednoduše odlétl do tmy. Murphy se zuby nehty snažil uchovat si vidění. Všechno to vypadalo jako nějaký opilecký sen. Obrazy se zároveň zrychlovaly a zpomalovaly.

Div se nesmál, když k němu přišel Asiat, namířil mu automat přímo na rameno a vystřelil. Celá pravačka mu v přemetech odprejškla od trupu. To je úžasný, pomyslel si Murphy. Teď už byl za hranicí bolesti. Jeho ustřelená ruka se pořád točila jako kolo štěstěny v nějakém televizním kvízu. Zahrajem si flašku? Fant je ruka.

Jeden z gangsterů posunul Murphymu helmu do týla. Jiný ji sestřelil a vzal s ní i kus Murphyho skalpu. Další dvě rány. Murphy koukal, že se mu rozpadávají nohy.

Trup jako by mu zachvátil podivný, divoký rytmus, něco úplně nového, téměř nadpřirozeného. Pokusil se postavit na roztříštěné údy. Cítil, že padá na znak.

Mozkem se mu rozlehla hromová rána. Zvuk vlastní hlavy, která narazila na beton. Zíral přímo nad sebe. Hala tam už nebyla, aspoň ne v detailech. Spíš se nad ním vznášela podstata skladiště. Rudý flek. Kovově modrý flek. A jedna, dvě bedny, vyjádřené hnědým flekem.

A pak tam byly obličeje. Viděl Clarence s vysokým čelem, toho podnikavého šaška. Bestiálního Emila s divoce pomrkávajícíma očima. Vyčouhlého Leona, křupana s instinkty zabijáka. Chladnokrevného a bezcitného Joea, jemuž z černých lících kostí kape Murphyho krev. Žlutého, cynického Chana, jak se tiše směje.

Murphy otočil hlavu na bok. Muži se vznášeli před ním. Joe sklonil pušku a rozhodil bezmocně rukama. „Došla mi

šťáva.

Clarence pokročil dopředu, vytáhl z opasku pistoli značky Desert Eagle 44, nonšalantně ji namířil Murphymu na hlavu a zlehka stisknul spoušť. Murphy cítil, jak mu náboj proniká do levého spánku. Cítil, že mu vzadu odletěl kus hlavy. Vzduch nad ním teď jako by ochladl. Clarence zastrčil pistoli zpátky za opasek. Ani ji neprotočil, tak jako T. J. Lazer. Murphy by se byl usmál, kdyby ovládal svaly. Gangsteři evidentně nemají úroveň.

Clarence se pohnul ke svým kumpánům. „Dobrá. Je po randě, Musíme zmizet.“

Postavy mužů se rozpustily ve tmě. Murphy si zničehonic vzpomněl na výraz tváře svého umírajícího otce, jak ležel před lety ve svém pokoji. Murphy teď chápal jeho humor. A taky ocenil ten ironický osten v pojmu „akt nahodilého násilí“. Mohlo být nahodilé pro pachatele, ale určitě ne pro oběť. Vydal vzdech. Cítil, že se mu tělo cuká v křečích třicetiletých kostí.

Jak hloupý způsob smrti. Vážně k smíchu.

Zem pod ním jako by zahřímala. Kroky. Zamrkal a zoufale se snažil zaostřit vidění. Sledoval, jak se Lewisová zastavila půl druhého metru od jeho rozbitého těla. Murphy vzdychl. Tak jízda přece dorazila.

„Ach, Murphy,“ řekla Lewisová něžně.

Před skladištěm se rozeřvala dodávka a odfrčela do tmy, Lewisová si k Murphymu klekla. Pokusila se mu obejmout pažemi hlavu. Lebka se mu rozpadala. Nevěděla, za co vzít. Sklonila se k mikrofonu SlužSpoje. „Příslušník neschopen boje,“ mumlala. „Opakuji. Příslušník neschopen boje. Ústředno, ihned pošlete MediAir... parťák schytal spoustu střel.“

Murphy se zevnitř usmál. Zmýlil se v Lewisové. Je silná. Přežila to. Co na tom, že je to ženská? Většina chlapů by si teď vyzvracela útroby, ale ona je tu a stará se. Zachtělo se mu obejmout ji. Ale měl jen jednu paži.

Nejasně zaslechl dispečerův hlas. „Hlídko, uklidni se. Pomoc je na cestě.“

Lewisovou podráždil jeho neúčastný hlas. „Sám se uklidni, ty hovado. A ihned sem pošli MediAir, než budeš sám jeden potřebovat. Jasný?“

„Jasný.“

Lewisová se posadila se zkříženýma nohama vedle Murphyho cukajícího se těla. Usmála se na něj. Po tváři jí stékala jediná slza. Murphy na ni zíral. Rysy měla střídavě mlhavé a ostré. Na chvíli to byla jediná žena, o kterou měl kdy zájem. Hluboko v hrudi mu zaburácel smích. V hrdle se mu změnil v pomalý, sípavý zvuk.

Díval se Lewisové do očí a zkrivil zbytek rtů do úsměvu. Snažil se přinutit hlasivky k poslušnosti. Rád by Lewisové pověděl, co se v něm děje. Rád by vysvětlil, jaké to je, když z tebe uniká život, ztrácíš spojení s vlastním tělem a svět se rozplývá do série abstraktních tvarů.

Významně se na ni požíval. „Parchant.“ To bylo celé jeho sdělení.

Někde plakala žena. Slyšel to. Nemohl docela přesně určit, odkud to přichází. Pozvedl hlavu. Á, Lewisová. Lewisová se jmenovala. To přece ví. Nemohl najít obličej. Pootočil hlavu dál. Opodál byl stroj. S obrovskými čepelemi na vrchu.

Vířily. Vrtulník. Helikoptéra. To si ještě pamatuje. Výborně. Skvěle.

Neustálé dusání. To by mohlo být jeho srdce. Zní jako buben. Výborně. To si ještě pamatuje. A hlasitý šum, spěchající mu ušima. Jeho krev. Krev obíhající cévami. Jeho cévami. To mu pořád zůstalo.

Ale hodně toho ztrácí. To si uvědomoval. Ještě teď mu vyhasínala paměť. Představil si domek. Usměvavou ženu a malého chlapce. Jmenují se Jan a Jimmy. Neměl tak úplně jasno, kdo jsou, ale jména si pamatuje. To je skvělé.

Zdvíhají ho. Nebo letí? Ne, kolem něj byly ruce a zdvihaly ho na nosítka. Někdo mu pro jistotu připoutával ruku, co zbyla. Pro jistotu. Bezpečně. Dal se na policajta, aby se staral lidem o bezpečí. To bylo dobré. Jeho druhá ruka měla po bezpečí. Nemohli ji bezpečnostně připoutat. Druhá ruka byla někde jinde. Zíral vzhůru na čepele vrtulníku.

Chlap v bílém mu posvítil baterkou do obličeje. „Ježiši, ten chlapík je ještě živej.“

Cítil, jak se nosítka pohupují. Hvězdy se přibližovaly. Teď už určitě letí. Vysoko a daleko, do země, kde děti nemusí vyrůst nebo chodit do školy a chovat se jako dospělí. Děti. Človíčky. Jimmy. Tak se jmenoval ten človíček. Jimmy. Krásné jméno. Hodilo se k človíčkově úsměvu. Šťastný. Jimmy.

Šup – šup – šup – šup. Tentokrát to nebylo jeho srdce. Byly to byly čepele vzlétající helikoptéry. Cítil, jak se mu bulvy koulí v důlcích, Ztrácel vědomí. Bylo to fuk. Teď toho moc k vidění není. Někdo mu setřel krev z obličeje. To bylo hezké, ale bylo to jedno. Krev byla teplá Bylo příjemné cítit teplo. Jeho pravá ruka je studená. Ať je kdekoli.

Zpomalil pohyb očních bulv a pozvedl hlavu. Všude byla světla. Jasná, přátelská světla. Světla helikoptéry. Světla města pod ní. Město. Plné domů. Domy. Tam žijou lidi. Lidi jako Jan a Jimmy. Milí lidi. Teď už cizinci.

Buch – buch – buch – buch. To už nemohla být helikoptéra. Bylo to odněkud zevnitř. Zvuky se odrážely od něčeho pevného. Buch – buch – buch. To je určitě srdce. To ví. Výborně. Zelené stěny. Žlutá světla. Starostlivé obličej.

Napjatý polohlasný hovor. Nemocnice. Tak je to, je v nemocnici. Byl na sebe hrdý, že na to přišel. Lidi do něj vkládali ruce.

Dveře se rozestupují a zavírají. Strkají do něj hadičky. Jako úponky. Teď je z něj sépie. Někde poblíž bublá tekutina.

Hopla. Teď je pod vodou. Snaží se zoufale vyplavat nad hladinu. Čeká na něj maminka. „Drž hlavu nad vodou. Pak to půjde.“

Taky že jo. Byl to počertech přímý kluk, to jo. Někdo. Teď si nevzpomínal. Ale brzo si vzpomene. Otočil se a vrazil tyranovi třídy facku. Holčička mu dala pusku. Znal ji. Byla to Jan. Maličká. A zase Jan. Starší. Vypadá bezvadně v těch bílých šatech. Muž a žena. Jeho žena. Ale kdo je ten muž?

Rázný hlas rozrazil mlhu. „Sál je volný. Vozík! Desítka adrenalinu. Uvolnit cestu.“

Ucítil na prsou chladivou masť. Svaly mu projela elektrina. Stál tam ten grázl z obličejem fretky.

„Další šok!“ zaječel někdo. Náhle se objevila tvář Asiata u přístroje. Další střih. Venkovský chlapec. A další. Černoch.

A další. Šašek s vysokým čelem, co mu nadělal z ruky cucky. Jeho vrahové. Dal jim všem sbohem. Teď byl jeho život naplněn tmou. Prázdnotou.

„Tak. Exnul,“ uslyšel říci někoho z jiné planety.

„No jo. Připojte ho. Zapněte to. Já jdu zavolat.“ Hlasy zmizely. Všude ticho. Všude klid. Žádné buch – buch – buch – buch: Všechno zmizelo.

Na chvíli.

Pak byl zase při vědomí.

Pořád ho obestírala tma. Někde daleko cosi překapávalo. Vytrvalý zvuk. Proběhl jím život. Svého druhu. Už necítil krev pospíchající cévami. Zkusil otevřít oči. Necítil víčka. Vznášel se. To je ono. Vznáší se.

Bílý záblesk mu stáhnul svaly. Tělo tedy pořád měl. Snažil se soustředit na tělesné funkce. Nic.

Zelené čáry. Souřadnice. Souřadnice na obrazovce počítače. A kde je obrazovka? Vidí ji? Ne, cítí ji. Vnímá ji. Uvnitř jím škublo vysoké pištění. Naráz jeho existenci zaplnily barevné kruhy, takové, co se objeví v televizi, když na konci vysílání dohraje hymna. Barvy se mžily a měnily odstíny. Vlnily se a poskakovaly. Kličkovaly a vířily kolem něj. Pak zmizely. Chyběly mu.

Prask.

Temnota.

„Kurník,“ zašeptal někdo.

Prask. Teď byl ze tmy venku. V nemocnici. Nad ním se vznášely lidské tváře. Dohlédl i za ně. Všude špičkové elektronické přístroje. Firemní nebe? Počkat. Něco tu nehraje. Postavy byly v černém a v bílém. Určitě má halucinace. Závrat' mu proletěla hlavou. Chtěl se zasmát. Třeba se dostal do starého filmu. Do filmu z třicátých let. Pokusil se usmát. Nevěděl, jestli má ještě ústa. Necítil nic. To není dobré.

„Je zamčeno?“ optala se jedna z bílých tvář.

Najednou byl bílý obličej růžový. Růžovější. Jasně červený. Uslyšel prasknutí. Zase tma. Hučení v pozadí ho obklopilo jako uklidňující lázeň. Spal, ale byl při vědomí. Bzučivý hukot mu dělal společnost.

Obestřela ho mlha. Mračna vířících myšlenek.

Uviděl krásnou ženu a chlapce. Neměli tváře. Jak se jmenovali. A komu jejich jména patřila? Nevzpomíná si. Co se to děje? Čas se zastavil.

Cvak. Cvak. Cvak.

Bzučení zesílilo. Ne hrozivě. Bylo teď nejdůležitější. Nemocniční sál, laboratoř se vrátila. Trojrozměrně. V živých barvách. Kostnatý, nervózní muž si stoupal na špičky a skláněl se nad něj. Byl tam taky černoch v bílém plášti.

Pohybovali rty. Vycházely z nich zvuky. Jak se to jmenuje? Co to dělají? Řeč. To že si pamatuje? Řeč. Výborně.

Bílý plášť k těm dvěma promluvil. „Pane Mortone, pane Johnson, jsem rád, že vás tu mám. Dokázali jsme mu zachránit levou paži.“

Netrpělivý muž nebyl potěšen. „Cože? Myslel jsem, že jsme se dohodli na totální tělní protéze. Odstraňte tu paži, ano?“

Podíval se na Murphyho. „Rozumí, co teď říkám?“

Hlas odpověděl: „To je jedno. Stejně mu vygumujeme paměť.“

Paměť. To si pamatuje?

Morton se otočil ke svému společníkovi: „Myslím, že bysme tu paži měli odstranit. Co říkáš, Johnson.“

Johnson pokrčil rameny: „Když nastupoval u policie, podepsal OCP plnou moc. Z právního hlediska je mrtvej. Můžem si dělat skoro co chceme.“

Morton poodešel. „Výborně. Odstraňte levou paži.“

Jiný hlas: „Dobrá. Zbavte ho vědomí a připravte na operaci.“

Cvak. Tma. „Můžete na chvíli oživit systém? Potřebuju si něco zkontrolovat.“

Slova byla rozmazaná. Hlasy zanikly pod ustavičným hučením. Odpočíval a oddal se podivnému pocitu, jenž ho prostoupil... kdy? Proč byl tak podivný? Byl to život. Byla to přece existence, ne?

Cvak. Z prázdnoty se zase zhmotnila laboratoř. Morton. Johnson Dva bílé pláště. Dva tmavé pláště.

Dva tmavé pláště se navzájem krmily slovy. Bílé pláště si vyměňovaly hluky. Spršky a spršky slovních zvuků. Slova slyšel s obtížemi. Nerozuměl jim, ale uvědomoval si, že nějak souvisejí s jeho existencí.

„Naše zkoumání prokázala důležitost Faktoru lidského uznání při přijímání autority,“ řekl jeden tmavý plášť.

„Díky. Vyzkoušíme neurokonektory, než je zatavíme,“ bublal bílý.

„Dostáváme se na nejistou právníckou půdu. Není jasné, jaké by byly právní následky, kdyby měli bývalí kolegové zemřelého poznat,“ upozorňoval tmavý blábol.

Morton do toho skočil. „Koukejte, jde o Zostřeně prosazování zákona. Měl by vypadat jako pořádně tvrdý chlapík.“

Záblesk světla opodál. Dva bílé pláště se radily. „Kde mám ležrověj skalpel? Když mám fezat, potřebuju svůj ležr.“

„Vem si můj. Řek bych, že tvůj si včera pučil ten kluk, co spravoval klimatizaci.“

„Do hajzlu. Tyhle věci nerostou na stromech, ne? Hej, Arníe. Dej sem DDQ, modulace 4.“

„Dej mu pozor na hlavu. Zakloň ji trochu. Opatrně. Přesně tady.“

„Nedělej si hlavu se sérií S. To je jen dočasný stav.“

Slova. Zpěvavá slova. Mísila se. Tvořila melodie. Hloupé. Bzzum. Blesk. Před ním se objevila mechanická ruka. Prsty se ohýbaly tam a zpět, zavírala se a otevírala dlaň. Hloupé. Chtěl se zasmát. Mechanická ruka. Jako hračka. Hračka? To si pamatuje? Nezdálo se.

Tma. Pak čáry. Souřadnice. Zaměřovače. Čísla. Ještě čísla. Mapa ulic města. Zákoníky. Bzzzum. Jaká podívaná. Jaká velkolepá, nádherná podívaná. Jak se tu ta halucinace vzala? Neviděl ji. A přece to všechno registroval. Vstřebával.

Překrásné věci. Povzdech si. Málem zapomněl na všechny ty zpěvavé postavy v černých a bílých pláštích; které kolem

něj rozhazovaly slova beze smyslu.

Prásk. Cože? Vysoký hlas. „Do toho. Zapneme ho.“

Ženský hlas. Ženský. Žena. Odlišná od muže, a přece stejná. To si pamatuje? Nevěděl. Všechno bylo nové. Všechno bylo divné. Měl propadnout panice. Ale co je panika? Něco, co už možná kdysi znal, ale teď to slovo znělo prázdně. Beze smyslu. Prázdně. Dutě. To je to. Je dutý.

Něco se prudce změnilo. Vznášela se nad ním bílá postava. Dlouhé vlasy. Ohyzdné modré šmouhy kolem očí. Rty namalované jasně červenou. Dech páchl po... přes postavu vyskočila čísla a slova... silná lihovina, dovoz z Ruska. Vodka. Žena. Opilá. Procento alkoholu v krvi nad povolenou mez. Měla by řídit? Jak to ví? To si pamatuje? Za ní další houpačící se postavy. Mužský obličej. Přímě před jeho tváří. „Hej. Dívá se na nás.“

Bílé postavy všude kolem něj. Skleničky naplněné tekutinou se pozvedly k přípitku. Foukali do dutých, podlouhlých, kovových trubek. Hlučouni. To si pamatuje? Žena se nad ním naklonila, rozevřela rty. Její rty na jeho... mase?

Znepokojující pocit. Žena a dítě mu kdesi vzadu prchaly z mysli. Bez tváří. Beze jmen. Nikdy nebyly součástí jeho života. Odevšad na něj útočily smyslové šoky. Alkoholový dech. Laciný parfém. Elektrické proudy. Hlas, směřující se nad ním.

„Šťastný Nový rok, vítěj u policie, RoboCope.

Tak takhle je to.

Je polda.

Dobřej polda.

To si pamatuje? Výborně. Skvěle.

Cvak.

Tma.

[II] ?????????

Nebezpečím minulosti bylo, že se z lidí stávali otroci.

Nebezpečím budoucnosti je, že se z lidí mohou stát roboti.

HENRY DAVID THOREAU (1817 – 1862)

Ted' už dokázal rozeznat Mortonův hlas. I když to byl nervózní hlas, měl v sobě znaky pevné autority, a rozhodně i intelligence. Něco v něm ale nehrálo: nedostatek citu. Byly to naprosto objektivní závěry, ke kterým Robocop došel analýzou tónu a tempa řeči, kolísání výšky a také analýzou dechu. Sám na to nevynaložil příliš mnoho vlastního důvtipu. Byla to jen jedna z jeho funkcí, označená názvem Analyzátor stresu v hlase.

Poznal také, kdy ho aktivují a kdy ho vypínají. Dokázal už předvídat ta pravidelná cvaknutí. Ten zvuk signalizoval okamžiky, kdy se jeho vnitřní systémy chápaly vlády nad postavou. Anebo kdy ji předávaly postavám v bílých pláštích. Když měl po službě, obklopovala ho temnota a neustálý hukot vlastního srdce. Ted' byl oživený. Stál před obrovskými zlatými dvoukřídlymi dveřmi. Vedle něj stál doktor Roosevelt, neslaný nemastný, jednostranný člověk, kterého poznal v laboratoři, a tiše si popiskoval. RoboCop si Roosevelta měřil. Měl plešku na šošolce hlavy. Vyčesával si proto vlasy a honil je přes růžový palouček kůže, aby ho zakryl. Opravdu se tento inteligentní vědec domníval, že si toho nikdo nevšimne?

Přestal se té myšlence věnovat.

„Ta látka, z níž se tkají sny,“ usmál se dr. Roosevelt blaženě.

Sny. Podstatné jméno. Řada obrazů i myšlenek v mysli spící osoby, vize, cíl. Zauvažoval nad tím. On sám sny neměl. Nebyl na to naprogramovaný.

Naklonil hlavu a soustředil se. Našponoval potenciometr na příjem svého audiosystému. Zaslechl Mortona za dveřmi. Mortonův hlas prozrazoval velikou hrdost. „Vybrali jsme to nejlepší z obou světů. Nejrychlejší reflexy, jaké může nabídnout moderní technika, paměť řízenou počítačem. A nastalo naprogramované Zostřené prosazování zákona v terénu. Pánové, rád bych vám představil... RoboCopa.“

Dveře se otevřely. Vstoupil dovnitř a zkoumal místnost. Nad a pod ohniskem pozornosti mu očima projely vytištěné údaje. Rozměry místnosti osm krát patnáct. Stůl uprostřed, pět krát dva. U něj dvacet lidí. Vedení společnosti Omni Consumer Corp. Podél zdi sedělo dalších třicet mužů.

Popošel čtyři kroky na koberec. Vrstva silná 6 cm. Morton stál na vzdálenějším konci stolu vedle usměvavého bělovlasého pána a dvou generálů armády. Za RoboCopem sledoval scénu Mortonův kolega Johnson. RoboCop se otočil k podmračenému muži na opačné straně stolu.

Richard Jones, šéf oddělení bezpečnostních programů. Věk: 51 let.

RoboCop se stal středem pozornosti shromážděných. Jeden po druhém se zvedali ze židlí. Začali si splácávat dlaně k sobě, na tvářích široké, dětinské úsměvy. Plác. Plác. Plác. Potlesk. Věděl, že je to projev uznání. Nevěděl ale proč to.

Dr. Rosevelt pokývl a RoboCop se otočil k odchodu. Cestou ven minul obrovské zrcadlo a poprvé ve svém „životě“ se uviděl. Nezastavil se, ale vtisknul si svou podobu do paměti.

Byl vysoký. Široká ramena. Chráníče. Na sobě měl brnění, pancéřovanou kombinézu složenou z dílců... byla to přemrštěná replika policejní uniformy. Ruce měl obrovské, až příliš vzhledem k pažím, ke kterým byly upevněné. Rychle projel paměťové banky. Pátral po uniformách podobných té jeho. Objevil, že má na sobě křížence brnění středověkého rytíře s výstrojí hráče amerického fotbalu.

Měl na sobě helmu kryjící lebku a sahající až pod bradu. Oči vyhlížely z široké štěrby v horní části. Byly bleděmodré. Zpod nosu k dolní čelisti sahalo nechráněné místo. Odhalovalo přísná ústa. Ústa. Tvář okolo byla růžová. Byly vidět lícni kosti. Vysoké a klenuté. Chvilku uvažoval. Lidské maso. Maso. Bušení srdce. Krev obíhající v cévách. To si pamatuje? Ne. Pravděpodobně je to informace z pásků o biologii.

Pustil svá zjištění z hlavy jako nedůležitá.

Před policejní stanicí ve Starém Detroitu štválo asi šest dětí kočku sem a tam, když na místo dorazila kolona vozů. Zapadající slunce zalilo tři bílé kombíky a jeden návěs tajuplným oranžovým svitem. Šest předpubertálních výrostků bylo oslněno leskem vozů. Ohromilo je to, a to natolik, že nechali kočku běžet.

Z kombíků se vyškřábala celá armáda techniků v modrých kombinézách. Rozběhli se k návěsu.

„Co to je? Invaze?“ uculil se jeden desetiletý smrad.

„Nevypadaj jako Marťani,“ řekl druhý.

„Ne. Vypadaj jako instalatéři nebo tak.“

Kluci přišli k návěsu. Technici tam zezadu opatrně vytahovali a rozbalovali nějaký předmět. Když kluci zahlédli, co je uvnitř, dali se s vyvalenýma očima na útěk. Povykovali přitom přeskakujícími hlasy.

U chodníku přistála černá limuzína. Objevili se Morton s Johnsonem.

Uvnitř na okrsku se u svého vyvýšeného stolu nudil seržant Reed Pořádně nudná noc. Ale vždyť teprve začíná. Čekal, že pravé peklo nastane po desáté. Jako vždycky. Děti už jsou v posteli a dospělí to můžou roztočit. Musí to do té doby sepsat s tímhle zmetkem.

Podíval se na kreaturu vedle znučeného policisty pod sebou. Byla vymustrovaná jako staromódní jihoamerický milenec. Naducanej s tenkým knírkem a napomádovanou hlavou: Měl taky potíže s disciplínou. Reed by to vážně rád napravil, ale pokud jde o vraždu, zákony platěj i pro policajty.

Podle tebe jsem recidivista,“ běsnil zadržený. „To si piš, že poruším zákon znova. Dostávám příkazy z vyšších míst, shůry, jasný?“

Reed hleděl od svého obřího stolu: „Drž hubu, hovado. Tady jsem nejvyšší autorita já.“

Když Reed zahlédl, že se dveře okrsku otevírají, poklesla mu s lupnutím brada. Stáli tam Morton s Johnsonem a za nimi stádo techniků s obrovskými krabicemi v náručích. Navigoval je dr. Roosevelt. Vypadal unavenější než obvykle.

Reeda to nepotěšilo. Ty lidi dělali, jako by jim to tady patřilo. „Vý si jako myslíte, že si to tady můžete zabrat nebo co?“ zeptal se. Všiml si, že na krabicích je pečeť OmniConu. Morton Reeda ignoroval.

„Tady v přízemí je cela předběžného zadržení, kvůli pozorování,“ řekl Rooseveltovi.

Vědec si rozprostřel na psací desce, kterou s sebou pořád tahal, plán přízemí. „Zdá se, že to bude akorát.“

Reed pomalu slezl od svého stolu a blížil se ke koordinovaným jednotkám vetřelců. Předními dveřmi se sem vecpali čtyři technici. Vlekli obrovský kus elektronického zařízení, které připomínalo trůn.

„Promiňte, pane...“ spustil Reed.

„Morton.“

„Pane Mortone. Vypadáte jako velice civilizovanéj člověk.“

„Děkuji vám.“

„Moh bych vám položit jednu velice civilizovanou otázku?“

„Zajisté.“

„Co se to tu kurva děje?“ Reedův rudý obličej vypadal jako moře rozžhavené lávy. Morton ho ignoroval. Otočil se k Johnsonovi. „Co je to za chlápka?“

Johnson si to ověřil v lejtrech. „Seržant John Reed.“

Morton se otočil k sopcímu seržantovi. „OmniCon. Oddělení bezpečnostních programů. Vodprejskněte.“

Morton s Rooseveltem se vydali dozadu k cele předběžného zadržení. Morton nepřestal mlít. Johnson pokrčil rameny směrem k Reedovi, jako by říkal, nemůžu mluvit. Reed si měřil dalších šest techniků, kteří dovlekli další tunu materiálu.

„Vypadaj jako náká zatracená karavana,“ hučel.

Přirtil se zpátky ke stolu a popadnul sluchátko. Vytáčet čísla a prskal přitom: „To je kravina. Já se řídím rozkazy od policajtů, a ne od hejsků v lesklejch kvádrech a...“

Oči mu div nevyskočily z důlků. Celá stanice se propadla do ticha. Všichni v místnosti, zadržení, poldové, advokáti, práškaři i ti, co půjčují peníze na kaucy, čuměli ke dveřím. Dva muži v modrých kombinézách je otevřeli dokořán.

Do policejní stanice ve Starém Detroitu vstoupil RoboCop.

Reed zapomněl vytáčet. Ta věc ve dveřích vypadala jako mechanická hora, tvarovaná zhruba jako člověk. Reed si lámal hlavu, jestli je to člověk v obleku se zabudovanou špičkovou elektronikou, anebo zázrak techniky v pánských gatích. Nevěděl proč, ale zdálo se mu, že tohle bude mít pro okrsek neblahé následky. A když pro tenhle okrsek, tak i pro celou policii.

Robo udělal tři olbřímí kroky do místnosti. Pečlivě zkoumal okolí a vyhodnocoval poměr zadržených a policistů. Pak se místností prošel.

Lewisová vylezla ze záchodu a zírala na tyčící se postavu, jak prochází kolem. „Proč tenhle kolohnát nosí policejní uniformu?“ zeptala se Starkweathera přimrazeného ke stolu.

„To nevím,“ odpověděl Starkweather, „ale ta moje nikdy nevypadala tak pěkně.“

„Řekla bych, že ta tvoje nebyla svařovaná.“

Starkweather pomalu vstal. „Chceš si na něj sáhnout?“

„Za chvíli,“ řekla Lewisová. „Teď potřebuju kafe.“

Starkweather pozoroval blond policistku na odchodu. Měla nervy ze železa. Ostatní poldové sledovali Roba, jak kráčí k cele předběžného zadržení, se směsicí úžasu a obdivu. Ta věc měla na sobě něco na způsob policejní uniformy. Svrchní kování měl větší, silnější a blyštivější, vypadalo mnohem hrozivěji, ale jinak měla uniforma stejný tvar, jako nosí policajti do terénu.

Poldové v hlavní místnosti se natlačili k okýnku ve dveřích a nakukovali do cely.

Dva technici zaváděli Roba do obrovského křesla. Roosevelt zkoumal údaje, které mu vyjžděly z laserové tiskárničky. Robo se zaklonil v křesle a na trůnu se nad jeho hlavou rozsvítila sada kontrollek. Roosevelt pokynul svému asistentovi, vousáčovi jménem Tyler, aby postoupil dopředu.

Tyler se postavil přímo před Roba. „Kdykoli budeš odpočívat, budeš sedět v tomhle křesle, jasný?“

Robo přikývl: „Ano, rozumím.“

Policajti v tlačenici se na sebe s úžasem podívali. Ten hlas byl lidský.

Roosevelt vytasil nevelkou kartičku, RoboMapu, a podržel ji Mortonovi před očima. „S tímhle můžeme kdykoli zjistit jeho polohu. Teď je přesně tady.“

Morton studoval kartičku. Uprostřed souřadnic představujících Starý Detroit žhnul jasný bod. „A jak jí, ha?“ zeptal se Morton.

Roosevelt pohlédl na strnulého automatického poldu. „Má neobyčejně jednoduchý zažívací trakt.“

Ukázal na malý přístroj připomínající automat na cigarety.

„Tenhle procesor vyrábí základní pastu a ta vyživuje jeho organický systém.“

Morton zvědavě popošel k přístroji. Natáhl prst k tlačítku na předním panelu. Ohlédl se tázavě na Roosevelta.

Roosevelt přikývl. Morton zmáčkl tlačítko. Do papírového pohárku vyhrkla hnědá pasta. Morton natáhl levý ukazováček a nabral jím trochu té hmoty. Dal si malý kousíček na špičku jazyka. Svrástil obočí. „Chutná to jako... dětská výživa.“

„Inu,“ zazubil se Roosevelt, „v jistém slova smyslu to dítě je.“

„A pořádný dítě,“ culil se za Mortonem Johnson.

Vtom spadnul do místnosti Reed. „Dobrá. Tak jo. Už to chápu. Musím tady tý... popelnici dělat hostitele. Ale nemusím to žrát.“

Morton s Johnsonem si vyměnili pohledy. Bude nutně seržanta uklidnit. „Seržante Reede,“ řekl Morton, „Robo strčí do kapsy vaše nejlepší muže, to vám slibuji. Ušetří lidské životy, uvidíte.“

„To pochybuju,“ odseknul Reed.

„Chtěl byste vidět, co dovede?“

Reed provrtával Mortona očima.

Morton roztáhl ruce: „No vážně, rád vám ho předvedu.“

Reed s Mortonem vyšli z cely. Johnson se otočil na Roba. „No tak, mladej. Je načase, abys pro tatínka zabodoval tady proti milýmu seržantovi.“

Dr. Roosevelt se zamračil: „Není to žádná hračka, pane Johnsoně.“

„To teda není,“ řekl Johnson a vyšel z cely. Robo ho následoval.

Robo prošel několika chodbami. I když pro něj tohle místo bylo neznámé, cítil se tu v bezpečí. Bezpečný. Bezpečně. Bezpečně spoutat. Všiml si zdí. Byly zelené a škaredé. Malba oprýskávala. A přece, navzdory všem vadám na kráse, jako by to bylo šikovné k existenci.

Před ním zahřmělo. Čtvrté dveře vpravo. Morton a Reed vstoupili. Pak se dostavil Johnson a za ním Roosevelt, Tyler a Robo. Ocitli se v kryté střelnici.

Na palebné čáře stáli čtyři policisté s ochrannými tlumiči na uších. Robo nahlédl do své personální databanky.

Příslušníci Lewisová, Starkweather, Ramizer a Manson. Pozoroval, jak pálí z pistoli na pohyblivé lepenkové terče, tvarované jako lidské postavy. Projížděly pod digitální výsledkovou tabulí, kde naskakovalo skóre zásahů. Výsledky byly dobré. Ne dokonalé; ale velmi dobré. Nejlepší z nich, Lewisová, to dotáhla na 87. Velice účinná střelba.

Morton podal Robovi pistoli. „Dej se do toho.“

Robo popošel k palebné čáře, Lewisová pořád střílela. Vzduch kolem ní hřměl. Postupně si povšimla, že jedna série výstřelů je hlasitější a zřetelnější než ostatní. Stejněměrné jisté tempo. Bum. Bum. Bum. Bum. Bez zaváhání.

Po několika vteřinách zjistila, že z poldů na palebné čáře zbyla sama... a pak to stejnoměrné dunění nováčkovy zbraně. Poodešla do rohu, kde stáli Starkweather, Ramizer, Manson a ještě asi tucet poldů.

Starkweather kývnul na Lewisovou. „Pořádně si Superpoldu vomrkní.“

Lewisová zírala na gigantického hybrida: „Vomrkní si hlavně jeho bouchačku,“ hlesla.

Robo, obklopen vědci a techniky s tlumiči hluku na uších, uchopil obrovskou automatickou pistoli A-9. Zbraň takové razance dokázala na dvacet metrů prostřelit strom. Morton se usmíval s dlaněmi na uších. Kývl hlavou na Reeda. Reed byl, i když nerad, nadšen. Robo držel pistoli oběma rukama a pálil jednu sérii za druhou. Vystřelil zásobník, vyměnil ho během pár vteřin za plný a dal se znovu s vojenskou přesností do práce.

Ramirez hvízdal skrz zuby. „Líbí se mi jeho styl.“

„Není to chlap. Je to mašina,“ podotkl Manson.

„Ráda bych věděla, k čemu tu je,“ uvažovala nahlas Lewisová.

„Třeba nás mají nahradit,“ ucedil Manson.

Starkweather se kousnul do rtů. „Mě žádná zkurvená mašina nenahradí.“

„Seš o hodně hezčí než on,“ pošťouchla ho Lewisová. „Nenech se znervóznit.“

Robo pálil sérii za sérii. Střely provrtávaly hrudník pohybující se siluety. Po každém zásobníku zůstal v „srdci“ terče dokonalý kroužek z malých kulatých dírek. Ohromení poldové zírali, jak Robo nabíjí zásobník za zásobníkem a neochvějně pálí. Nakonec se po osmém zásobníku terč prostě zhroutil rozervaný na cáry neustálým přívalem horkého olova.

Lewisová vzhledla na digitální výsledkovou tabuli. Absolutní skóre. 100.

Změřila si obrovského RoboCopa. Robo pozoroval hroučící se terč, přečetl si skóre, pak si protočil A-devítku na prstu a zlehka ji zasunul do pouzdra. Lewisová při pohledu na nadlidskou automatickou postavu strnula. Tohle gesto už přece

jednou viděla. Jednou jedinkrát. Pro jistotu upřela pohled na obličej pod maskou.

Vydala se kolem hloučku techniků a přistoupila k Robovi. Ale Robo prošel těsně kolem ní sledován svým instruktorem Mortonem.

Lewisová sledovala, jak ta širokoramenná postava mizí v chodbě, Zavrtěla hlavou a zasmála se sama sobě. Asi jí kape na karbid. Není mu ani trochu podobný.

Robo seděl v cele předběžného zadržení a sledoval hemžení techniků a Roosevelta s Tylerem. Všichni měli v rukou psací desky a nějaké seznamy. Uvědomoval si, že se jim všichni velice vzrušeně zabývají, a přitom si vůbec nevšímají jeho přítomnosti. Hlavou mu projela náhlá myšlenka. Je to uklidňující, být považován za pouhou věc. To si pamatuje? Ne, kdepak. Před ním rázoval Morton sem a tam a potil se. Byl rozjařený. To bylo nezvyklé.

Tyler pokynul technikům „Vyzkoušejte zaměřovací terč.“

Tyler ukazoval perem na všelijaké předměty v místnosti. Záchodová mísa. Krabice. Mortonova noha. Robo je všechny sledoval pohledem. Jakmile na některém z nich utkvěl, objevila se před ním řada zelených čar. Spojily se a vytvořily kulatý terč.

„V pořádku,“ vyštěkl technik, Robo naslouchal Tylerovým úsečným povelům a otázkám. Technici odpovídali svou litaní „v pořádku“.

Hlavou mu probíhaly zelené čáry a grafy. Nechápal, k čemu slouží, ale usoudil, že jsou integrální součástí jeho fungování. Za několik okamžiků se Tyler obrátil k Mortonovi: „Je připraven.“

Morton se usmál, až mu zuby zatrnuly: „Výborně. Můžete nás nechat o samotě?“

Tyler, Roosevelt i ostatní se vytratili. Morton se sklonil k Robovi. Robo měl před očima jak jeho postavu, tak jeho životopisné údaje, které mu běžely přes obličej. Morton položil Robovi otcovsky ruku na rameno. „Robocope,“ spustil, „jaké máš základní instrukce?“ Robovo zorné pole pokryla řada vět. Pečlivě je předčítal v pořadí, v jakém mu vyjízďely z mozkového centra: „Instrukce Jedna: Služ ochraně veřejnosti. Instrukce Dvě: Udržuj zákon. Instrukce Tři: Braň nevinné. Instrukce Čtyři: „Robo zaváhal. „Instrukce Čtyři podléhá utajení.“

Morton z něj sundal ruku. „Výborně. Znamenitě.“

Robo zamrkal. To si pamatuje? Ne. To je jen fráze.

Morton mu pokynul. „No pojď.“

Člen vedení OmniConu ho zavedl do hlavní kanceláře stanice. Zastavil se před vyvýšeným stolem seržanta Reeda.

Robo si byl vědom, že ho sleduje malá skupinka techniků. Všichni ho sledovali pohledem. Zdálo se, že je populární.

Reed odmítl vzít jeho přítomnost na vědomí, dokud Morton nepromluvil: „Potřebuje auto.“

Reed se ani neobtěžoval vzhlednout. Hodil po Mortonovi svazek klíčů. Letěly mu na čelo. Robo bez přemýšlení natáhl bleskově ruku, jediným lehkým pohybem stopil klíče a zas ruku svěsil. „Děkuji vám, seržante Reede,“ řekl Robo zdvořile.

Reed s nevolí pohlédl na obrovskou postavu. „Vždy k službám,“ ušklíbnul se.

Morton ukázal Robovi ke dveřím: „A po nich, hochu.“

Robo přikývl, prošel chodbou a vyšel hlavním vchodem. Čekalo na něj TurboFáro. Robo před ním chvíli stál. Primitivní dopravní prostředek, náchylný k poruchám a ve vyšších rychlostech ne zcela ovladatelný. Pořád byl ale ještě atraktivnější než ostatní služební auta. Vypadal jako nový a byl parádně nablýskaný. Na kapotu svítil měsíc. Ani jedna prohlubeň v kovovém povrchu.

Robo vlezl do auta, zažehnul motory a odburácel do noci. Soustředěně sledoval grafy blikajících displejů na přístrojové desce. Navigoval vůz matně osvětlenými ulicemi. Povšiml si, že většina této čtvrti je v pokročilém stádiu rozpadu. Rád by věděl, jak a proč došlo k takovému zchátrání. A když už se tohle místo dostalo do tak zuboženého stavu, proč sem nikdo jednoduše nepřišel, nedal to tu do pořádku a neuvedl do původního stavu?

Rozšířil si zorné pole a prodloužil si dohled. Sledoval vozovku před sebou a nejrůznější údaje na displejích přístrojové desky. Projížděl ulicí, kde bylo pořád ještě v provozu několik obchodů. Rozcuchaný mladík v pocintaném kabátě se potácivě plácal po chodníku. Robo začal vyhodnocovat údaje. Smysl pro rovnováhu narušen. Přiblížil si objekt k detailnímu pozorování. Zorničky rozšířené. Reakce způsobená drogami. U nosu zaschlý hlen. Rty suché, okoralé. Váha přibližně 50 kg, O patnáct kilo méně, než běžný muž této výšky. Závěr: stav vzniklý zneužíváním farmaceutických látek. Nezákonné druhy. Pravděpodobný předmět zneužívání: kokain, možná heroin.

Robo zahrnul za roh a dával si dohromady fakta.

Za pultem svého obchůdku s alkoholem seděl šedesátiletý Tony Alvarez a sledoval televizi nahoře na polici. Miloval tuhle show Bixbyho Snydera To se mě netýká. Náramně legrační chlapík. Pokaždý schytl nejmiň deset dortů do obličeje. Bixby poznamenal něco o klasifikaci fiňáků a Tony se rozřehtal.

Jeho žena Elvíra se otočila od pokladny a sledovala, jak se manžel chláme. Šedesátiletý dědek, a pořád se chová jako harant. Pokrčila rameny. No jo, v každém chlapovi je kus malého kluka.

Když byla Elvíra otočená zády, provedl desetiletý Petey Davidson svůj tah. Natáhl ruku a tiše štípnul Snickersovu čokoládovou tyčinku. Vrazil ji do kapsy, zrovna když se Elvíra obracela zpět.

„Tak co, Petey, vybral sis něco?“

Petey pečlivě zkoumal stojan se sladkostmi. „Ne, pani. Eště ne.“

„Za chvíli zavíráme, Petey. Tak se rozhodni.“

„Ano, paní.“ Petey se na ni zazubil. Kráva. Z rypáku jí trčej chlupy.

Elvíra se usmála na mladého muže v kabátě, který se vpotácel do obchodu. Byl pěkně zrychtovanej. Elvíra si povzddechla. Tahle čtvrt' už není, co bejvala. Nový zákazník přistoupil ke stojanu s pornočasopisy a prázdnýma očima zíral na ohmatané výtisky před sebou. Jeho pohled se Elvíře nelíbil. Trásl se. Po čele mu stékal pot.

Petey se přes rameno ohlédl po hadrošovi. Ušklibnul se. Hadrák. Dospělí jsou tak pošahaný. Jestli ten pošuk vyrobí nějak zmatek, možná se Peteyovi povede čmajznout další čokoládovou tyčinku. S nadějí toho člověka pozoroval. Elvíra mrkla na Tonyho. Měl už toho kluka v merku. Neznámý popadnul časopis Rozhycované anální lesby a pospíchal k pokladně. Praštil výtiskem na pult. Petey hodil po trosce okem. Oči se jí kroutily skoro jako větrníky.

Elvíra udržela úsměv na tváři: „Můžu ještě něčím posloužit?“

Trhan jako by o tom přemýšlel. „Jo,“ odpověděl nevýrazným hlasem. „Vyber kasu a dej prachy do pytlíku.“

Elvíra nepochopila: „Prosím?“

Hadrák vytasil zpod kabátu čínskou brokovnici AR-56 s upilovanou hlavní. Petey zahlédl blýskavou zbraň a zkusil vycouvat. Chuť na tyčinky ho rázem přešla.

Feťák si k upilované hlavní přicvaknul bajonet a zašermoval jím Elvíře pod nosem. Tony zkameněl pod zapnutou televizi.

„Naval prachy,“ mumlal neznámý rozrušeně. „Všecky. A žádný kraviny.“

Otočil se k Tonymu. „Kde je sejf, dědku.“

Tonymu se chvěly rty: „My – my žádnéj nemáme.“

Elvíra začala strkat peníze do pytlíku. Lupič pozoroval Tonyho. Elvíra stiskla malé tlačítko v zásuvce pokladny a zapla tak nezvukové poplašné zařízení. Aspoň doufala. Pět let už ho nepoužili.

Neznámý popadl Peteyho za krk. Petey vytřeštil oči, když ucítil, jak ho špička bajonetu šimrá za levým uchem. „Otevřte sejf, staroušci, nebo vám tady mladýho po kouskách rozvěším po stojanu s bombónama,“ zavelel somrák.

Petey zavřel oči. Šmarjáložef. Jestli z tohohle vyvázne se zdravou kůží, už nikdy neukradne žádnou tyčinku. Tony se sesypal. „Nech kluka na pokoji,“ zasípal. „Otevřu sejf.“

Tony se vydal k obrazu Ježíše, co visel za pokladnou. Byl to jeden z těch velkých mrkajících portrétů. Odsunul obraz stranou a začal si hrát s kombinacemi čísel v zámku séjfu ve stěně. Byl nervózní. Byl starý. Prsty měl ztuhlé. Báł se, že každou chvíli uslyší Peteyho všiskát.

„Vodíš mě za nos, dědku,“ zavrčela kreatura. „Máš na to tři vteřiny. Jedna. Dvě...“

Postrčil Peteyho před stojan s bombóny. Elvíra zaječela. Hadrák odjistil a zamířil na desetiletého kluka.

Elvíra zavřeštěla ještě jednou, Ale tentokrát jí nevyděsil lupič.

Vylízanec si všimnul, že mu Elvíra kouká přes rameno, a otočil se včas, aby uviděl Roba vrazit skrz zavřené dveře do krámu. Lupič strnul.

„Kdo to ksakru je?“ drmolil. Byl to polda. Ale polda to nebyl. Byl to stroj. Ale vypadal jako člověk. Feťák namířil na poldu pušku.

S Robem to nehnulo. „Můžeme to udělat dvěma způsoby,“ oznámil Robo noblesně. „Po dobrém a po zlém.“

Elvíra s Tonym šli k zemi a feťák vypálil tři dávky. „Vlez mi na hrb, fízle.“

Broky zabubnovaly Robovi na prsní pancíř a odrazily se všemi směry. Petey pozoroval, jak smrtelně raněná láhev saponátu padá na podlahu. Vzádu v krámku se rozprskla žárovka. Přepínač kanálů na televizoru začal jančit a program se šestkrát změnil.

„Kurva, no tohle?“ mumlal lupič.

Robo pokrčil rameny. „Dobrá. Tak tedy po zlém.“

Vydal se k násilníkovi. Vyděšený feťák začal pálit naslepo.

Elvíra s Tonym se chytli za ruce, když se jim ani ne půl metru od hlavy rozletěly láhve s džinem. Robo se při útoku ani nezastavil.

„Chhhrrr,“ zaryčel lupič a vrhnul se proti Robovi s bajonetem. Vrazil mu ho do slabin. Stáhnul ho zpátky. Bajonet teď vypadal jako maličká harmonika.

Robo popadnul hadrákovu zbraň do obrovské ruky a zploštil hláveň. „Teď je řada na mně.“

Robo se rozehnal lupičovou puškou jak basebalovou pálkou. Pažba vyhledala majitelovu čelist. Lupič se rozletěl dozadu rychlostí 40 km/h. Cestou bral s sebou stojany. Přistál na masívních dveřích chladicí vitríny hlavou napřed. To, co mu z ní zbylo, nestálo za řeč.

Elvíra a Tony pomalu vykoukli za pokladnou. Pete se vyškrábal na nohy a zíral superpoldovi tam, kde měl jakousi tvář.

„Páni,“ vydechl uznale.

Robo promluvil do SlužSpoje: „Ústředno. Žádám o odvoz zadrženého...“

Podíval se dozadu. Lupič se pořád ještě hýbal. Nepatrně. „A Medi-Air. Ulice South Pine 174. Jasný?“

„Rozumím,“ zachrochtal SlužSpoj.

Robo se otočil k majitelům krámu: „Myslím, že už vás nebude obtěžovat.“

Tony se podíval na pomlácené tělo zavrtané do skleněného průhledu vitríny. „Řek bych, že už dá pokoj všem.“

Robo přiložil dva kovové prsty k helmě a nedbale zasalutoval. Otočil se a vypochoďoval z obchodu. Petey ho sledoval s vyvalenýma očima.

Obrátil se k Elvíře a vyndal z kapsy čokoládovou tyčinku: „Hm, kolik stojí tahle, paní?“

Tony vzal ženu kolem ramen: „To je pozornost podniků, Petey.“

„Jé, děkuju, pane Alvarez!“ a Pete pelášil z krámu. Stihnul ještě zahlédnout TurboFáro mizející v postranní ulici. „Ten chlap je lepší než T. J. Lazer,“ řekl si.

Robo nasměřoval TurboFáro do přezdobených a nevkusně osvětlených ulic pochybné zábavní čtvrti. Tlustě naličené prostitutky obojího pohlaví se opíraly o kandelábry u obrubníku. Několik šmejdu ho z chodníku častovalo posměšnými posunkami, když projížděl kolem. Od hledí se mu odrážely neonové poutače: DĚVČATA! DĚVČATA! DĚVČATA!

Robo pečlivě sledoval jak tu pakáž na ulici, tak přístrojovou desku. Na souřadnicích mapy před ním se rozbíkal jasně modrý bod. Čtyři bloky odtud. Robo zapnul bez rozmyšlení všechny spínače. Zavyly sirény. Zableskla se červená a

modrá světla. Robo dupnul na plyn. Turbomotory se rozječely. Tam někde právě dochází k zločinu. A to bylo v Robově okrsku nepřipustné. Bylo to proti duchu instrukcí č.1 a 2.

Čtyři bloky odtud, v tmavé uličce, se mladá žena v roztrhané blůzce zoufale pokoušela dovolat pomoci. Kohokoli, kdo by jí pomohl proti dvěma grázlům, co jí byli v patách. Hubenější, rychlejší z lotrů ji zakrátko dohnal, podržel ji zezadu a sápal se jí prackama po polonahých nadrech. Upustila kabelku a snažila se vyškubnout. Padouch ji pustil a mlsně si prohlížel její postavu. Otočila se, ale než se rozběhla, padla do rukou druhému primitivovi. „Hele, kotě,“ oddychoval, „jenom klid. Nechceme ti ublížit.“

Ženě se chvěly rty. Tvář měl jen několik centimetrů od její. Ztěžka oddychoval. Hlava jí poskočila dozadu. První lotr ji popadnul za vlasy.

Začal na ně slintat a v ruce se mu objevila kudla. „Nák moc vlasů na můj vkus. Líběj se mi holčičky nakrátko.“

Prasák vepředu ji zmáčknu: „Jasně. Mně taky... Co takhle trochu ji ostříhat, než se... sblížíme?“

Lotr za ní s cvaknutím vyhodil čepel ze střenky. Pomalu ženě upízl obrovský chuchvalec vlasů. V měsíčním světle se jí na tváři zaleskly slzy Měla vztek. Vyděšená. Ponižená. Dřív, než si uvědomila, co dělá, vrazila loket té kryse vzadu do slabin a pokusila se kolenem zasáhnout rozkrok toho grázla, co jí svíral ramena.

Ten s ní zuřivě zalomcoval, zatímco jeho kumpán kničel bolestí: „Zlato, ty mě zlobíš.“

Vytasil svůj vlastní nůž a přidržel jí ho u hrdla: „Nezlob mě, zlato.“

Zasmál se a pozoroval, jak jí po tváři stékají třeptivé slzy. Zamžoural. Slzy se už netřpytily. Měsíc, který jí osvětloval tvář, byl totiž zacloněn... zacloněn obrovským stínem.

Uličkou zaburácel hromový hlas. „Nechte tu ženu. Jste zatčeni.“

„Co to kur...“ Grázl přidržel ženu a otočil se. Uličkou kráčel nejhroživější policajt, jakého kdy viděl. Vypadal jako polda. Ale chůzi měl jako... no, voják nebo tak. Paže měl mocné jako... šmejdiva puška. A ta stála za to.

Oba lotři se přimkli k sobě a ženu přidržovali před sebou.

Robo viděl, že čas domluv vypršel. Přepnul si svůj režim z Projevu k veřejnosti na Zaměřovací operace. Zdvihl pistoli. Zmetek, co držel ženu, se za ni přikrčil a držel jí čepel u hrdla. Robo analyzoval situaci. Probíral své zaměřovací terče a hledal výstřel, kterým by bezpečně minul ženu a provrtal násilníka. Počítač odpověděl: Žádný neexistuje.

Robo nechal pistoli zdviženou. Přepnul si zaměřovací režim na trojrozměrné počítačové znázornění situace. Hlavou mu projížděly zelené čáry a číslice, propočítával se správný úhel výstřelu a ideální dráha střely.

Zmetkovi držícímu dívku to nešlo do hlavy. Proč se ten polda nepohnul? Mám přece rukojmí. „Nehraj to na mě, hajzle. Podřežu tu čubku od ucha k uchu.“

Robo neodpovídal. Neznatelně se pootočil a vypálil do zdi po levici. Slyšel, jak se střela odrazila nahoru směrem k pravé zdi. Ping. Další rachotivý odraz. Ted' směrem dolů. Žena-rukojmí zaječela. Robova střela se zaryla násilníkovi zezadu do hlavy. Obličej se mu odlepil od lebky a přilepil se ženě zezadu na halenku.

Chlap se bezvládně zhroutil na zem. Nůž neškodně zazvonil o chodník. Žena odběhla k domům a zachytila se zdi. Druhý grázl stál s nožem v ruce a civěl na RoboCopa s otevřenou hubou.

Robo se k němu otočil. „Řek bych, že jsi na řadě.“

Zmetek upustil kudlu a pomalu zdvihl ruce k měsíci. Robo k němu klidně dokráčel a přiložil mu svou devítku k lebce. Sáhl si za záda a vytáhnul železku. Jedno zacvaknul šmejdivo kolem pravého zápěstí, přitáhl ho k dopravní značce, obemkl jeho pažemi kovový sloupek a zacvaknul železku i kolem levého zápěstí.

Tak,“ řekl Robo.

Vzlykající žena přiběhla k Robovi. Vrhla se mu kolem krku. Robo se k ní otočil a zapnul svůj Pouliční Analyzátor stresu v hlase. Rozeznal vztek. Úlevu. Strach. Náklonnost, Náklonnost?

„Ach bože,“ vzlykala žena. „Ach bože, byla jsem tak vyděšená. Takový strach. Nevím, jak vám dost poděkovat.“

Robo ji jemně odstrčil. „Utrpěla jste hluboký emoční šok. Ted' je důležité, abyste byla s lidmi, kterým důvěřujete, paní. Mohu uvědomit Tísňové středisko pro znásilněné, budete-li si přát.“

Do uličky se svým autem zatočili Lewisová a Starkweather. Ve světle reflektorů se objevil Robo se ženou. Lewisová u volantu obdivně zavrtěla hlavou. „Třeba snídá baterie, ale polda je to zatraceně dobrej. Dvě zatčení během půl hodiny.“

„Neni vo nic lepší policajt než můj mixér,“ vrčel Starkweather. „Co tady pořád trčíte?“

Lewisová vycouvala s TurboFárem z uličky. Nevěděla jistě, jestli se jí zamlouvá představa hybrida v mužstvu, ale jedno bylo bez debat: jak se pověst o Robovi roznese ulicemi, bude Starý Detroit vypadat jako docela nové místo.

Robo seděl ve tmě. Jediným společníkem mu bylo hučení srdce. Tam venku fungoval svět bez něj. To si však neuvědomoval. Rodily se děti. Prarodiče umírali. Mladé páry se milovaly. Ale Robo přestával existovat, když nebyl aktivován.

Cvak.

Byl v cele předběžného zadržení. Před ním stál dr. Roosevelt. „Je čas, Robo.“

Robo kývl a vstal z křesla. Prošel kolem tří techniků u ovládacích panelů a zamířil do místnosti, kde se podávala hlášení. Poldové mu ted' nevěnovali příliš pozornosti. Už týden byl jedním z nich. Zdálo se, že ho přijali, i když věděl, že je pro ně spíš přístroj než kamarád. Nestaral se o to. Nebyl naprogramovaný, aby se staral. Aby cítil. Některé šval. Jiní ho obdivovali. Nepřemýšlel o tom. Měl svoje instrukce.

Když přicházel k autu, držela se při zemi tenká vrstva mlhy. Opodál stál hlouček kluků. „Ahoj, poldo,“ zavolal jeden. Otočil se a analyzoval ten hlas. Obdiv. Respekt. Vzárušení.

Ani ne osmiletý kluk zdvihl zaťatou pěst. „Jen tak dál, poldo.“

Robo kývnul. Nenaprogramoval si reakci, sám od sebe pozdvihl taky zaťatou pěst. Kluci ječeli nadšením, když

sednul za volant a vyrazil do noci.

Během minulého týdne došlo k podivné věci. Lidi ve Starém Detroitu tu na něj čekali při pravidelných nočních objížďkách. Aplaudovali mu, hlavně děti. Děti. Malí človičkové. Sledoval ulici i přístrojovou desku. Najednou se mu před očima kmitla podivná představa. Netrvala ani milisekundu. Malý chlapec a usměvavá žena. Neviděl jim pořádně do tváře. Nejspíš něco přeskočilo v databance. Pová o tom Dr. Rooseveltovi a ten to dá do příští služby spravit. Zvuk pípátka mu vrátil pohled na přístrojovou desku. Svítil na něm signál pohotovosti. Automatický systém prohledával všechny okrsky města na počítačové mapě. Modrý bod se zablystěl přímo na budově radnice. V SlužSpoji zachrčel dispečerův hlas. „Všem jednotkám. Akce tři na radnici. Podezřelý ozbrojen a drží rukojmí. Všechny jednotky v dosahu: potvrďte příjem.“

Robo zmáčknul pár tlačítek. TurboFáro ožilo světly a sirénami: „1-44 schopný boje odpovídá,“ nahlásil Robo. Když dorazil k radnici, bylo už za policejní uzávěrou několik TurboFár a mikrobuses přepadového komanda. Robo se pomalu vysoukal z auta a zkoumal situaci. Půl tuctu policajtů a odstřelovači se kryli za otevřenými dveřmi aut. Zbraně mířily na jediné rozsvícené okno v budově, ve druhém patře.

Po fasádě přejížděly pátrací reflektory. Robo se otočil. Za zábranami asi sto metrů odtud spatřil stovky čumilů a množství reportérů. Dohled nad davem měli na starosti Starkweather s Ramirezem. Ani jeden z toho neměl velkou radost.

„Támhle je SuperPolda,“ povšiml si Ramirez. „Řek bych, že můžu domů.“

Starkweather zatnul zuby. „Hromada nejtů. Podám stížnost na odborech.“

„Proč? Že je až moc dobrej?“

„Jo,“ odpověděl Starkweather. „Nák tak.“

Robo došel až k policejnímu mužstvu. Mladému veliteli přepadového komanda ještě ani nerostly vousy. Hádal se s policejním kapitánem, který by mohl být jeho otcem. Na jmenovce měl napsáno: Poručík Hedgecock. Kapitán se jmenoval Corman.

Hedgecock zrovna zabodoval. „Moji lidi dokážou zvládnout situaci během deseti minut. Vrazíme tam s plynem a s velkou palebnou silou. Tak je velká šance dostat z toho primátora.“

S Cormanem to nehlo. „Už mu zabil pobočníka. Když tam vletíte s takovou, hochu, tak ho budem sbírat po kouskách vodsud až do Chicaga.“

Hedgecock se naježil. Nad horním rtem mu vyskočily kapičky potu: „No, to ale nebude vypadat nejlíp, když nám ten vtípálek vodu krouhne primátora, zatímco budem špekulovat, co by se mohlo přihodit.“

Robo položil veliteli komanda těžkou paži na rameno: „Budte s ním pořád v kontaktu. Ať ten chlap mluví.“

Corman se na mohutného poldu vyjeveně podíval. „Ale...“

Z třetího patra vyšlehla dávka z automatu. Corman s Hedgecockem šli k zemi. Z asfaltu kolem vytryskly malé gejzíry prachu a šterku. Robo hleděl na důlky, které se mu udělaly přímo před nohama. Vytáhl svou A-devítku a vydal se k hlavnímu vchodu.

Hedgecock civěl na vzdalující se postavu. „Kdo to sakra je?“

„Ptej se, co to sakra je,“ odpověděl Corman. Pokrčil rameny a zdvihl megafon. „Dobrá, Millere,“ vyštěknul.

„Neubližuj primátorovi a dostaneš, co budeš chtít.“

Kapitán pořád mluvil. Robo vystoupil po schodech a vešel do dveří. Ten pošuk, Miller, ječel z okna ve druhém patře:

„Tak za první, nezkoušejte to na mě. Nemám na vybranou.“

„Bez obav, Millere,“ zahalekal Corman.

Robo vyšel nevzrušeně po schodech do druhého patra. Octnul se v naleštěné, bohatě zdobené chodbě. Vydal se po ní. Hlasy sílily. Došel k masivním dřevěným dveřím s cedulkou Primátor. Pohlédl na ni a aktivoval svůj termograf. Dveře byly příliš silné na přesný záznam.

Robo minul primátorovy dveře a zamířil ke vchodu do vedlejší kanceláře.

Pomatený bývalý městský radní Ron Miller trčel strnule u okna v primátorově pracovně. Malým automatem mířil na tři rukojmí. Oblek měl špinavý a uválený. Pár nocí nespál. Oko mu křečovitě cukalo, když žvýkal sušenky Twinkie.

Nervózně podupával nohou. Pod botou mu praskaly umělohmotné obaly od sušenek. Od sušenek Twinkie.

Primátor Waldo Gibson se tiskl s dvěma pobočníky do rohu. Třetí pobočník, hoch se svěžím obličejem a jménem Eddie, byl pořád ještě roztažený tam, kam před hodinou dopadnul. Díky Millerově palebné síle měl teď vnitřnosti venku.

Gibson, jeden z mála černých politiků, kteří v Detroitu zbyli, pozoroval, jak Miller polyká sušenky skoro celé. Gibson měl vyprahlá ústa. Sušenky se drolily na podlahu a vyprahlost se zvětšovala.

„Kdyby tak bylo mlíko,“ mumlal Miller. „Hej, Cormane, seš tam ještě?“

„Jistě, Millere.“

„Druhej požadavek. Chci trochu mlíka. Studenýho mlíka, jasný? A žádnou odstředěnou břečku. Tu nemůžu vystát.“

Chci pořádný homogenizovaný mlíko. To odstředěný má chuť jak voda.“

„Jasný. Mlíko je na cestě. Bez obav.“

„Za třetí. Chci, aby se zkontrolovaly výsledky voleb. A ať to dopadne jak chce, chci zpátky svoje starý místo. Chci větší kancelář. A s ledničkou. A žádnou prťavou, povídám. Pořádnou ledničku. Aby se do ní vešla spousta mlíka. A zmrzlina. A taky chci nový auto. A všechno to začvaká město.“

Ze tmy zazněl Cormanův hlas: „A jakou značku auta, Millere?“

Miller mluvil: „Chvilku ná rozmyšlenou.“

Otočil se ke Gibsonovi: „Vyznáš se v autech?“

Gibson zavrtěl hlavou.

Miller rozhodil rukama: „Já taky ne. Nikdy jsem nový auto neměl Jen starý šunky.“

Odvrátil se zase k oknu: „Dobrá. Chci náky se sklopnejma koženejma sedačkama, co dokáže jet pořádně rychle. A hodně žere. Náky veliký a těžký.“

Corman uvažoval: „Co takhle 6000SUX?“

„Dobrá. Ale město mi musí platit benzín a všechny opravy.“

Robo se vkradl do vedlejší kanceláře. Zkoumal ji. Vypadala slušně. Ale zdí se v osmdesátých letech minulého století přestavovaly. Laciná záležitost. Předražená. Protočil pistoli na prstu a zastrčil ji do pouzdra. Přešel ke stěně dělicí obě kanceláře a přejel po ní rukou. Slyšel, jak se Corman venku pokouší být diplomatický. „Jasně, Millere. Pusť primátora a dostaneš auto s řízenou cestovní rychlostí, bílejma pneumatikama, videohrama, stereopřehrávačem, co si vzpomeneš, chlape.“

Vedle u okna se Miller sehnul pro další sušenky. Žádné už tam nebyly. Zahulákal z okna: „Nedělej si ze mě srandu, kapitáne. Kdo si ze mě dělá randu, toho vodprásknu. Chceš to vidět?“

Přešel místnost, vytáhl primátora s vyprahlými ústy na nohy a dovlekl ho k oknu. Strčil ho před okno, couvnul a namířil automat k popravě.

„Nikdo mě nebere vážně,“ kvílel Miller. „Dobrá, tak teď vážně.“

Za zdí si Robo připravil termograf. Obraz byl teď nohem jasnější. Computerové schema ukázalo Robovi rozrušenou Millerovu postavu blízko u zdí. Prst začínal pomalu tisknout spoušť.

„Dejte všichni primátorovi sbohem,“ zaječel.

Robo napřáhl pravou paži a vrazil ji do zdí. Zeď se vyvalila. Miller se otočil a uviděl Robovu gigantickou pěst. Robo popadnul Millera za flígr a přitáhnul si ho. Miller stiskl spoušť. Primátorskou kancelář zasvištěla sprška horkého olova. Gibson a jeho pomocníci se přikřčili. Kulky s sebou braly úlomky nábytku i štukatury.

Robo prudce trhnul paží. Protáhnul ječícího a kopajícího Millera do vedlejší kanceláře. Miller pořád pátil, kulky svištěly do stropu. Na dvojici se snesla sprška sádry. Miller se Robovi v pěstí mrskal a kroutil. Máchl hlavní automatu dozadu a zasáhnul policajta pořádně do brady. Robo to sotva ucítil.

Zvědavě si prohlížel potenciálního vraha a sevřel levou pěst. Vrazil ji Millerovi do břicha. Miller se prohnul. Sila úderu ho vymrštila dozadu. Jeho tělo proletělo oknem kanceláře.

Miller vyletěl z okna a během pádu sprostě nadával. Po dopadu ztichnul.

Robo prošel zdí do primátorovy kanceláře. Velice otřesený Waldo Gibson stál u svého stolu. Robo zkoumal místnost a ujišťoval se, že ani ostatní rukojmí nejsou zraněni.

„Jsem rád, že jste v pořádku,“ řekl Robo. „Omlouvám se za škody vzniklé při zadržování podezřelého.“

Robo pokývl na pozdrav, vyšel z místnosti a opatrně za sebou zavíral dveře. „Dobrou noc.“

Primátor Gibson zíral na zavřené dveře. Přesunul pohled na díru ve zdi.

„Pěkně votužilej polda,“ řekl. A šel pomoci svým pobočnickům na

nohy. Pod nohama mu křupaly obaly od sušenek.

Před radnicí došel Robo poklidně k svému vozu. Pohlédl na dav za policejními zábranami. Aplaudovali. Aplaudovali jemu.

Cestou na stanici by se cítil dobře... kdyby věděl jak.

Jan Murphyová dala poslední manželovy šaty do krabice z vlnité lepenky. Seděla na rozházené posteli a zírala na krabice před sebou. Dvanáct let manželství. Život muže směstnaný do krabic od potravin.

Pousmála se. Murphy by tu ironii ocenil. Odstrčila krabici stranou a vyšla z ložnice. Co manžel umřel, spávala v obývací. Nesnesla to pomýšlení: ležet sama v posteli, kde ho po léta cítila vedle sebe.

Vztek kvůli jeho smrti ji přešel. A smutek ji ještě nezasáhnul naplno. Prožívala období otupělosti. Největší strach měla o Jimmyho. Ten si to bral až moc.

Nevěděla, co s tím. Byla rozštěpená. Když ho bude hýčkat a zacházet s ním jako s vzácným kouskem porcelánu, bude si ten desetiletý člověk ještě víc uvědomovat tu ztrátu. Když bude dělat, jako by se nic nestalo, kluk si pomyslí, že je jí to fuk a že táta umřel pronic zanic. Váhavě kolísala mezi oběma způsoby chování.

Už měli skoro všechno sbaleno. Zítra půjdou z domu. A pozítří se vydají do Měsíční kolonie. UniCorp se zachoval solidně. Vyřídil jejich žádost přednostně – Murphy zabít při výkonu služby a tak. Úředníci se na ni od stolů usmívali.

Prošla prázdnou chodbou. Jimmy zavolal: „Hele, mami. Pod' se mrknout na tohle.“

Nejistě se zastavila. Ještě neslyšela Jimmyho tak nadšeného od toho neštěstí. Neštěstí.

Vešla do už skoro prázdného obývacího. Jimmy seděl se zkříženýma nohama před televizí. Sledoval zprávy.

„Počkej, až to uvidíš,“ zářil.

Jan si klekla vedle něj. Jess Perkinsová, jejíž laminovaný účes se třpytil ve světle reflektorů, seděla ve studiu a tvářila se vážně, před sebou přehled zpráv z minulého týdne. Když tělo radního Rona Millera vyrazilo okno a zřítilo se k zemi, Jan vyjekla.

„To je, co?“ jásal Jimmy. „Mění se to k lepšímu.“

„Jimmy,“ řekla Jan. „Tohle je trochu moc, nemyslíš?“

„Počkej.“

Jess zírala do kamery, oční stíny modré tak akorát. „Začalo to před týdnem hrdinským osvobozením primátora Gibsona a dvou jeho pobočníků... jeho totožnost je přísně tajena.“

Stíhem se ve zprávách objevily záběry z tiskové konference. Mezi dvěma zástupci OmniConu, nějakým Mortonem a Johnsonem, se objevil gigantický polda: obrněný bojovník s postavou atleta.

„Včera,“ pokračovala Jess, „učinila OCP konec dohadům, když poskytla údaje týkající se experimentálního firemního programu na potírání zločinnosti. Program nese jméno RoboCop. Děti ze Základní školy Lee Iacoccy se dnes mohly

seznámit s bytostí, o jaké si jejich rodiče mohli jenom číst v komisech... se skutečným superhrdinou.“

Studio se rozplynulo do záběrů narvaného školního dvora. Božský obrněnec krácel zástupem nadšených dětí a reportérů. Jan si všimla, že se Jimmy při pohledu na obra postupujícího davem usmívá. Murphymu by se tenhle humbuk hnusil. Murphy byl polda jak vystřižený z učebnice. Dělal svou práci. A dělal ji dobře. Nechválal se tím. A nestěžoval si.

Reportér, sotva popadající dech, nastrčil před toho Golema mikrofon: „Promiň, Robo. Nemáš nějaké zvláštní poselství pro děti, co se dívají doma?“

Postava se otočila a upřela zrak do kamery: „Do ničeho se nezapleťte,“ řekl jenom.

Děti zajásaly. Následovala reklama na show Bixbyho Snydera To se mě netýká.

Jan pořád zírala na obrazovku. V pohledu toho mechanického poldy bylo něco, z čeho ji mrazilo v zádech. Něco pololidského. Něco známého.

Jimmy si k ní poposedl: „No není to třída? Je lepší než celej T. J. Lazer. A je vopravdickej. Myslíš, že o něm budou na Měsíci zprávy?“

„To víš že jo, miláčku,“ řekla Jan. Ty oči se skrz ni propalovaly. Pustila ten pocit z hlavy. Po tom neštěstí byla pořád nevyrovnaná. Vždyť od pohřbu to byly teprve dva měsíce. OmniCon se vytáhl. Dudácká kapela krásně hrála „Úžasnou krásu“, půlka okrsku v parádních uniformách, honosná rakev. Zatlučená. Prý že je Murphy pořádně zrychtovaném. Zadržela vzlyk. Jimmy na ni tážavě pohlédl. „Je ti něco, mami? Řek jsem něco zlého?“

„Ne.“ Chabě se usmála. „Ne. Jenom že mi bude chybět tenhle dům. To je celý.“

Jimmy ji vzal kolem ramen. „Mně taky.“

Po přerušení začaly zase zprávy. Jimmy bez dechu číhal; kdy uvidí záběr svého nového hrdiny, Roba. Místo toho se před náčrtem moderního Delta City objevil krokodýlí úsměv Caseyho Wonga: „Dosud není známo žádné oficiální datum zahájení projektu Delta City.“ Dával si pozor, aby nezněl jako mladý arogantní fracek, kterým byl.

„Odboroví předáci odmítají zahájit práce, dokud OCP nezajistí osobní bezpečnost dělníků ve Starém Detroitu. Robert Morton, vicepresident společnosti odpovědný za program RoboCop, nám sdělil toto.“

Hubený nervózní muž, který byl při tiskovce vidět na pódiu u RoboCopa, si teď hověl v okázalé pracovně. „No, k otázce Delta City se nemohu vyjádřit,“ spustil. „Netýká se mého oddělení; ale my v oddělení bezpečnostních projektů plánujeme skoncovat se zločinem ve Starém Detroitu do čtyřiceti dnů. Ve městě je nová síla. A jmenuje se... RoboCop.“

Kamera pomalu švenkovala doprava. Ukázalo se, že v místnosti s Mortonem sedí i superpolda. Robo se podíval přísně do kamery: „Jsem tady k jednomu jedinému účelu: zjednat na ulicích bezpečí pro čestné občany a dostat padouchy tam, kam patří: za mříže, nebo do země.“

„Moc studenej,“ řekl Jimmy, když se objevil zase Wong se zprávou o hrozbě jaderného konfliktu v nějaké zemi, o které Jan nikdy neslyšela. Neposlouchala ani slovo z toho, co brebentil. Musela pořád myslet na ty oči. Chladné, a přece vášnivé. Prázdné, a přece odhodlané. A i za modrým hledím bylo vidět, jak jsou modré. Jasně, jasně modré.

Morton potěšeně sledoval Roba prodírajícího se dalším zástupem aplaudujících školáků. Johnson zvědavě pozoroval děti, které se natahovaly, aby si mohly s mohutným policistou potřást rukou. Byl ohromen popularitou tohohle experimentálního modelu. Jaro v Detroitu nebývá nepřívětivější. Dokonce i pod tlustým hráškovým kabátem mu umrzaly útroby, ale tyhle děti snášely zimu bez řeči, jen aby uviděly svého hrdinu. Ano, Starý Detroit se kvapem měnil. Mrknul se na Mortona. Morton se za posledních pár týdnů změnil taky. Nosil módnější účes. Měl nové, drahé svršky. A brýle. Jiný druh větrových pastilek. Ten hoch stoupal očividně vzhůru po firemním, žebříčku. A přece měl Johnson pořád svoje pochybnosti.

Je tady přece ještě Jones.

To nešlo: zhatit plány člověku jako je Jones a vyváznout se zdravou kůží.

Johnson pokrčil rameny. Byl to Mortonův problém. Robo se prodíral davem a Morton zářil. „Něco ti povím, Johnson. Do měsíce bude slovo RoboCop synonymem moderního potírání zločinu. Od tiskové konference zvoní na OCP nepřetržitě telefony. Různý firmy chtějí z kšeftu s Robem vytřískat majlant. Robo hračky, Robo panenky, Robo šaty, Robo prádlo, komiksy, dětský pistolky... dokonce i sobotní dopolední Roboshow v televizi. Uvědomuješ si vůbec, kolik to naší společnosti může hodit prachů? Nejenže to bude nejúčinnější faktor odstrašující pachatele zločinu na celém světě, ale bude taky nejpobudivější.“

„M-hm,“ řekl Johnson.

„Robo je osobnost,“ pokračoval Morton. „No, možná ne zrovna osobnost. V podstatě si myslím, že není moc schopnej improvizovat, ale má určitý, no, vlastnosti tvrdýho a odvážnýho hochy, na který, jak se zdá, lidi kladně reagují. Není slabej nebo nerozhodnej. Říká rovnou jasně, o co mu jde. Sólókapr ve zprávách. Za mříže, nebo do země. Myslel jsem, že se zblázním, když to řek. Měls vidět televizní štáb. Byl nadšený. Ty hoši viděli, že je to kurážnej projev. A ženský jak to vzalo. Dělal, jako by to byl hotovej John Wayne. Kdyby byl Robo člověk, moh by si s ženskýmá dělat; co by chtěl. Věř tomu. Má sex-appeal.“

„Je to člověk,“ odpověděl Johnson.

Poločlověk,“ namítl Morton. „Dokud mu řídíme myšlení, je na tom stejně jako obyčejná pistole.“

„M-hm,“ zahučel Johnson.

Robo shlédl na malé postavičky před sebou. „Hej, Robo? Můžu bejt polda jako ty, až vyrostu?“ ptal se kluk, co měl zuby jak noty na bubnu.

„Policie bude vždycky potřebovat odvážné mladé chlapce,“ pravil zvučně. Všiml si zklamané copaté hlavy po levici a odpovědně dodal: „A taky děvčata.“

Děvčátko se rozzářilo.

K zástupu se přiblížila postarší učitelka s vizáží egyptské mumie: „Tak, děti, nesmíme zdržovat pana Roba od práce. Musí jít chytat zločince a vy musíte zpátky do třídy.“

Děti sborem zahučely „Áááh-jó“ a neochotně se šouraly ke školní budově. Pětiletý chlapec s obličejem plným pih se otočil a naposledy zamával. „Čau, Robo, zavolať.“

V ruce držel hračku. Byl to miniaturní policista. Na levé ruce měl visačku: T. J. Lazer. Robo upřeně pozoroval, jak kluk cupitá pryč.

„Jimmy?“ zeptal se Robo.

Školní dvůr bičoval ledový víchř. Brzo se vyprázdnil. Robo slyšel, jak ho Morton s Johnsonem volají. Pořád zíral na místo, kde před chvílí stál ten malý kluk: „Jimmy?“ opakoval.

Neměl mu kdo odpovědět. Odkud vzal to jméno? Pamatoval si ho? Ne, to se mu nezdálo. To jméno v žádné své databance neměl.

„Robo,“ zavolať zase Morton. „Hni sebou. Je tam zima.“

Robo přikývl. „Už jdu.“

Pomalů se vracel k čekající dodávce OCP. Dva technici mu přidrželi dveře. Tiše se posadil dozadu. Dr. Roosevelt se na něj zakřenil: „Máš hodně příznivců, Robo.“

Robo přikývl. Neodpovídal. Něco se v něm dělo. Něco, čemu nerozuměl.

Robert Morton sebevědomě procházel mrakodrapem OmniConu. V jeho chůzi byla znát vzpruha úspěchu. Jednou ranou teď z firmy OCP udělá suveréna v obchodech i v tisku. Pokývl půl tuctu usměvavých kolegů, kteří ho zdravili v hale.

To je sranda, jak rychle se věci můžou změnit. Ještě před pár měsíci byl jeden z mnoha. Ba hůř, úplná nula. Pak si to Jones pohnojil. A pořádně. Hlavou mu probleskla vzpomínka na Kinneyho tělo rozhozené na modelu Delta City.

Čert to vem. Ten kluk měl pech. Ale padnul za velkou věc – za svou kariéru.

Mladý, čiperný kolega jménem Walker klusal za ním. „Hej, Bobby. Viceprezidente. Gratuluju. Přijdeš si v úterý večer zahrát házenou?“

Morton se na toho cucáka otcovsky usmál. „Rád bych, Bille... ale už něco mám. Přijde mě navštívit pár modelek.“

„Jů. Nepotřebuješ pomoci?“

„Co? Ty bys věděl ještě o nějaké třetí?“

Morton se zastavil u toalet pro vedení. Vyndal z kapsy zlatou kartu s magnetickým páskem, zasunul ji do štěrbinu u dveří a vstoupil do vyhrazených prostor. Walker šel za ním.

Uvnitř se Morton rozzářil a začal si prohlížet honosné vybavení. Rozprostíral se před ním snad hektar zářivých dlaždic. Malé zlaté značky ukazovaly cestu k podvodním vířivým masážím, do sprch, do tělocvičny, na kurty. Byl to vyplněný sen odborníka na vzestupu.

Umývárna byla prázdná až na jednu obsazenou kabinku. Wall s Mortonem přistoupili k pisoárům. Walker si rozepínal poklopec a žvanil. „Udělal sis v oddělení bezpečnostních projektů velký jméno s tím RoboCopem, co, Bobe?“

Morton přikývnul.

„Jenže,“ dodal Walker, „řeknu ti to na rovinu. Jones je prej parádně naštvanej.“

„Jo, jo, jo,“ odpovídal Morton a střefoval se do mušle. „Já vím. Ten chlap má pověst zabijáka, ale to je jen kouřová clona. Vždyť s to viděl: vylámal si zuby. Je to břídl.“

Morton vkročil na tenký led. Walkerovi až vylezly oči z důlků. „Mluvíme tu oba o stejném Dicku Jonesovi?“

Morton se usmál. Musí toho kluka pomalu zvykat na nové pořádky v domě. „Walkere, rozum do hrsti. Jones je starej. My jsme mladý. Takovej je život. Přežijou ty nejschopnější, jasný?“

„To jo, ale...“

„Ten chlap je vyřízený.“

Walker neodpovídal. Cívil do zrcadla před sebou. Dveře kabinky za nimi se otevřely. Dick Jones došel pomalu k umývadlům a začal si myt ruce. Walker strnul. Se samurajským ovládním tváře přestal močit, zapnul se a pospíchal ke dveřím.

„Ježíši,“ mlel, „mám schůzi, na tu musím. Zatím.“

Morton u pisoáru nervózně pokračoval. Sledoval, jak si Jones pomalu utírá ruce do papírového ručníku, mistrovsky a významuplně ho muchlá a odhazuje do odpadků. Jones se otočil a vydal se k Mortonovi. Zastavil se těsně za ním. Doslova svému mladému kolegovi dýchal na krk.

„Gratuluju k povýšení, Bobe,“ řekl Jones se svým orlím nosem až v Mortonově boltci.

„É, děkuju, Dicku,“ nepřesvědčivě odpověděl Morton.

Jones hleděl do zrcadla a zachycoval Mortonův pohled. Morton si zuřivě zapínal poklopec a Jones pokračoval:

„Vzpomínám si, že když jsem u firmy začínal, měl jsem ve zvyku dávat Starému Pánovi všelijaký srandovní přezdívký. Železná prdel. Mamlas. Dokonce jsem mu říkal Čurák.“

Morton utekl k umývadlům a začal se zuřivě drhnout. Jones se přesunul taky k umývadlům. „Ale co jsem chtěl říct důležitýho, Bobe: vždycky v tom byl i respekt. Vždycky jsem věděl, co si můžu, a co nemůžu dovolit.“

Morton se natáhnul po ručníku. Jones ho popadl za zápěstí. „A tys právě překročil mez, Bobánku. Urazil jsi mě a urazils i firmu tou svou zparchantělou kreaturou.“

Morton vejřal na Jonese. Jones vlastně nekřičel, ani nezvyšil hlas. To tón jeho hlasu řval. Podobalo se to spíš jekotu šílence. Jones měl oči skoro jako grapefruity. „Měl jsem zaručeny státní zakázky na ED 209. Modernizace armády.

Náhradní díly na dvacet pět let. Nikdo jinej se o to nestaral Bobby. Nikdo.“

Morton se pokusil z té situace vyklouznout. Také se pokusil uvolnit si zápěstí. Ani v jednom neuspěl. „Ale,“ řekl,

„vždyť Starej Pán tomu dával velkou váhu.“

Jones pustil Mortonovi zápěstí. Hlas se mu zklidnil. „Viš, Bobby, je to milej starej pán a myslí to dobře. Ale jen si to vem. Nebude tu věčně. A já jsem tu dvojka, Bobby. Náramně jednoduchý počty, co? Až bude nynější jednička pryč, bude první dvojka.“

Jones plivnul s nesmírným potěšením Mortonovi rovnou do obličeje. „Dal ses dohromady s nepravým člověkem, Bože,“ usmál se Jones. „Teď pros boha, aby mi tvůj zkurvenej RoboCop nevskočil do cesty. Když se to stane, přiškrtím vám oběma kyslík.“ S popiskováním vyšel z umývárny.

Morton popadnul ručník a setřel si plivanec z tváře. Vyploul se z umývárny. Sebevědomý švih se mu z chůze vypařil.

Robo seděl v cele předběžného zadržení. Měl zavřené oči. Podřimoval, totiž byl vypnutý. Před místností posedávali dva technici. Čas od času mrkli na výsledky telemetrického měření Robových systémů.

Technici se očividně nudili. Hlídkání toho hybrida bylo zkraje skvělejší džob. Aspoň vypadli z laboratoře. Ale dřepět v pustnoucí policejní stanici den po dni a noc za noci – to taky nebyly žádný lázně.

„Hele,“ řekl technik, který si povšiml nezvyklého bliknutí na jednom z displejů, „co je tohle?“

Druhý technik praštil do panelů s monitory pěsti: „To je ta mizerná japonská technika.“

Vrátili se ke své konverzaci. Uvnitř v cele seděl Robo. Tma. Srdce předlo. Všude klid. Bez myšlenek. Bez energie. Jemné praskání. Jasná bílá čára – drobná porucha v toku elektřiny - mu zaplavila smysly. Mihla se v ní černá postava. Kdo to byl? Pamatuje si to? Ne. Nemá žádné vzpomínky. Počkat! Hlasy. Zvuky veselí. Ka-čunk. Co to bylo za zvuk? Cvaknutí zásobníku pušky. To si pamatuje? Ano. Výborně. Ale odkud?

Praskot. Vítr bílého světla. Mžik nějaké místnosti. Hranaté tvary. Krabice. Bedny. Muži nad ním. Kolem něj. Pušky a pistole namířené na jeho... tělo?

Dunění.

Bolestivý vjem masa rvaného z těla.

Robo se se škubnutím probral. Čelist ho bolela od skřípání zubů. Protřepal si hlavu k jasnému vědomí a kontrolky na jeho křesle se divoce rozblikaly. Robo vyskočil na nohy. Dva technici zpola pobaveně přihlíželi.

„Hele, podívej,“ zasmál se jeden. „Náš plecháček je na příjmu.“

Druhý technik se zakabonil: „Ale to by neměl. Tys ho aktivoval?“

První technik se nenechal vyvést z dobré míry: „To je ta japonská technika. Asi výkyvy proudu. Jdeme tam a...“

Bylo už pozdě. Robo mizel z cely.

„Haló,“ vykřikl první technik. „To nesmí.“

Teď už šířil paniku i druhý technik: „Řekneš mu to?“

První technik pokrčil rameny. „Ááále.“

V místnosti, kde se podávala hlášení, byl právě dr.

V místnosti, kde se podávala hlášení, byl právě dr. Roosevelt v nejlepším. Chvástal se před novou policistkou: „Jistě, jsem vědec, ale třikrát týdně chodím do tělocvičny.“ Vtom vešel Robo. Rooseveltovi zmrzl úsměv na rtech: „Ale... co je, hergot?“

„To se ptáte mě?“ odsekla policistka našťavaně.

„Ne. JEHO!“

Robo prošel místností a namířil si to k hlavnímu východu. Roosevelt pohlédl na hodinky, ověřil si, že Robo nemá být ve službě, a pelášil dozadu k cele. Dva technici tam vejrali na displeje.

„Jak se to stalo. Co to má ksakru znamenat?“ ječel Roosevelt.

„Ehm,“ odpověděl první technik. „To bysme taky rádi věděli.“

Robo rozrazil přední vchod policejní stanice Starý Detroit. Zvenku zrovna Lewisová se Starkweatherem eskortovali grázla v železnicích. Minuli se s Robem na schodech. Lewisová sledovala, jak míří k TurboFáru. Postrčila zatčeného k Starkweatherovi. „Sepiš to s nim. Já se objevím za chvíli.“

Robo dokráčel k prázdnému Fáru a otevřel dveře u volantu, na tváři zachmuřeně odhodlaný výraz. Něco se dělo. Něco v něm vřelo. Něco vzdáleného a cizího. Něco velice skutečného. Ucítil, že za ním někdo je. Otočil se a zjistil, že hledí na policistku.

„Hm, zdravím,“ řekla ta žena. „Ještě jsem neměla příležitost představit se. Jsem Anne Lewisová.“

Robo pokročil k ženě. Ta zůstala na místě a nervózně okukovala obrněnce. Robo zamžoural. Výhled mu zastínila souřadnice a displeje. Taktak že rozeznával její obličej. Na chvíli byla jedinou ženou, o kterou měl kdy zájem. Opět zamrkal. V hlavě se mu objevily základní instrukce. Instrukce Jedna: Služ ochraně veřejnosti. Instrukce Dvě: Udržuj zákon. Instrukce Tři: Braň nevinné. Instrukce Čtyři: Podléhá utajení.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se Lewisová.

Opět zamrkal. Grafy a instrukce byly pryč. Lewisová před ním pořád stála. „Co pro vás mohu udělat, příslušnice Lewisová?“ zeptal se Robo. Teď už zas fungoval normálně.

Lewisová nevěděla, co říct. „Ach bože, já... tak jsem to vlastně nemyslela. Máte nějaké jméno?“

Robo na ni zíral. O čem to mluví? Lewisová se zamračila: „Nech toho, Murphy. Jseš to ty za tím vším, že jo?“

Robo opatrně ustoupil.

Murphy?

Lewisová mu pohlédla upřeně do modrých očí: „Ty si na mě vážně nevzpomínáš, vid?“

Robo zapadl do auta. „Ne. Promiňte. Mám práci. Tam někde právě dochází ke zločinu.“ Nahodil motory a odsvištěl do noci. Chvilí poté se přitíhl na chodník, kde stála zmatená a nejistá Lewisová, úplně zničený dr. Roosevelt. Ze stanice se vyřítíl i Tyler s pásy papírů v ruce a postavil se vedle svého učitele.

„O čem jste s ním mluvila, Lewisová?“

Dřív než Lewisová stačila odpovědět, zaskřípěly před stanicí brzdy limuzíny.

„Co se to tu ksakru děje?“ vyjel Morton.

„Ona s ním mluvila,“ vymáčkl se Roosevelt a znělo to, jako když školák žaluje na spolužáka, který ho napálil. „A o čem?“ dožadoval se Morton.

„Jen tak,“ ošívala se Lewisová.

„Jak to jen tak?“ vztekal se Morton.

„O policejních záležitostech,“ posmívala se Lewisová.

„On je taky polda, ne?“ zaburácel za Mortonem hlas seržanta Reeda. „Tak proč by si nepokecal s kolegyní.“

Mladý viceprezident OmniConu se otočil a postavil se tomu starému neurvalému policajtovi. „Řekl jsem, myslím, jasně, že do tohoto programu se vaši lidi nemají co plést.“

„Dokud je ten váš projekt policajtem na mé stanici, bude si mluvit s kým chce a o čem chce,“ supěl Reed.

Morton se otočil k Tylerovi: „Tak co se to ksakru stalo? Nějaká porucha nebo co?“

Tyler civěl do svých lejster. „No, mít stoprocentní záruku, to není jen tak. Totiž, tenhle systém nebyl původně navržen, aby reagoval i na jemné tělesné změny.“

„Vypadá to, jako že měl Robo sen, pane Mortone,“ vysvětloval Roosevelt.

„Doprdele,“ zasyčel Morton. Otočil se k Lewisové. „Co jste mu řekla?“

„No,“ pokrčila Lewisová rameny, „zeptala jsem se ho, jestli se nějak jmenuje. Nevěděl.“

Morton vypouklil oči. Byl na pokraji hysterického záchvatu. „Ó. No ne. Tak já vám to vysvětlím, madam. Nemá jméno. Má program. Jasný?“

„Jistě,“ okouněla Lewisová.

Roosevelt měl pořádk starosti. „Povídám, stáhneme ho z nasazení a provedeme kontrolu všech systémů a funkcí.“

Morton zavřel oči. Spatřil před nimi v jednom víru svou kariéru, své postavení, obchodní smlouvy v hodnotě zhruba tři miliónů dolarů a svou fotku přes celou obálku časopisu Time. To všechno se teď splachovalo do obrovského hypermoderního hajzlu. Zavrčel na Roosevelta. „Chcete ho stáhnout jenom proto, že měl jeden bezvýznamnej sen? Děláte si ze mě srandu?“

„É,“ odpověděl Roosevelt poněkud nevědecky.

Morton ještě nebyl hotov s představením. Provrtal starého seržanta očima. „Dostal jste se do pěkného průseru, Reede. Jde to na vaše triko. Do tohoto projektu policajtům nic není. Je tajnej. Patří OCP. Zítra ráno máte na stole oficiální stížnost. Disciplína příslušnice Lewisové je vaše starost.“

Reed si měřil sopcího namyšlence. „Podle mě by měla dostat metál, že na ten pytel nejtů vůbec promluvila. Ten Váš Robo je šarmantní asi jako... viceprezident OmniConu.“

Mortonovi se zachmuřila tvář. „Necháme ho na ulicích,“ nařídil Rooseveltovi. „Dodržíme plán. Právě teď si nemůžu dovolit žádný výpadky. Ukažte mi záznamy přístrojů.“

Morton, Tyler a Roosevelt prchli dozadu do budovy jak vyplašení hlodavci. Lewisová rozhodila rukama a zkroušeně se na Reeda usmála. „Je mi to líto, seržante. Zvorala jsem to.“

„Zapomeň na to, děvče. Ten Morton je ale doopravdy blbec.“

Starý muž se díval pustou ulicí Starého Detroitu směrem, kterým zmizel Robo v TurboFáru. „Já osobně tu pikslu obdivuju, že taky pro změnu dokázal uvažovat sám za sebe. Nikdy se netvářil, jako že musí sám někam jít. Dneska jo. A spěchal.“

Lewisová přikývla. „No jo. Ale kam?“

Sedmnáctiletý Mickey Radford toužil být astronautem. Ale nejenom jako ti kluci, co lítají na Měsíc a zpátky jako nějací vesmírní stewardi. Chtěl být prvotřídním astronautem. Chtěl být pilotem. A taky že měl šanci. Jen jestli dostane to Rockwellovo stipendium na Akademii Severního kříže. Potom ze Starého Detroitu vypadne a fofrem rovnou do vesmíru.

Jestli ale pohoří u přijímaček, může na budoucnost zapomenout. Celý život by pak trčel u téhle pumpy firmy Shell. Brát tyhle sebevražedné noční směny se mu proto zrovna teď hodilo. Lidi byli většinou příliš vyděšení a takhle pozdě ani nevylezali z baráku. Byl tu teda spíš hlídačem než pumpařem a ta práce mu tak poskytovala spoustu příležitostí k intenzivnímu studiu.

Mickey seděl ve své kukani soustředěný na učebnici analytické geometrie. Ani si nevšiml, že k pumpě přirachotil šedivý zabláčený motocykl. Teprve když jezdec zaťukal na kukaň, Mickey vzhledl.

Prťavý drsňák na motorce by Mickeyho vůbec nevyvedl z míry, nebýt hlavně pistole Mac-10, kterou vrazil do otvoru pro peníze.

„Naval všechny škvarky, knihomole, nebo ti vyrazím mozek z palice,“ křenil se jízlivě Emil.

Mickey zalapal po dechu a zíral na hlavěň. Panebože, nezdá se mu to? Viděl už záběry z loupeží u samoobslužných pump ve zprávách, ale tahle pumpa? V takovém zapadákově? O vikendu? Kdy že budou příští týden ty přijímačky? Vykřenělec se rozvrčel. „No tak, vědátore. Hni sebou.“

Mickey rychle vyprázdnil šuplík do otočné misky a posunul peníze na Emilovu stranu. Emil je přepočítal pohledem. Jenom pár stovek.

„Slabej kšeft dnes v noci,“ vysvětloval Mickey.

Emil postrašil rozklepaného teenagera pistolí. „A teď mi odblokuj nákej stojan, třeba sedmičku.“

Mickey začal horečně mačkat tlačítka od stojanu sedm a Emil couval k motorce. Vířící čísla na automatickém čerpadle se zastavila na nule. Silně rezavá paže automatu vsunula ústí hadice do nádrže a začala poslušně čerpat palivo. Emil

nespustil oči z kluka v skleněné kukani.

„Bezvadně střílím, šmejde,“ vyštěkl Emil: „Tak žádný hlouposti. Dokázal bych ti vodsud udělat třetí nozdru.“

S pistolí namířenou na kukaň si z balíčku v kapse košile vytáhl cigaretu a volnou rukou si ji zapálil. .

Nezaslechl slabé předení blížícího se vozu. Dělal mu příliš velké potěšení trápit obsluhu. Stál ve světle neónu firmy Shell a nepřívětivě se zubil. „Hej, ty. Co to tam čteš?“

Mickey pomalu zdvihal obálku učebnice a křenil se jako idiot. Emil přimhouřil oči a přečetl si titul. „Ty seš nákej premiant z vysoký nebo tak, co?“ zeptal se. „Vsadím se, že ti to páli. No jo, chytrá hlavička. A to si myslíš, že můžeš přešpekulovat kulku?“

Emil se zachechtal. Vysoký kničivý smích.

Zezadu k němu přistoupil pár masívně okovaných bot.

Emil dlouze potáhl z cigarety. Křach. Někdo je za ním. S pistolí v ruce se pootočil a ocitl se tváří v tvář RoboCopovi.

Ten už měl pistolí vytaženou a namířil Emilovi na srdce.

Robo nezúčastněně hleděl na ohromeného zmetka. „Odhod' zbraň,“ zavelel.

Emilovi zavibrovala čelist. Byl to ten mechanický muž z telky. Cigareta Emilovi vypadla k zemi. Oči mu divoce těkaly sem a tam. Nějak se z toho přece musí dostat. Robo ho sledoval nemilosrdným zrakem. Ve tváři měl cosi známého. A v očích. A ve způsobu, jakým držel pistolí. Emil na to přestal myslet.

„Živý nebo mrtvý. Tak či onak, půjdeš se mnou.“

Emilova tvář ztratila barvu. Tyhle slova už přece slyšel. A vzpomínal si, kdy a kde. Zaostřil a pokusil se pohledem proniknout Robovi pod hledí.

Zatřepal hlavou ze strany na stranu, jako by se probíral po levém háku. „Ty? Ty?“

Emil zpanikařil a bezhlavě vypálil dávku. Střely se Robovi prudce odrážely od brnění. Emil stisknul spoušť své Mac-desítky podruhé. Vyslal směrem k Robovi proud horkého olova. Šel k zemi a kryl se za stojany před odraženými střelami. Kulky rozervaly tři čerpadla. Čerpací hadice se s rupnutím rozštěkla a k zemi z ní vytryskla sprška benzínu. V kukani pro obsluhu popadl Mickey knížky i poznámky a vyřítel se ze dveří. Honem co nejdál od pumpy.

„Pane,“ ječel na Roba, „radši fofrem odsud.“

Benzín se o překot valil i z rozervaných čerpadel. Emil couval před Robem ke své motorce a ztřeštěně pálił.

Polovinou svých střel zlikvidoval zbylé stojany, ze kterých vyrazily k nebi gejzíry paliva.

„Kurva,“ zhodnotil situaci když mu říčka benzínu skočila na botu a přelila se přes ni.

RoboCop pozoroval benzín i lotra. Aktivoval své zaměřovací zařízení.

Sledoval, jak Emil naskočil za roztříštěným čerpadlem na motorku a nakopnul ji. Motor se rozeřval. Emil našponoval plyn. Stroj poskočil asi dva metry, vletěl do malého přítoku prýstíciho benzínu a prudce změnil směr. Emil zavřísknul, když se motorka pod ním ostře naklonila a dostala nekontrolovatelný smyk. Cítil, jak mu do kalhot sákne benzín.

Motorka nezadržitelně klouzala směrem k cigaretě, kterou jezdec před chvílí upustil.

Doutnající nedopalek ležel Robovi půl metru před nohama.

Motorka se sunula pořád blíž.

Stejným směrem spíchal i proud benzínu.

Emil zapřel s nadlidským úsilím nohu o zem. Pocítil ostrou bolest v kotníku, ale dostal motorku zpět do kolmé polohy. Jako zázrakem se stroj odrazil od suchého fleku na asfaltu a poskočil kupředu. Emil se jako o život snažil vymáněvovat motorku z proudu paliva.

Robo si povšiml nedopalku a zašlápl ho těžkou botou. Vzápětí mu přes ni šplouchnul potůček benzínu. Robo stál bez hnutí. Minula vteřina. Uvědomil si, že se k cigaretě dostal o 1,3 sekundy pozdě.

Vzduch kolem něj vybuchl v plamenech.

Louže paliva se s ohlušujícím burácením vznaly. Do výše padesáti metrů se z nich vymrštily hučící ohnivé koule.

„Sbohem, příslušníku,“ uchechtнул se Emil. Jeho veselí se však změnilo ve zděšené vyjeknutí, když si všimnul, že se k jeho stroji po vlhkém chodníku prudce sune ohnivá koule.

Přidal plyn a udržoval si tak náskok zhruba tři metry před ohnivou stěnou, jež mu byla v patách.

V samotném středu toho pekla se otočila ožehlá obrněná postava a pozorovala, jak Emil sviští pryč. Robo hleděl skrz plameny a znovu aktivoval své zaměřovací zařízení. Pomalu a opatrně vykrácel z ohně. Uprostřed hustého černého kouře vyhlížel z par a sledoval zaměřovacími vektory prchajícího grázla.

Zdvihl paži, jež se pořád flambovala, a vypálil ze své Auto-devítky.

Emil ucítil prudkou bolest u lokte. Shlédl dolů a objevil průstřel světlosti grapefruitu. Ihned ztratil kontrolu nad řízením a doplachtil na suchou, tvrdou vozovku.

Zranění zburcovalo v Emilovi všechna nervová centra. Noční obloha jako by byla naráz plná denního jasu, zalitá světlem planoucí pumpy. Nad Emilem se tyčila obrovská šerá postava. Vypadala jako bytost ze záhrobí. Emil vyřeštěně zíral, jak se mu dvě doutnající ocelové ruce derou po krku. Popadly ho za klopy a s trhnutím ho zvedaly na nohy. Povolil mu svěrač močového měchýře: Měl na kahaníku. Věci mu dnes v noci nejdou na ruku.

Putoval vzhůru podél opážených nohou. Podél ožehlého trupu. Nakonec pohlédl do nelidských očí RoboCopa.

Robo aktivoval své záznamové zařízení. Nevěděl proč, ale tenhle muž byl pro něj důležitý. Chtěl si ty údaje zanást do databanky, odkud by si je mohl zase vyvolat. Emil dostával závratě. Létal. Jako pták. Robo si nastavil jeho hlavu před svůj nahrávající zrak. Anfas. Levý profil. Pravý profil. Všechno uložené na videopásku.

Emil se šilenecky zachechtal obrovi do tváře: „Ty seš přece mrtvej. Seš jen noční můra.“

Zem pod Robem se otřásla. To s hřměním vybuchly podzemní nádrže pumpy. Emil zíral na oživlého démona před sebou. Za příšerným policajtem vystřelil vysoko do vzduchu ohnivý kulový blesk. Emilovi se zdálo, že letí až ke hvězdám. Pozoroval ho, jak prohučel kolem reklamního neonu firmy Shell. Neon se rozprsknul do gejzíru jisker. Jedno z

písmen vystřelilo do noci.

Ožehlá příšera čněla nad Emilem. Za ní křečovitě pochrchlával neonový nápis: HELL.

Emil se na zjevení zazubil.

„Co jseš zač?“ naléhal Robo.

Emil pokrčil rameny a zachechtal se. Robo si uvědomil, že tenhle prťavej spratek mu už nebude k ničemu. Upustil ho na zem a vydal se k TurboFáru. Pořád se z něj kouřilo. Ani se neobtěžoval nahlásit záležitost vysílačkou. Počítal, že touhle dobou už došlo polovině sousedství, že s místní benzínovou pumpou není něco v pořádku.

Zapnul zapalování TurboFára. Musí najít klíč k záhadě, které nerozumí. Kdo a proč ho pořád cosi nutí hnát se za objevem... čeho? To nevěděl. Měl jenom takový pocit.

Naklonil udiveně hlavu k rameni.

Má pocit?

Robo vrazil do policejní stanice Starý Detroit. Vypadal jako pekelný přízrak. Brnění měl ožehlé. Z trupu páchnoucího benzinem se mu pořád kouřilo. Prošel kolem ušasých poldů i vyděšených zatčených a kolem neobyčejně zvědavého seržanta Reeda.

U něj se zastavil: „Kde je oddělení záznamů?“ zeptal se.

Reed se sladce usmál. „Ve výpočetním sále. Druhá chodba vlevo.“

Robo odpochodoval. „Děkuji, seržante.“

„Až budeš mít cestu do šaten, moh by ses taky zkusit osprchovat. Teda, pokud z toho nezrezivíš.“

Robo to natáhnul chodbou vedoucí k laboratoři. Objevil skleněné dveře a vešel. Asi šest operátorů, obřýlených to mužů v bílých košilích krátkých rukávů, přerušilo práci, když se zjevil flambovaný příslušník.

Robo se hrozivě přiblížil ke stolu vedoucího. Cecil, který měl oddělení záznamů na starosti, zíral obrovi do ožehlé tváře.

„Ně...nějaké p... přání, pane?“

Robo na toho človíčka shlédl. „Ne.“

Narovnal hlavu a asi půl druhého metru za rozechvělým úředníkem uviděl terminál pro celý sál. Vykročil tím směrem.

Cecil navzdory své hrůze vyskočil. „O c-co vám přesně jde?“

Robo pohybem dlaně uklidil ječícího muže stranou a pokračoval svým směrem. „Sem je vstup zakázán,“ zavyl Cecil.

„Pane! Prosím, pane!“

Cecil se prudce zastavil, když Robo pozvedl ocelovou pěst. Robo se otočil k terminálu, pěst pořád zdviženou. Čik. Z kotníků kloubů mu vyjel pásek se zaváděcím programem. Cecil pomalu vycouval. Robo svěsil pěst a zasunul pásek do dekódovacího vstupu. Hleděl na displej před sebou.

Na obrazovce se zahemžily stovky zločinců z paměťových registrů. Robo je zastavil. Takhle ne. Soustředil se a aktivoval své přehrávací zařízení. Objevily se mu před očima záběry kroutícího se Emila. Zastavil si jeho anfas.

Zreprodukoval si podle něj digigraf na displeji počítače. Když se tam všechny rysy poskládaly, Robo vypnul svoje video.

Zkombinoval tak paměť počítače v své hlavě s možností displeje terminálu před sebou.

Pod Emilovou tváří teď na displeji propuklo nové defilé kriminálních portrétů. Najednou se přehlídka zarazila.

Objevila se Emilova tvář. Robo překryl snímek toho lotra kresbou z displeje. Dokonalá shoda. Vyvolal si na displej trestní rejstřík. Emil De Lorean. Pokus o vraždu. Loupež. Žhářství. Ozbrojené přepadení. Znásilnění. Ničení majetku v soukromém vlastnictví. Krádeže aut.

Známí společníci.

Robovi byly obratem poskytnuty rejstříky Joe Nelsona, Dougieho Harrise, Chana Olanda, Leona Klingsmithe, Clárence Boddickera.

Robo zkoumal Boddickerův sáhodlouhý rejstřík. Vytištěný by zabral tři stránky. Poslední záznam:

Podezřelý z VRAŽDY: DPS přís1. A. J. MURPHYHO. Režim přístupu do souboru: XJ OS/183.

Robo aktivoval své přehrávací zařízení. V duchu se mu objevila tvář policistky Anne Lewisové. Zamračeně na něj hleděla: „Nech toho, Murphy. Jseš to ty za tím vším, že jo?“

Robo vypnul svůj rekordér. Otočil se k terminálu a vyhledal si rejstřík XJ OS/183.

Na obrazovce se objevil fotoportrét poldy. Mladého. Asi pětatřicátníka. Vysoké lícní kosti. Hluboko zasazené, ocelově modré oči. Pevné, úzké rty. Docela pohledný tvrdý chlap.

Snímek doplňovalo velice málo informací.

MURPHY, Alex James: Zabit v akci, ul. Primrose 3128, DPS Identifikační č. 8788 [MRTEV]. PODLÉHÁ UTAJENÍ.

Robo se soustředil na obrazovku. Ten obličej. Ta slova. Moc málo informací.

[MRTEV].

To slovo se mu propalovalo do mozku.

Odpojil se od terminálu a vyšel z místnosti. V chodbě potkal Tylera s Rooseveltem. „Robo,“ řekl Roosevelt. „Seržant Reed mi řekl, že tě tady najdu. Ještě není čas do služby, Robo.“

Robo pokračoval do místnosti, kde se podávala hlášení, a dál k východu. Roosevelt s Tylerem za ním. „É, Robo? Vážně by sis ted měl trochu odpočinout.“

Robo vyšel z budovy. Seržant Reed seděl u svého vyvýšeného stolu a pozoroval dva vědce, zoufalé, že se jim projekt utrhł ze řetězu. V duchu se chechtal. Kdo ví – ten pytel nejtů nakonec bude mít i ňáký koule. Tyhle dvě vědátorský hovada budou muset pochopit jednu věc, a to hezky rychle. Polda je polda a zase polda, ať je z čeho chce.

A poldy kecama nikdo neoblbně.

U obrubníku Robo zažehnul TurboFáro a vypálil do ulic Starého Detroitu.

Něco ho posedlo. Něco, vůči čemu byl bezmocný. Hlavou mu pořád kroužila ta představa.

[MRTEV]

[III] ????????

Člověk – bytost hledající smysl.

PLATÓN (427? – 347 p. K.)

Od kapoty ženoucího se TurboFára se odráželo ranní slunce. Malé barevné duhy se chvěly na předním skle. Robo za volantem sledoval bez zájmu ohyby a zatáčky městských ulic. Dostal se ze Starého Detroitu a mířil k předměstí.

V nitru prožíval nějakou hlubokou zkušenost: Pocit ztráty, ale i zisku. Po něčem toužil. Něco potřeboval. Jen nemohl přesně zjistit, co. Skoro jako by ho řídila nějaká vyšší síla, nějaký program, o kterém ještě nevěděl.

Když se blížil k ceduli s nápisem „ulice PRIMROSE“, zpomalil. Navigoval vůz mezi montovanými domky. Byly všechny stejné, až na barvu a stav.

Dojel před omšelý béžový domek č. 3128. Pomalu se vysoukal z auta a prohlížel si to obydlí. Trávník před domem byl malý a neposečený. Robo však vycítil, že kdysi byl udržovaný dobře. Do země byla nedbale zatlučena tyčka s cedulí NA PRODEJ. Prošel kolem plaňkového plotu. Z branky oprýskávala bílá barva.

Osamělým stromem vprostřed trávníku harašil vlhký jarní vítr. Obloha potemněla. Slunce zmizelo. Ve vzduchu byl cítit déšť. Někde v dálce zahřmělo.

Robo došel k předním dveřím a otočil knoflíkem. Byly otevřené. Váhavě do nich strčil. Zmocnil se ho jakýsi povědomý pocit.

Pokoušel se zrakem proniknout tmu. Domek to byl malý, ale šikovný. Ve zdech zabudovaná spousta užitečných zařízení. Ideální elektronická kuča. Kam se hrabe cela předběžného zadržení.

Robo dumal nad tou poslední myšlenkou. Co to znamená. Žert? Zašklebil se. Na smysl pro humor nikdy před tím nepomyslel. Musí to zkusit častěji.

Udělal tři dlouhé kroky dovnitř. Domek se rozsvítil. Vzduch se naplnil líbivou hudební kulisou. Robo sebou trhl. Otočil se a všiml si, že za dveřmi u zdi stojí komunikační jednotka. Monitor. Telefon. Ovládací tlačítka. Monitor se rozzářil a zjevil zpocenou tvář muže ve středních letech, s křečovitým úsměvem a nepřilíh povedeným příčeskem. Přes tvář se roztáhla značka společnosti InterKosmos. Robo pozoroval, jak si obchodní agent upravuje pochybnou vázanku.

„Vítej, zákazníku,“ spustil předem nahraný záznam. „Zvu tě na společnou procházku tvým novým domovem.“

Robo se zamračil a poodešel. Nepomáhalo to. Agentův hlas se roztahoval všude. Robo vešel do prázdného obývacího pokoje. Obrazovka dalšího monitoru se probírala. „Toto je dvougenerační rodinný domek postavený firmou ZM. Stojí v prosperujícím sousedství, poblíž škol i nákupních středisek.“

Hlas se stáhnul do pozadí. Robo zíral na prázdnou místnost. Něco se mu stalo se zrakem. Před očima mu tancovaly přízraky. Natáhl ruku a opřel se o zeď. Místnost teď byla plná nábytku. Malý, stěží rozeznatelný chlapec seděl se zkříženými nohama před zářící obrazovkou. Chlapec. Toho už Robo někde viděl. Zíral na to zjevení. Na zsinale obrazovce teď zrovna tlustě namaskovaný polda rozstřílel na kusy nějakého padoucha. Pak si protočil pistole na prstech a zlehka je zastrčil do pouzdra.

Přízračný kluk se otočil a podíval se na Roba: „To je, co, tatí?“

Robo pocítil nával něčeho... nedokázal ten pocit určit. Chtělo se mu smát, ale nevěděl jak. Slzy taky neznal. Přízračný chlapeček čekal na odpověď. Když nepřicházela, odvrátil se zase k televizi. Pak se přízrak potichu rozplynul. Robo se opíral o stěnu prázdného hranolu.

Zmatený Robo vešel do opuštěné kuchyně. „Miláčku?“ uslyšel ženský hlas. Otočil se a pozoroval, jak se vynořuje přelud zabydlené kuchyně. Obrazovka začala obtěžovat: „A jak říkám, je úplně jedno, kdo u vás v rodině vaří, protože se touhle kuchyní vybavenou firmou OCP Food Concepts je všechno hračka.“

Robo potlačil nutkání proděravět obrazovku monitoru pěští. Zíral na kuchyňský stůl. Zhmotnila se na něm vize jídla, z nichž se kouřilo. Pohlédl k mikrovlnné troubě. Stála u ní velmi krásná žena s šálkem kávy v ruce. „Dal by sis líbit zvláštní životabudič před službou, ochránče zákona?“ Usmála se.

Robo potlačil výkřik mučivého děsu. Co to cítí? Něco se před ním tají. Ten výkřik, co mu dohořívá v hrudi, nepatří přece k jeho programu. Je to cosi temného. Něco zásadního. A skutečného.

Dovrávorál k přepážce, dělicí kuchyň od jídelny. Ta poslední halucinace s ním zamávala. Na pultu zaregistroval kávový šálek. Byl pravý, nebo to byl jenom výplod jeho špatně fungujícího mozku? Na zkoušku natáhl ožehlou ocelovou ruku. Sevřel šálek dvěma prsty a zdvihl ho. Byl na něm nápis. Starý. Zašlý. Manžel světové třídy.

Přepadl ho smutek. Vrátil šálek na pult trochu nepřiměřenou silou. Ouško mu zůstalo v ruce.

Robo se dal chodbou k ložnici. Všudypřítomný monitor zablikal. Vyvolávající se usmíval na Roba a bleskurychle žvanil: „Nemáte patřičnou finanční hotovost? Ústav Master Budget vás založí. Splátky půjdou z platu. Zařídíme vám takový příjem, abyste si mohl zařídit život podle svého.“

„Neotravuj,“ zamručel Robo a mířil do ložnice.

Do oken pronikaly pruhy šedivého, pošmourného světla. Robo si představil, jak musí být krásná tahle místnost za slunečného dne. Čtyři veliká zrcadla ji dělala větší, než ve skutečnosti byla.

Obchodní agent, tentokrát v rohu, blábolil na plný plyn: „A vida. Superložnice. Funkční prostor s nádechem elegance.“

Robo si prohlížel manželskou postel. Noční stolky. Květiny na stolku v nohách. Místností prošla žena z kuchyně zahalená v županu. „Jimmy potřebuje do školy nové šaty,“ řekla a její hlas zněl ozvěnou Robovi v hlavě. „Websterovi chtějí, abysme k nim přišli na večírek.“

Otočila se k Robovi a usmála se. Pane, jak krásný má úsměv. A ty oči. „Poslyš,“ řekla, „vypadáš sexy v té košili.“

Shodila župan a zamířila do koupelny. Robo ji následoval. Pozoroval, jak ta přeludná žena vstupuje pod horkou sprchu. Začala si potichu prozpěvovat. Krátkou melodii, nic světoborného, a maličko falešně. Robovi to však znělo sladce jako ta nejkrásnější symfonie.

Robo se otočil a spatřil se na okamžik v zrcadle. Co je vlastně zač? Viděl oči vykukující za hledím. Byly lidské. Byly skutečné. Zdvihl ožehlou ocelovou paži. Ale tohle? Co je tohle? Studený, necitelný kov.

Co je to za zvrhlost? Maso a krev a ocel. Nebylo to správné. Nebylo to přirozené. A nebylo to... dobré.

Monitor u koupelny se nezastavil. „Tak co? Co tomu říkáš? Plácneme si?“

„To teda plácnem!“ zavrčel Robo a prorazil obrazovku ocelovou pěstí. Z vnitřností komunikační jednotky vyletěla sprška jisker. Hudební kulisa, která ho pronásledovala po celém domě, zmlkla. Světla v domě se ztlumila a pak pohasla úplně.

Robo prošel domovem snů a zamířil k východu. Hlavu mu zaplavila vlna zvuků. Zpívající si žena. Puštěná televize. Smějící se chlapec. Překapávající káva. Telefon. Polibek. Vzdech.

Robo vyběhl z domu. Vzhlédl k rozhněvaným nebesům. Spustil se liják. Obloha zarachotila. Míhl se blesk. A pak celé série blesků rychle za sebou. Robo usoudil, že ovlivňují jeho elektrické obvody. Zase začínal mít halucinace.

Záblesk. Tvář skrčka Emila od benzinové pumpy. Další záblesk. Byl tam Joe. Další. Chan. A další. Leon. A ještě další.

Clarence Boddicker. Zdvihl paže a zkřížil je před sebou na ochranu před větrem a běsnící oblohou. Zniče nic měl před sebou kříž na náhrobku. Slyšel vzlykání. Zahledl se na kříž. Stál pod ním nápis.

ALEX MURPHY, MILOVANÝ MANŽEL A OTEC, R. I. P.

Co ode mě chceš?“ zašeptal do vířícího lijáku. Uslyšel vzdálenou ozvěnu vzlyků. Žena a chlapec. Duchové.

Robo vydal hrdelní zvuk, zvuk trýzněného zvířete, a vrhl se k autu.

Seděl za volantem a trásl se. Pak to přešlo. Ale pak se roztřásl ještě víc.

Robert Morton, šéf na vzestupu, pozavíral okna svého bytu a nechal jarní bouřku vyřádit se venku. Pršelo už celý den, ale jeho náladě to neuškodilo. Kdesi v pozadí zněla samba. Morton dotančil k pohovce u konferenčního stolu ze skla a chromu. Podíval se ven, na balkón, kde stála Tawny, rozkošná blondátá modelka. Vítr jí stáhnul dlouhou plavou hřívu do elegantního závoje.

Zachechtal se pro sebe. Život je prima. Ne. Život je dokonale senzační.

Posadil se na pohovku vedle Chandry, exotické kolegyně Tawny, a dal jí k nosu lžičku s kokainem. Šňup. Ňam. Svět je náš.

Chandra se zahihňala. „Docela zajímavě to zní,“ zamroukala. „Viceprezident. Prostě mě to vzrušuje.“

Dala si znovu špetku kokainu. Morton pozoroval, jak jí jdou oči maličko v sloup. Tumáš.

Nabral na lžičku trochu kokainu a dotančil na balkón. „Jarní bouřka,“ řekl. „Mám rád tenhle déšť. Dáš si?“

Tawny přikývla. Modré oči jí v bílém světle blesků zářily. „Jedna z mála věcí, co ráda dělám.“

Morton jí přiložil lžičku k nosu. Malá špetka kokainu jí spadla na prsa. Morton se usmál. „A co tohle,“ zamumlal, sklonil hlavu a vjel jí jazykem mezi obláňadra, „líbí?“

Vyrušil ho smích Chandry. Otočil se a uviděl, jak se černovláska usmívá. „Mysli taky na mě, Bobe.“

Morton se zasmál a pokračoval jazykem. „Na obě se dostane.“

Zazvonil zvonek. Morton vzhlédl do svého supermoderního interiéru. „To je určitě to šampaňský.“

Morton dotančil ke dveřím a prudce je otevřel. Úsměv se mu vypařil z tváře, když venku narazil na ústí pistole.

„Dovnitř,“ poručil hlas z chodby.

Morton se vpotácel do místnosti. Pistole mu pořád mířila na hlavu. Chandra s Tawny vklouzly z balkónu dovnitř.

Zabiják zaregistroval jejich přítomnost, ale nedíval se jejich směrem. „No tak, coury. Vypadněte.“

Chandra s Tawny si posbíraly věci a pospíchaly ke dveřím.

Tawny se naposledy otočila na zkamenělého Mortona: „Ahoj, Bobby. Někdy mi zas zavolej, jo?“

Morton neodpověděl. Pistolník přibouchnul dveře. „Stůj pořádně, ty geniální hlavo.“

Morton zhodnotil to, čeho byl právě svědkem, a pokusil se sebrat všechnu svou kuráž. „Nevím, o co vám jde, ale ať je to co chce, neprojde vám to. Víte, kdo já jsem?“

Pistolník se místo odpovědi zachechtal a napálil Mortonovi čtyři krátké dávky do nohou. Mladý šéf se s vytím skácel.

Na tlustý bílý koberec chlístala krev z rozervaných nohou. I v té bolesti a hrůze našel Morton čas uvědomit si, že vyčistit ty skvrny přijde na pěkný peníze. Hergot. Lepší pořídít si rovnou novou koberec.

Vzhlédl do chladných očí zabijáka. Začal kňučet. „Nemůžu tomu uvěřit,“ skučel.

„To klidně věř, hošánku,“ odpověděl zabiják.

Morton se začal plazit po zemi jako špatně trefené prase. Udělal kolečko, když k němu zabiják přistoupil. Vyndal minitelevizor a položil ho na konferenční stůl. „Pocem, ty hovado. Chci, aby ses na něco podíval.“

Morton se připlazil ke stolu. Zabiják si šňupl trochu kokainu a velice ležerně si zapálil cigaretu. Ponížený Morton před ním klečel v bolestech. „Dám vám cokoli. Co budete chtít. Jen mě, prosím, nezabíjejte...“

Zabiják ukázal pistolí na přístroj. „Začíná představení.“

Morton užasle zíral na maličký televizor Sony. Na pidiobrazovce se objevil obličej Dicka Jonese. „Opět zdravím, Bobánku,“ usmál se Jones. „Tady Dick Jones, ve vysílání jenom pro tebe. Co tomu říkáš? Televizní show věnovaná jedinému mladému vedoucímu pracovníkovi. Cítíš se aspoň důležitě?“

Hele, vsadím se, že jseš zrovna na kolenou. A nejspíš žebráš o život: Je to dojemný, co?“

Jones se zachechtal. „Vsadil bych se, že se teď už tolik nenaparuješ, co, Bobby?“

Morton pořád zíral na obrazovku. Jones je šílenec. Určitě je. Roztřásl se mu nohy. Co je ještě nového? Ohromeně sledoval svou siamskou kočku, která přišla k pistolníkovi a začala se mu otírat o nohy. Zabiják se sehnul a poškrábal ji

za ušima. Kočka předla. Morton byl zhnusený. Nejen že ho ten lotr postřelil, ale odloudil mu i kočku. Jones rozjařeně pokračoval. „Víš, co je skutečná tragédie, Bobe? Mohli jsme být přátelé. Partáci. Něco jako Čuk a Gek z OCP. Ale tys nechtěl postupovat patřičnou cestou. Přeskočilš mě. A to bolelo, Bobby, já, to bolelo.“ Zabiják sáhnul do armádní bundy a vytáhl ruční granát. Položil ho s tůknutím na stolek. Morton zíral na granát a spustil litanii čírého děsu. „Ne, drmolil, „ne, ne, ne, ne; ne...“ „Ale život jde dál,“ řekl Jones filozoficky. „To je stará známá věc. Boj o lásku a slávu, je to tak, Bobby? Pomáhá, když to bereš jako hru. Velkou hru. V každé hře jsou vítězové a poražení. A ty, Bobe, dnes večer prohraješ.“ Zabiják típnul cigaretu, sklonil se nad stolek a vytrhnul z granátu pojistku. Morton začal horečně zalézat pod stolek. Zabiják se tiše zasmál a prudce Mortona nakopnul do malé zadnice. Morton zavyl a odletěl v přemetech od stolu. Clarence Boddicker se zachechtal a nakopnul Mortona podruhé. „To máš ode mě na přilepšenou,“ řekl vyrovnaně. Odešel ke dveřím. Morton se zmátořil a znovu se nacpal pod stolek. Boddickerovi to bylo fuk. Tohle nemůže přežít. Boddicker vyšel do chodby. Na okamžik zaváhal. „Čičičiči,“ zašeptal. Mortonova siamská kočka vyběhla z bytu na chodbu. „Hodná čičinka,“ řekl Boddicker. Než zabouchnul dveře, mrknul se ještě dovnitř. Morton natahoval třesoucí se ruku po granátu. Boddicker se sehnul a zdvihl kočku. „Seženem si něco k jídlu, co říkáš?“ šeptal. Kočka předla. Boddicker se vydal k požárním schodům a pobrukoval si. Vstoupil na schodiště. Dveře od bytu za ním vyletěly, urvané z pantů mocnou pěstí ohně, kouře a trosk nábytku.

V ulicích Starého Detroitu jemně mžilo. Od lesklých vozovek se odrážela světla lamp, takže se téměř zdálo, že jde o čistou, uklizenou čtvrt'. Robo tiše seděl v TurboFáru. Pozoroval pasáky, štetky a prodavače drog, jimiž se zábavní okresek jen hemžil.

Na stanici se celý den nestavil. Domyslel si, že to není nutné. Kdyby ho Roosevelt s Tylerem měli v plánu zkrotit, už by se o to dávno pokusili. Byl přece jejich zvláštní projekt, ne? Přišel na to, že kdyby ho zkusili lapnout přímo na ulici, neudělalo by to na veřejnost nejlepší dojem. A dobrý nápad by pro OCP pozbyl na ceně.

Pozvedl ocelovou ruku a zaťal pěst. Z jejich kotníků mu vyjel pásek se zaváděcím programem. Vsunul ho do vstupu přenosné databanky zločinu, jež patřila k vybavení TurboFára. Vyžádal si údaje ke jménům Leon Klingensmith, Joe Nelson, Chan Oland a Clarence Boddicker. Počítač tiše zapředl. Vyjelo z něj několik kopií žádaných trestních rejstříků a taky po třech velkých fotoportrétech.

Robo vzal fotky a vyrazil do ulic. Zastavil pár pasáků i pár šetek a ukázal jim snímky. Odpověď byla pokaždé stejná.

„Sem je v životě neviděla, čče.“

„Opravdu?“

„M – m. Vážně je vidim prvně v životě.“

Robo kráčet ulicí. Rozhněvaný, ožehlý Titán. Přecházel postranní uličku. Všiml si bandy nezletilců, rozebírajících auto.

Vytáhl pistoli z pouzdra a namířil ji na ty zmetky. Bylo mu jasné, že vůz je kradený. Ani mu to moc nevadilo.

„Ani hnout,“ zaburácel uličkou jeho povel.

Kluci se otočili a hned poznali Roba. „Vemem roha,“ zašeptal uhrovitý výrostek.

„Blázníš?“ namítali ostatní. „Dyť je to RoboCop. Tomu roha daleko nevěmeš.“

„Kurník,“ odpověděl uhrovitý, když se Robo vydal uličkou. Zpražil bandu pohledem. Upustili součástky. „Ke zdi, ruce nad hlavu, nohy od sebe.“

Kluci udělali, co jim řekl. Robo obhlídl auto. „Počítám; že tohle není domácí úkol pro učně-automechaniky.“

Kluci zavrtěli hlavou.

„Fajn,“ řekl Robo. „Myslím, že si rozumíme. Nejsem tu, abych si vás podal pro prodej kradeného zboží. Potřebuju takovou malou informaci. Viděl někdo z vás některýho z těchhle hochů?“

Obešel poděšené gangstefíky a strčil jim pod nos fotky.

Prvních devět zamumlalo svoje „nepane“ dřív, než si stačili snímky pořádně prohlédnout. Desátý ale zaváhal, než zavrtěl hlavou sem a tam.

Robo mu přitiskl mohutné koleno k páteři. Kluk se svezl k zemi. „Žádnýho sem neviděl. Fakt.“

Robo si všiml, že klukovi jako by se pozastavily oči nad fotkou Chana. „Tak neviděl, jo?“ zeptal se.

Znovu vytasil Chanův portrét. „Určitě?“

„Jo. Sem si vážně jistej. Ty se tu nevyskytují.“

Robo popadnul kluka za flígr a podržel si ho vysoko nad hlavou. Kluk se mu v ocelové pěsti bezmocně kroutil. „Nech mě bejt, čoveče! Porušuješ moje vobčanský práva.“

Robo připlácnul kluka ke zdi a pevně ho svíral. „Můžu ti toho porušit mnohem víc,“ pokrčil rameny.

„Já toho chlápka neznám.“

„A víš, že ti nevěřím,“ řekl Robo. „Předvedu ti, že mám ruce vážně z oceli.“

Nad hlavou si přenesl kluka k poloodstrojenému autu. Po střeše rozložil tři fotky. Pak zdvihl volnou ruku a udeřil jí do střechy. Pěst mu projela kovovou karosérií jako tvrdým papírem. Pak přenesl kluka zpět ke zdi a znovu ho k ní přišpendlil.

„Jen si představ, co by tahle ruka dokázala udělat třeba s něčím krkem,“ zašeptal.

Kluk přikývnul. „A jo. Už si vzpomínám. Jmenuje se Chan. Chan Oland.“

Robo se usmál. „Ty bys asi nevěděl, kde ho najdu, co?“

Kluk nejen že to věděl, ale dokázal s vědeckou přesností vypočíst všechny ohavné záliby, které Chan momentálně

pěstuje... včetně zabíjení poldů.

Robo klukovi poděkoval, shrábnul fotky a vydal se zpět k TurboFáru. Než vyšel z uličky, otočil se na vyděšené gangsteřky: „Žádný strach,“ ujistil je. „Zůstane to mezi náma.“

Chan Oland seděl u vchodu do tajné laboratoře a kouřil marjánku. Byl tu jako předsunutá stráž, ale věděl, že se nic neseeme. Nikdo z policajtů v okolí o tomhle doupěti nevěděl, a místní jim o něm neřeknou. Maj naděláno v kalhotkách. V tomhle brlohu byla kdysi samoobsluha. Teď to byla největší laboratoř na zpracování drog ve městě. Skleněné stěny byly zatřené barvou a uvnitř byla místo regálů se zbožím důmyslně zhotovená výrobní farmaceutická linka. V jedovatě žlutém světle výbojek tu pracovalo půl tuctu mužů v ochranných maskách. Mleli a prosívali kokain a plnili ho do lahvíček. Chan vyhlédl před vchod. Ulice byla prázdná.

Kývnul strážím, které obcházely s automaty po lávkách vysoko nad ním. To kývnutí znamenalo: čistej vzduch. Všechno v pořádku.

Nabral si plný nos kokainu a hluboce vdechnul.

Clarence Boddicker se procházel se Salem Luccionem, který měl tenhle provoz na starosti. Sala po stranách provázeli dva tělesní strážci neoopičního smýšlení. Clarence zas sledovali Leon s Joem. Mezi Salem a Clarencem právě vrcholil spor. Chan se o slovní potyčku moc nestaral. Sal je liška podšitá. Clarence by ho dokázal slupnout k snídani, kdyby chtěl. Sal byl jeden z těch vyfintěnejch šupáků. Moc krátké kalhoty. Bílé ponožky. Tenoučké knírek. Věčně upoceně čelo. Bylo těžké určit, jestli je otrávený, nebo šťastný. Pořád mžoural.

„Kašlu na to, co seš ochotnej zaplatit, Clarenci,“ prskal Sal. „Ceny v tomhle městě určuju já.“

Clarence si sundal černé brýle a usmál se na popotahujícího kokainového magnáta. „Poslyš, Salvatore: Možná ti o tom neřekli. Starej Detroit mám pod palcem já. Chceš místo na mém trhu? Tak to mi budeš muset poskytnout pořádnou slevu.“

Sala Clarencovy ekonomické názory nezajímaly. „Hele, Boddickere, tak já ti to vyložím přehledně, jo? Voddělal jsi spoustu poldů. Fajn. Každý se musí jednou za čas trochu vodreagovat. Říká se taky, že máš známosti hodně nahoře. To je taky fajn. Člověk musí mít nějaký kamarády.“

Jenomže to je právě tvoje velká slabina, hochu. Nemáš žádný kámoše tady. Vlastně, máš tady spoustu nepřátel. Znervózňuješ lidi. Spousta lidí by jen uvítala, kdyby tě někdo, jako jsem já, vystrnadil ze kšeftu.“

Clarence se na toho úhoře usmál, jak profesor na drzého studenta prvního ročníku. „Obchod ve Starém Detroitu řídím já, Salvatore.“

„Lidi mi říkaj Sale.“

„Já ti budu říkat pitomej zkurvenej makaróne,“ pravil Clarence nevzrušeně. „Nepustím tě se zbožím na ulici tak dlouho, dokud se zas nevrátíš k obchodování s olivovým olejem.“

Salovi zrudnul obličej. Otočil se na jednu ze svých goril.

„Frankie,“ zaječel, „uraž tomuhle hajzlovi buzerantskýmu palici!“

Frankie přikývl a vytáhl z kapsy pistoli. 357 Magnum. Zpoza výrobní linky vyklouznul Chan s napřaženým automatem. Vrazil hlavě Salovi pod bradu. Frankie ztuhnul. Všichni dělníci u linky ho napodobili a napjatě sledovali vyvíjející se konflikt. Chan se na Frankieho zazubil. Frankie tázavě civěl na Sala. Sal s vytřeštěnými očima zíral, jak mu Chan tiskne hlavě pistole k ohryzku.

Clarence poplácal Sala zlehka po tváři. „Sale, miláčku. Dneska večer hrajou Tygři a já si nenechám ujít jedinej zápas.“

Myslíš, že bysme mohli najít společnou řeč? A dohodnout se, řekněme do pěti minut?“

Sal polknul: „Jasně, Clarenci. Myslím, že se dohodneme na rozumný ceně.“

Chan pevně přidržel automat Salovi u zátylku. Byl zády ke vchodu. Nevšiml si, že se masivní ocelová vrata prohýbají dovnitř. Pak se vrata urvala z pantů a s hromovým řinčením se vevalila do laboratoře. Gangsteři i gorily se otočili a Robo na ně namířil svou A-devítku. „Nazdar, hoši, řekl.“

Chan sebou trhnul a namířil na vetřelce svůj automat. Frankie pozvedl Magnum. Všichni zaměstnanci laboratoře se vrhli k těžkému arzenálu svých automatických pušek. Byly tam útočné zbraně Heckler&Koch HK 92, automaty schopné provrtat na sto metrů dveře auta. Zbraně se chopili i strážní na lávkách a zamířili pod sebe.

Robo stál nehnutě: „Nevzrušujte se, nebo to škaredě dopadne.“

Gangsteři si vyměnili zaražené pohledy. Robo zaměřil jejich pozice. Přepnul si tělo na bojový režim. Prozkoumával vnitřek malé chemičky. Scénu před očima mu pokryly údaje: 15 CÍLŮ... 9 STŘEL (PLNÝ ZÁSOBNÍK).

Lotři se už vzpamatovali. První zareagoval Leon. Zdvihl automat.

„Tumáš, ty plechová hlavo,“ upozornil a vypálil na Roba dávku.

Leonovy výstřely strhly lavinu dalších. Palbu na RoboCopa spustil každý idiot, co měl zbraň. Proud střel nepřestával.

Clarence se vrhnul k zemi a skulil se pod stůl. Robo udržoval svou pozici. Střely i broky mu neškodně odskakovaly od pancíře. Zdvihl mocnou paži a odrazil střelu, která mu mířila do obličeje. Zároveň klidně páčil do skupiny před sebou.

Vybíral si jednoho laboranta po druhém.

Chan zaklekl a zasypal poldu střelami. Robo tím směrem pootočil hlavu a usmál se. Zmáčkl spoušť své A-devítky a vyslal dobře mířenou střelu Chanovi doprostřed čela. Lotr odplachtil v přemetech. Přitom mu uletěl vršek lebky. Ze zbytku hlavy vytryskla krev a cucky mazlavé hmoty rovnou do klína ječícímu Salovi.

Leon se bleskově uklidil do úkrytu. Frankie skřípal zuby a zuřivě páčil ze své pistole. Jedna z Robových střel mu vrazila do zubů, roztránila je a vyletěla vzadu z hlavy. Druhá Salova gorila to dostala do paže. Zavyla, upustila zbraň a rozběhla se k úkrytu. Vletěla přímo do spršky střel vypálených laboranty zezadu.

Joe přeletěl pohledem Chanovo tělo, popadl svou pětačtyřicítku do; obou rukou a vystřelil šestkrát na Roba. Robo se ušklíbl a vyslal střelu, jež Joeovi zasáhla pravou ruku. Joe zavřeštěl, když se mu dva prsty rozprskly na malé kousky.

Síla otřesu mu pětačtyřicítku vyrazila.

Leon se přikrčil pod běžící pás s lahvičkami koksu a odvěkl Joea požárními dveřmi do bezpečí. Dva laboranty stojící těsně u sebe zasáhla jediná střela. Skáceli se smrtelně zranění na hromadu bílého prášku.

Rozvřískal se poplašný zvonek. Salovi pacholci se rozprchlí. Robo si držel svoji pozici. Přepjal si vidění na zaměřovací režim. Před očima mu projely údaje. TERČE:10, 9, 8... ZBÝVAJÍ 2 VÝSTŘELY... (NABÍT). Vypálil dvě poslední střely. TERČE 7, 6... NÁBOJE DOŠLY.

Robo se rozhodl, že je načase vážně si na tu továrničku posvítit. Postoupil do víru svištícího olova a kokainového prášku. Sal se pokusil prosmyknout kolem něj. Robo natáhnul obrovskou levou paži a lapnul drogového magnáta za krk. Rozmáchl se a oštěpářským stylem olympionika vymrštil kvičícího muže před sebe. Sal plachtěl hlavou napřed a dopadl na čtyři své pálící poskoky.

Robo s klidem uvolnil vystřelený zásobník a zasunul do pistole nový.

Zbylí laboranti se přikrčili za pult plný lahviček koksu. Znovu zahájili palbu na Roba.

Robo se vrátil k bojovému režimu. ZBÝVÁ 7 VÝSTŘELŮ. Klidně si vybral dva z laborantů. Všiml si, že má u nohou vybuchující obláčky kokainu. Vzhlédl. Strážce po něm pálily z lávek. Robo je pozoroval se zakloněnou hlavou. Před zrakem mu vyskočily vektory označující ideální úhly výstřelu.

Robo jednou vystřelil, otočil se a vypálil podruhé. První strážce přistál bez života půl metru před Robem, na hrudi rudý chlístanec. Druhému strážci se vyvalila krev z oka. Začal se kácet z lávky dolů, ale noha mu uvízla v mezeře mezi uvolněnými prkny a pevně se tam zaklesla. Pomalu umíral a pohupoval se přitom za jednu nohu vysoko nad betonem. Robo ho pozoroval, jak už se jen houpá na místě. Nedaleko za sebou ucítil pohyb. Otočil se a namířil svou A-devítku na pohybující se objekt: na Clarence Boddickera. Boddicker se usmál a na smrtelníka překvapivě rychle vytasil z vojenské bundy granát a vytrhl pojistku.

Robo nechal svou pistoli namířenou Clarencovi na břicho. Clarence se s pocitem převahy zazubil. „Klídek, rachotino, nebo tady z toho udělám masný krámy.“

Robo Boddickera sledoval. Clarence si všiml, že tenhle polda nemá v očích žádný strach. Boddicker získal na zlomek vteřiny pocit, že má před sebou nejzavilejšího policajta, jaký kdy existoval. Změřil si Roba a pak ústí A-devítky. Robo zatnul zuby a postoupil blíž.

Clarence se pokusil o pohrdavý úšklebek. „Nedělám si srandu, člověče. Koukej vycouvat.“

Robo se zlehka usmál. Jediným bleskurychlým pohybem vymrštil volnou ruku, popadl Clarence za koule a vynesl ho vysoko do vzduchu. Ruka opsala oblouk a uvolnila sevření. Clarence prudce vyrazil na oběžnou dráhu: Upustil přitom granát. Proletěl zamalovanou výlohou bývalé samoobsluhy. Mračno skleněných střepů se rozprsklo po okolí.

Další výloha se vysypala dovnitř, když před krámem přistál a vybuchl granát.

Robo po vzoru T. J. Lazera protočil pistoli na ukazováku a zasunul ji zpět do pouzdra. Přešel po ruinách doupěte a proboural se zbytkem výlohy. Na hromadě odpadků našel Clarence v krvi, ale jen lehce zraněného.

Clarence vzhlédl k Robovi. „Co kdybysme si ušetřili spoustu času, ty pikslo. Jestli mě strčíš do díry, budu za chvíli venku. Jsem jedna ruka s hochy z Omni... počkej!“

Robovi se moc nechtělo natahovat tuhle konverzaci, a tak Clarence zdvihl vysoko do vzduchu a zamířil jím na jedinou nedotčenou výlohu. Rozvážně mrštil žvatlajícím zabíjákem skrz ohromnou tabuli skla.

Clarence vesměšně zpátky do doupěte a žuchnul sebou mezi dvě rozervaná těla, jež kdysi tvořila část Salova příležitostného vědeckého týmu. Clarence zůstal naznak a zíral do stropu. Výtrvalé kap, kap, kapky krve mu bubnovaly o čelo.

Nahoře se za nohu elegantně pohupoval mrtvý strážce.

Nad Clarencem se objevil Robo. Naklonil se nad ním a zašeptal: „Clarenci Boddickere. Jste zatčen.“

Zaklapl mu želízka kolem krvácejících zápěstí. „Máte právo nevypovídat. Máte právo na právního zástupce.“

Clarence se tomu obrovskému trdlu vysmál do obličeje: „Poslyš, ty plechámo. Znáám člověka, pro kterého pracuješ. Jsme kolegové. Moh bych ti usnadnit život. A ušetřit ti nepříjemný překvapení.“

Clarence zařval bolestí, když ho Robo odtrhnul od podlahy a za želízka vytáhnul na nohy. „Cokoliv řeknete, může být a bude použito u soudu proti vám.“

Robo si měřil zabíjáka. Zaostřil pohled a přepnul na nahrávací režim. Clarence valil na obra oči: „Neblázní, člověče. Chci ti udělat laskavost. Pracuju pro Dicka Jonese. To velký zvíře v OCP. Můžeš mu zavolat. Mám jeho navštívenku.

Přemejšlej, ty popelnice. Jones je v OmniConu dvojka.“

Robo jako by hleděl skrz něj. Přes obličej Clarencovi přejely výsledky rozboru z počítače: ANALÝZOU STRESU V HLASE ZJIŠTĚNO: 93 % SVĚDČÍ PRO PRAVDIVOST VÝPOVĚDI.

Robo nepromluvil, když vyvlékal Boddickera z laboratoře k čekajícímu TurboFáru. Mozek měl zahlcený. Nic z toho nedávalo smysl... zatím.

Robo odhodil ječícího Clarence do TurboFára. Všechny známky zabíjákovy bohorovnosti byly ty tam: „Tobě to nedošlo, ty hovado? Poldy řídí OmniCon. A ty jsi polda!“

Robo si sedl za volant. „Jo. Jsem polda. Dobrej polda.“

Dupnul na plyn a TurboFáro vyrazil prudce kupředu.

„Ksaku“, drmolil Clarence, „právě si šlápnul do parádního hovna, ty kovomate.“

Robo přikývl. Bylo to možné. Pokud šlápnul, najde si už způsob, jak to svinstvo zlikvidovat.

Seržant Reed seděl u svého stolu a měřil si Starkweathera s Ramirezem. „Vy jste se zbláznili.“

Lewisová seděla u stolu oběma protestujícím poldům za zády a sledovala, jak se věc vyvíjí. Nálada byla napjatá. Nervy tekly. Situace na policejní stanici ve Starém Detroitu nebyla zkrátka valná.

„Nelíbí se mi to o nic víc než vám, seržante“, řekl Starkweather: „Ale poslyšte...“

Reed praštil do stolu: „Teď poslouchej ty mě, troubo. Mluvíš o ochromení největší policejní síly ve městě. A já ti říkám: bez poldů se tohle město vymkne z kloubů.“

Promluvil Ramirez. Hlas měl klidný, vyrovnaný a pevný: „Já tu jsem odborářskéj důvěrník, seržante. A musím vám to říct. Podle odborů byste měl vědět, že se včera hlasovalo o stávce.“

Reed vzhledl. Místnost teď byla plná poldů trousících se ze šatny. Reed se jednomu z nich zahleděl do očí. Polda sklopil oči k botám. Seržant pomalu přešel pohledem po tvářích všech policistů. Žádný z nich to nevydržel.

„Nemáme venku šanci, seržante,“ řekl Starkweather. „Je to jak na střelnici. Co to vzal do ruky OmniCon, jsou z nás snadný terče. A k tomu snižování stavů. Spojení nestojí zanic. MediAir přiletí s půlhodinovým zpožděním. Jsme odepsaní, ještě než vystrčíme nos ze stanice.“

Reed si prohlížel klouby na rukou. Tady nemohl Starkweatherovi nic namítat. Úmrtnost u sboru stoupala, morálka klesala. Všichni policajti byli na ulici lovná zvěř. A nezdálo se, že by měli v OmniConu nějaké zastání.

V místnosti bylo ještě nějakou chvíli ticho. Pak se s řinčením rozletěly dokořán vchodové dveře. Do místnosti vkročil Robo. Za sebou vlekl potlučeného Boddickera. Připlácnul ho Reedovi ke stolu. Clarence tiše syknul.

Robo kývl na Reeda. „Sepište s ním osobní data. Je to poldobijce.“

Otočil se a odkráčel. Lewisová vyběhla za ním a zahlédla ho, jak odfrčel v TurboFáru. Udiveně zavrtěla hlavou a vrátila se ke krvácejícímu muži před Reedovou deskou. Poldové v místnosti si Boddickera prohlíželi se směsicí úžasu a v hněvu. „Co ksakru civíte. Nechte mě zavolat, jo? Chci ven z týhle díry.“

Robo v TurboFáru mířil ze Starého Detroitu k honosné moderní čtvrti. Přes ubíhající zatačky před sebou si pustil přehrávací zařízení. Znovu a znovu si pouštěl Clarencův vítězný obličej, jak křičí: „Pracuju pro Dicka Jonese: To velký zvíře v OCP. Můžeš mu zavolat. Mám jeho navštívenku. Přemejšlej, ty popelnice. Jones je v OmniConu dvojka.“

S ozvěnami Clarencova hlasu v hlavě a s tváří toho zmetka, přehrávanou z paměťové smyčky, před očima, přišlápnul Robo plyn. Až k podlaze.

V mrakodrapu OCP obcházel Jones nervózně kolem svého stolu a mluvil chvatně do telefonu. „Ano. Ano. Ano.“ poštěkával. „Rozumím. Znáám naši dohodu, ale ty jsi mě nechal ve štychu. A v pořádným. Na to nezapomínej. Zůstáváš mým dlužníkem.“

Praštil telefonem a zabořil se do křesla připomínajícího trůn. Začal si nepřítomně pobubnovávat pečlivě pěstěnými prsty na desku stolu. „Sakra,“ mumlal si, „začíná z toho bejt strašidelná fraška.“

Vysunul horní šuplík a vyndal z něj malou počítačovou mapu. Aktivoval ji a pozoroval, jak se k mrakodrapu blíží malý červený blikající bod.

RoboCop byl na cestě. Jones zavrtěl hlavou a vzdychnul si. „To zas bude noc.“

„Chceš si to rozdat, RoboCope?“ dunal Jones. „Dobrá. Zahrajem si. Ale podle mých pravidel.“

Před mrakodrapem zastavilo smykem TurboFáro. Robo vylezl, zabouchnul dveře a vydal se k hlavnímu vchodu. Vstoupil do obrovských skleněných dveří, prodral se kolem hloučku unavených zaměstnanců a zamířil k výtahům. Strnule se k nim postavil a zmáčkl knoflík. Po minutě se shůry snesl skleněný výtah plný vyplašených úředníků a sekretářek. Když se ožehlý Titán pohnul dovnitř, nervózně prohupkali kolem něj. Vrazil prstem do hranatého tlačítka s nápisem patro 112. Div neprorazil stěnu výtahu.

Výtah s cuknutím zastavil ve stodvanáctém patře. Robo vystoupil. Měl vztek. Dal se prázdnou chodbou. Zastavil se před dveřmi s cedulkou DICK JONES. PRESIDENT – ODDĚLENÍ BEZPEČNOSTNÍCH PROJEKTŮ. Bez váhání je prudce otevřel dokořán.

Předpokoj byl temný a prázdný. Proužek světla pronikal zpod bočních dveří s nápisem NEVSTUPOVAT.

Robo ty dveře otevřel a vstoupil. Místnost byla osvětlená pouze stolní lampou. Dick Jones seděl u pracovního stolu a pozoroval světla velkoměsta hluboko pod sebou. V ruce držel sklenku.

„Vstupte, příslušníku,“ usmál se. „Víte, obvykle nepřijímám nikoho, kdo není předem ohlášen. Ale ve vašem případě udělám výjimku.“

Robo postoupil vpřed s rukou u železek přicvaknutých k pasu. „Jste zatčen,“ oznámil monotónním hlasem.

„Tak?“ řekl Jones s předstíraným překvapením. „A z čeho mě obviňujete?“

„Podporoval jste hledaného zločince a byl jste mu nápomocen v řadě trestných činů.“

„Pane jo,“ zvolal Jones. „To vypadá, že jsem se dostal do pěkný bryndy. Jémináčku, co naplat. To abyste mě teda rovnou zatknul.“

Robo sáhnul pro želízka. Zachvátila ho panika. Něco nebylo v pořádku. Nefungoval. Pokusil se na želízka dosáhnout silou. Ruka se ani nehnula. Celá paže mu zmrtvěla a uvízla na jednom místě.

Robo zavrtěl hlavou. Slyšel, jak se Jones potichu pochechtává. Robo zamžikal. Před očima se mu objevily Základní instrukce: Instrukce Jedna: Služ ochraně veřejnosti. Instrukce Dvě: Udržuj zákon. Instrukce Tři: Braň nevinné. Instrukce Čtyři: [PODLÉHÁ UTAJENÍ].

Pak mu instrukce Čtyři začala probleskovat hlavou. Zorným polem se mu prosmykla série grafů a vstupních kódů. Instrukce Tři: OCP VÝROBEK Č. 943054.

Před vnitřním zrakem se mu rozsvítily další vstupní kódy. Brzo se zjevilo tajemství Instrukce Čtyři.

INSTRUKCE ČTYŘI: VÝROBEK OCP NEJEDNÁ PROTI HLAVNÍM ZÁJMŮM OCP – VÝROBEK OCP NEZAKROČÍ PROTI ŽÁDNÉMU VEDOUcíMU PŘEDSTAVITELI OCP – VÝROBEK OCP NEJEDNÁ PROTI HLAVNÍM ZÁJMŮM OCP.

Robo cítil, že se mu podlamují kolena. Smysly mu selhávaly. Rty měl ochablé. S námahou udržoval rovnováhu. Nebylo to nic platné.. Pomalu ho opouštěla veškerá síla.

„Ale copak, copak, příslušníku?“ optal se Jones sladce.

Robo balancoval na nohou. Všiml si, že místnost kolem něj se roztočila.

Jones usrkl ze sklenky: „Tak já ti povím, co se děje, chlapečku. Je to taková malá pojistka zvaná Instrukce Čtyři. To já jsem tak vylepšil tvůj psychologický profil. Kdykoliv se pokusíš zatknout nějakého vedoucího pracovníka OCP, odejdou ti základní funkce. Brrr.“

Robovi pořád proudila do mozku Instrukce Čtyři a systém za systémem mu začal vyhasínat. Před očima se mu vlnila lavina varovných světelných signálů. Nahodilé, nekontrolované údaje mu svištěly ochabující paměti. Robo se pomalu sesunul na kolena. Přicházel o zrak. Přívod signálu z videa do čoček odumřel. Místnost pukala kolmými i vodorovnými prasklinami. Jones se vysoukal od stolu a shlížel na chvějícího se hybrida.

„Co sis myslel, ty blbečku? Snad ne, že jsi obyčejnej policajt. Jeden z nich. Jsi náš výrobek. I tvoje prdel je náš majetek, včetně baterií. Nemůžem dost dobře dopustit, aby se naše vlastní výrobky obracely proti nám, no ne?“

Robo se pokusil vyškřabat všechny zbytky své vůle, které mu zůstaly pod krunýřem. Tápatě nahmatl pistoli. Vypadal jak opilý voják na vycházce. Dokázal ji ještě vytáhnout z pouzdra.

Pak ztratil vládu nad prsty. Zbraň mu vypadla z ruky. Jones se bavil. „Neříkej. Pořád ještě by ses kohoutil? Hmm.

Nejvyšší čas seznámit tě s mým velmi dobrým přítelem.“

Jones se vrátil ke stolu a na jakémsi panelu tam stiskl čtyři tlačítka. V místnosti se rozsvítila světla. Stěna za Jonesem se odsunula. Za ní se zjevila mamutí postava ED 209. Obrovský bojový stroj napřáhl obě paže do palebných pozicí. Jones ho poplácal po koleni.

„Tak tohle je můj kámoš, ED. Nemá rád cizí lidi.“

ED se začal valit kolem stolu k Robovi. Jones se uvelebil na kraj stolu: „Musel jsem zabít Boba Mortona, protože udělal chybu. Tebe. Teď je na čase tu chybu odstranit. – No tak, zlato, řekni ty slova, který toužím slyšet.“

Jones pozvedl sklenku ke rtům. ED zaměřil svou pozornost na Robovu třesoucí se schránku. „Rušíte držbu soukromého majetku...“

Robo sotva slyšel slova dusajícího smrtícího stroje. Salva z kanónků ED ho zasáhla přímo do prsou. Síla úderu ho odmrštila dozadu na dveře s nápisem NEVSTUPOVAT. Dveře se pod jeho vahou roztržily a Robo se v předpokojí v kotrmelcích bezvládně odevzdal gravitaci.

Ucítil, že mu prasklo hledí. Poprvé se díval bez výhody počítačem zesíleného a zostřeného vidění. Pouhým okem. No právě. Měl oči. Lidské oči: A ty pořád fungovaly. Zamžoural starýma dobrýma očima a pozoroval ED 209, který se proboural zbytkem dveří. Robo se pokoušel dostat na nohy. Nevedlo se mu to. ED 209 použil jednu ze svých paží-kanónů jako mohutného kyje. Napálil Roba ze strany do hlavy.

Robo proletěl dveřmi do chodby. Dopotácel se ke zdi proti Jonesovým dveřím a sesunul se na zem. Orgány v trupu se mu roztráslly. Vracela se mu nějaká dávná, dosud nevyužívaná síla. Hergot. Jestli má lidské oči, musí mít taky nějaké jiné lidské vlastnosti. Nějakou lidskou sílu. Vyhrab ji, člověče, chrtil příkazy svému horečnatému mozku. Napoj se na ni.

Napoj se na co?

Na minulost.

On ale minulost nemá... aspoň ne takovou, o které by věděl. Soustředil se a snažil se proniknout k nějakým konkrétním podrobnostem. Nešlo to. Byl v koncích. Ani nápad, sakra. Něco v sobě měl. Ducha, jehož existenci si zatím neuvědomoval, ale na kterého nedočkavě čekal.

Napřel veškerou sílu svého vědomí, aby toho ducha vysvobodil z hlubin.

ED 209 se proboural zdi a vynořil se v chodbě. Zdvihl hlavě svého kanónku jako mistr popravčí a přiblížil ji Robovi na centimetry k obličejí. „Nyní jsem oprávněn užít smrtící síly,“ oznámil.

V Robovi jako by se zapnul nějaký spínač. Praštil pěstí co největší silou do napřažené hlavě vteřinu před tím, než ED zahájil palbu. Sražená paže ED se zhoupla proti jeho vlastnímu tělu. Hlavě se zarazila o druhou paži, právě když vyšla rána. Ozval se zvuk tříštěného kovu a rozšířil se pach spálených obvodů. ED 209 si ustřelil vlastní paži.

Udivený ED 209 stál v chodbě. Ohledával svůj čadící pahýl. Robo se vyškřábal na nohy. Jednou paží si kryl poraněnou hlavu a klopýtal chodbou pryč.

ED 209 zaregistroval pohyb a neohrabaně se otočil. Zdvihl svou zbylou palebnou paži a z malé odpalovací rampy za svými automaty vystřelil chytrou miniaturní raketu; která dokázala pronásledovat zdroje tepla.

Robo dál klopýtal chodbou. Ucítil nebezpečí, ohlédl se přes rameno a uviděl, že k němu chodbou sviští malá chytrá raketka.

Robo se vrhnul za roh. Belhal se tak rychle, jak jen ho nesly ochablé nohy. Raketka taky zahučela za roh, zaměřená pořád na svou kořist. Robo se pokusil využít jedinou šanci. Počkal, až raketa dorazí těsně k němu, a pak se vrhl hlavou prudce dolů na tlustý koberec. Raketa se zaryla do zdi a vymrštila pořádný kus stodvanáctého patra na dráhu klesající obloukem k zemi.

Vír betonu, sádky a rozmanitých kusů kancelářského nábytku se snesl na parkoviště a zničil spoustu aut.

Robo se octnul pod částí sesuté stěny. Pomalu se plazil po podlaze. Za sebou spatřil dvě obrovské hnáty drtit trosky.

Robo mhouřil své lidské oči. Na tomhle místě nebylo zdravé otálet.

ED 209 se brodil troskami a pátral po RoboCopovi. Ten zničehonic vyskočil ze zálohy. Přistál robotovi na shrbených zádech. Svon vahou strhnul už tak dost hmotného těžkooděnce k zemi. ED 209 vypálil dávku z kanónku. Povedlo se mu zbourat část podlahy a podstatně zreorganizovat prostory kanceláři o patro níž.

Robo v závratích couvnul a vrhnul se po hlavě do dveří s nápisem POŽÁRNÍ SCHODIŠTĚ.

Jones pojal ve své kanceláři podezření, že došlo k nejhoršímu. Vyštěkl příkazy do telefonu. „Sežeňte mi poručíka Hedgecocka. Ať přijde dolů. Máme v domě melu. Zdivočelý nepovedený prototyp nám tady z toho dělá kůlničku na dříví.“

Robo klopýtal po schodišti dolů. Z těla mu unikaly drahocenné kapaliny. Světlo nad ním zakryl stín: Ohlédl se přes rameno. ED 209 mu byl zase v patách. Robo znásobil úsilí a prechal po schodech. Nebyl s to vyvinout potřebnou

energií. Pohyby měl váhavé a mátožné.

Na vrcholu schodiště přehlížel ED 209 situaci. U prvního schodu zaváhal. Tlapy měl třikrát delší než byly stupně schodů vyprojektované pro mrňavé smrtelníky. Udělal váhavý krok: Pata se mu vmáčkla na první schod. Natáhl druhou hnátu. Zase se patou udržel na schodu. Opatrně udělal třetí krok. Jeho obrovská váha přispěla k tomu, že mu tentokrát tlapa z úzkého schodu sjela.

Když se ED v přemetech řítí dolů, vyslal bezmocné pípavé signály. Silou své pohybové energie prorážel zábradlí a padal níž a níž. Nakonec přistál na zádech. Bezmocně zíral na světla nad sebou. Ležel bez hnutí. Neškodná kybernetická želva obrácená na krk. Začal mrskat hnáty a zbývající paži a pokoušel se převrátit. Marně. Bez paže měl tělo nevyvážené a ohromná váha trupu mu takový přesun znemožňovala. Zklamáním začal vztekle pálit veškerou palebnou silou.

Shůry se na něj snažely kusy stěn a osvětlovacích těles.

Hluboko pod ním Robo dál sestupoval po závratné spirále. Nohy ho bolely. Sotva dokázal přinutit ruce, aby se zachytávaly zábradlí. Zrak měl rozmazaný. Při každém kroku ho po šlachách hladily ostré střepy bolesti.

Vysoko nad sebou slyšel bezmocné detonace arzenálu ED 209.

Robo se potácel k východu z požárního schodiště. Snažil se vybavit si plán budovy. Usoudil, že se těmi dveřmi dostane do přilehlých garáží a do bezpečí. Měl pravdu.

Ale ne celou.

Když prokloupl dveře, zalila ho jasně bílá záře obrovských namířených reflektorů. Mžoural do oslepujícího jasu a zakrýval si oči pochroumanou paží. Před ním stála, nárazník na nárazník semknutá, řada TurboFár. Za ní byl zakleknutý poručík Hedgecock se svým přepadovým komandem a taky pár poldů z okrsku Starý Detroit. V rukou měli pistole.

Robo zmateně zíral na to zhromáždění. V dále slyšel cvakání natahovaných kohoutků pistolí.

Poručík Hedgecock svým mužům přikázal megafonem: „K palbě připravit!“

Za jejich linií si Starkweather s Ramírezem vyměnili vyděšené pohledy.

„Hej, počkejte chvíli. Co to má znamenat?“ zeptal se Starkweather.

Hedgecock pokrčil rameny: „Máme své rozkazy.“

„Jo? A kdopak ty rozkazy dal?“

„Pan Jones...“

„Do prdele s Jonesem i s OCP!“ zařval Starkweather a ukázal na Roba. „Von je polda. Zatraceně dobrej polda.“

„Máme příkaz zničit to,“ zavrčel Hedgecock.

Starkweather se postavil, zastrčil si pistoli do pouzdra a otočil se zády k přepadovému komandu. „Aby ses neposral, ty slouho.“

Jeden po druhém zastrčili poldové ze Starého Detroitu pistole a odcházeli. Hedgecocka to nezviklalo. „Pal!“ zaječel.

Když komando zahájilo palbu, Robo dokázal s námahou popoběhnout. Střely mu zasypaly hrudník. Vyrázily mu dech. Rotoval vzduchem a rozplácl se o zeď. Srovnal si tělo a překulil se za betonový sloup. Kolem něj hvízdaly vzduchem kulky.

Robo teď ztěžka oddychoval. Věděl, že tohle přepadové komando disponuje palebnou silou menší armády. Granáty.

Kulomety. Všechno. Tihle chlapi jsou profesionální vojáci. Střílejí s cílem zabít.

„Mířte na hlavu,“ slyšel Hedgecocka. „Jedině tak ho můžu dostat.“

Robo se otřásl. Parchant!

Naslepo se vrhnul za další sloup vzdálený tak čtyři metry. Střely mu zabušily do helmy. Zanechaly v ní strašidelné důlky. Zatnul pěsti a zdvihl si je před nechráněnou část obličeje. Další salva ho zasáhla do boku a srazila ho k zemi.

Začal se zoufale plazit k dalšímu sloupu. Střely se mu zahryzávaly do pancířů.

Náboje hvízdaly kolem. Ze země tryskaly drobné gejzíry betonu, živice a kovu. Byl už vlastně mrtvý muž. Zachechtal se pro sebe. Totiž mrtvý ne tak docela muž. Začínal se ho zmocňovat záchvat černého humoru. Všiml si toho, když přeskakoval za další sloup.

Chráněný sloupem se pomalu a v bolestech vztyčil. Palba ustala. Mrknul se vlevo. Asi šest metrů od něj byla nízká betonová zídka. Za ní, asi o tři metry níž, byla ulice. Kdyby se přes zídku dokázal dostat, možná by měl nějakou šanci.

Robo se zhluboka nadechl. Odpovědělo mu velmi významné ticho. Přepadové komando čekalo na jeho další tah.

Nechtěl je zklamat.

Vysprintoval ke zdi. V garážích se vzedmula souvislá clona rachotu. Svět kolem něj ožil rozžhaveným olovem. Robo se blížil ke zdi. Kulky se mu rozplácly o zadní pancíř. Řítel se vpřed. Ted' nesmí ztratit rovnováhu, nebo se rozplácne hlavou o zídku. Zuřivě kmital nohama. Prohnul se v zádech do oblouku, rozpažil a vykopl nohu vysoko dopředu.

Vznesl se a přehoupal se přes zeď s dvoucentimetrovou rezervou. Skulil se i z odváděcí rampy za zdi a přistál v uličce za mrakodrapem. Nad sebou slyšel, jak členové přepadového komanda běží ke svým vozům. Neměl moc času. V garážích se rozeřvaly turbomotory. Za chvíli se budou ulice hemžit číhajícími TurboFáry. Půjdou po něm jak hladoví šakalové.

Robo se vlekl pustou uličkou. Zatím se to vyvíjí dobře. Strnul. Na vzdálenějším konci uličky zahlédl TurboFáro se zapnutými majáky. Robo se otočil a začal prechat na opačnou stranu. Vůz ho pomalu sledoval.

Robo proklínal sám sebe, že to takhle dopadlo. Neměl Jonese tak podceňovat. Ale kdo si sakra myslí, že je? Robo pokrčil rameny. Už týdny se na to pokoušel přijít.

Náhla bolest v levé noze ho přinutila zpomalit. Odvlekl se stranou za hradbu popelnic. Bořil se do odpadků jako člověk topící se v moři svinstva. Světla hlídkového vozu ho dostihla. Do bubínků mu udeřil zvuk sirény. Škubnul sebou, vyškřábal se na nohy. Ty bestie. Rozhodli se, že ho dostanou, a on byl odhodlaný nedat se.

Postavil se a otočil se k reflektorům. Zdvihl své kdysi mohutné paže a zaťal dvě obrovské pěsti. Zaujal klasický postoj boxera.

Z auta vyskočil malý polda a postavil se před něj s rukama nad hlavou.

„Murphy,“ zašeptal polda. „Neboj. To jsem já. Lewisová.“

Robo svěsil paže podél boků. Začal vrátit. Lewisová k němu přiskočila ze strany.

„Opři se o mě,“ řekla.

Robo zdvihl zrasovanou paži. Lewisová si ji ovinula kolem ramen a vedla ho k autu. Jemně ho složila na sedadlo pro spolujezdce a opatrně za ním zavřela dveře. Vlezla za volant a prohlížela si RoboCopovu pomlácenou figuru.

„Ty seš ale zřízený, ty číslo,“ řekla.

„Měla bys vidět toho druhýho,“ pousmál se.

Vyvedla auto z uličky a zamířila do bezpečí, do bludiště domů ve Starém Detritu. „Vítej zpátky, partáku,“ zazubila se Lewisová.

Robo se bezvládně zabořil do sedadla TurboFára. Nevěděl proč, ale cítil, že sem patří.

Dick Jones se nedočkavě vrhnul na kávu. Gestem propustil jednu ze svých tří sekretářek z té spouště, která kdysi byla jeho kancelařka. V denním světle vypadalo to nadělení mnohem hůř. Spočítal si, že pracovní četa zabere nejméně čtyřicet hodin, než dá do pořádku dveře, zdi, a celý ten roh stodvanáctého patra, co se včera v noci zřít.

Vzdychl si, posadil se ke stolu a zapnul si minitelevizi. Elegantní Jess Perkinsová a neodbytný Casey Wong právě začali ordinovat ranní dávku svého žvanění.

„Dobré jitro,“ usmál se Casey od úcha k uchu. „Tady Casey Wong, mám tu i Jess Perkinsovou a tady jsou nejdůležitější zprávy dne. Doktoři z texasského Genetického ústavu oznámili, že včera během neúspěšné transplantace mozku zemřela další hollywoodská legenda, Sylvester Stallone. Dávný příznivec bioinženýrství Stallone se dožil věku devadesáti sedmi let. Poslední film s ním v hlavní roli, Rambo 38; Stará krev, bude do kin uveden posmrtně, a to příští měsíc.“

Jones zaostřil na pidiobrazovku. Objevil se tam záběr policistů hlídkujících před policejní stanicí. Jones se div nezakuckal kávou. Mikrofonu se zmocnila Jess: „Představitelé OmniConu dnes pokračovali v jednání s policejními odborovými předáky ve snaze odvrátit hrozící celoměstskou stávkou policistů, která má začít dnes o půlnoci. Předávám slovo Justinovi Ballardovi-Watkinsovi.“

Před stanicí se objevil zachmuřený mladík v křiklavém saku. „Některé policejní stanice ve městě jsou už střežené stávkovými hlídkami,“ hlásil, „na znamení, že řadový policisté to se stávkou myslí vážně. Dnes ještě nastoupili do služby, ale jak to bude zítra? Ptáme se lidí z okolí Lexingtonu, kde je zločin na denním pořádku.“

Střih na obchodníka zabeďňujícího svůj krámk s elektrospotřebiči. „Sloužej veřejnosti,“ remcal. „Maj své jistý. Neměli by stávkovat.“

Kamelot, vousatý nehipík, se smál do kamery: „Poldové jsou pracující jako každé jiné. Vedení s nima voře, jak se mu zlíbí. Ale poldové maj přece taky svoje práva. No není to tak?“

Jones vypnul televizi. Ještě tohle. Plány mu kvapem mizely do kopru. A takhle hned po ránu. Civěl na šálek s kávou.

„Marsho! V tý bryndě není cukr.“

Marsha, drzá mladá megera, napochodovala do kanceláře s cukřenkou. Praštila s ní na stůl. „Hledá vás tu nákej kretén,“ vybafla. „A jestli si na mě ještě zkusí šáhnout, projdu se mu po kastli.“

Otočila se a vypadla. Jonesovi jako by uletěly včely. Tohle teda scházelo. Štěknul do mikrofonu: „Pošlete sem toho kre... pána.“

Do kanceláře se vloudal Clarence Boddicker v tmavých brýlích a v okázalé havajské košili. Omrkl si roztrískaný nábytek. „Trošku si to tu předěláváš?“

Clarence upustil Jonesovi na stůl dózičku kokainu. „Šňupneš si?“

„Trochu moc brzo, Boddickere, ne?“

Clarence se usmál a v nose mu zmizela lopatička kokainu. „Na pěkný zážitek nikdy není moc brzo.“

Jones se zakabonil. „Jseš vrták, Clarenci.“

Clarence si otřel koks z nosu. „Počkat, přece se tu nebudem navzájem špinit.“

Jones se otřásl: „Věděl jsem to o tobě, ale přesto jsem se na tebe spolehnul. Říkal jsem si: „Hele. Ten, kluk je ctižádostivej. A inteligentní. Dej mu šanci a on se ukáže.““

„Dělám, co umím.“

„To nestačí, Clarenci. Co ten policajt, co tě zatknul? Ten, cos mu všechno vyzvonil? Budeš ho muset krouhnout.“

S Clarencem to nezamávalo. „Tak moment, kamaráde. Tancoval jsem, jak jsi pískal. A chtěl jsem jen jednu záruku: ani já, ani moji lidi nepudou do lochu. A on mě chtěl zavřít...“

Jones přimhouřil oči. Víc než kdy jindy vypadal jako pan Ranař. „Je to hybrid, ty kreténe. Zčásti člověk, a zčásti záračná technika. Nahrál každý tvoje slovo. A soud jeho paměť připouští jako důkaz. Namočilš mě do toho. Kdo ví, co mě to bude stát.“

„Teď už přece ócépáci necuknou, ne?“ ušklíbnul se Clarence.

„To není sranda, Clarenci. Zavařil jsi mi pěknou kaši.“

„Jak to? Chtěl jsi Starej Detroit plnej mrtvejch policajtů, aby byl zájem o tvou robopříšeru. Vyhověl jsem ti. Teď se ale po ulicích prohání ta lidomašina, a ty bys chtěl, abych zařídil i tohle. Ani nápad. V tom nejedu.“

Jones hodil lákavější návnadu: „Počkej, Clarenci. Neříkám to jen kvůli tomu. Koukej: Za dva měsíce se rozjede výstavba Delta City. Přitáhnou sem dva milióny dělníků. Bydlet budou v maringotkách. Spousta se jich tu pak usadí. Novej příliv zákazníků pro obchod s drogama, hazardem i holkama. Delta City – to bude panenská půda pro člověka, kterej ví, jak zaplavit novej trh. To všechno by moh mít pod palcem jeden člověk: Třeba ty... Když dokážeš odstranit tu překážku, která ti, nám, stojí v cestě. RoboCopa.“

„Potřebuju všechny svoje lidi. Jinak to neberu.“

„Emila De Lorean jsem vyplatil z krimu dnes ráno.“

Clarence se usmál. Jones mu hodil tabulku s počítačovou mapou. Clarence ji chňapnul a prohlížel si ji. V zdevastované čtvrti města zářil červený bod.

„No,“ řekl Clarence, „vypadá to, že se nakonec skamarádíme, Dicku. Dokážeš vopatřit armádní arzenál?“

Jones přikývl. „Aby ne. Kdo myslíš, že vyzbrojuje armádu?“

Clarence sebral mapu a zastrčil si ji do kapsičky u košile. „Potřebuju pár hodin, abych si rozmyslel plán. Zítra ráno bude ten lidostroj dobřej tak akorát do šrotu.“

„Tak tohle rád slyším, Clarenci,“ zářil Jones.

„To bych řekl,“ řekl na odchodu Clarence. „Mimochodem,“ dodal. „Tu ledovou čůzu u dveří bych na tvém místě vykopnul. Je to vážně mrcha. Neumí se chovat k hostům.“

Jones přikývl: „Jako by se stalo.“

Pozoroval, jak Clarence mizí z kanceláře. Natáhnul se v křesle. „Hovado.“

Lewisová navigovala TurboFáro bludištěm rozpadajících se domů a rozmetaných snů. Tenhle průmyslový komplex byl kdysi jednou z největších a nejziskovějších automobilek, pýchou Detroitu. Dnes to byl jen příbytek nesčetných krys a švábů.

Pomalů vjela obrovskými vraty do temné stavby podobné hangáru. Pečlivě se vyhýbala kusům dřeva i kovovým troskám poházeným po rozlehlé podlaze. Mrkla na zadní sedadlo. Tiše tam cinkaly dvě krabice s dětskou výživou. Na jedné byl nápis špenát, na druhé pasírované hovězí.

Vnitřek budovy měl rozlohu tří fotbalových hřišť. I v plném slunci panovalo uvnitř temno. Světlo tam pronikalo jediné úplně vzadu, kde se zřítíla část zdi i stropu – následek špatného počasí a špatného projektu.

Před sebou v místech, kam dopadalo pár paprsků, zaslechla řinčení oceli. Dojela k Robovi, který seděl na zemi a velkým kladivem si trpělivě bušil do pravé nohy. Lewisová vystoupila. Vyndala dětskou výživu a plátěnou brašnu.

Zírala Robovi na nohu. Sundal si z ní několik plátů brnění a obnažil záhadu vnitřních mechanismů svého lýtka. Ohebné kovové „svaly“ se zachvívaly pod úder kladiva. Lewisová upustila brašnu. Dopadla s žuchnutím vedle Roba. Teprve teď vzhlednul. Helmu měl značně pomačkanou. Vypadala děsivě. Zamžoural na ni lidským okem.

„Asi jsem tě měla vysadit někde v autodílně,“ řekla.

„Aspoň jsem tam moh přijít k nářadí,“ zamumlal a zase si začal bušit do nohy.

„Nevěděla jsem, co přesně potřebuješ,“ řekla Lewisová a ukázala na brašnu. „Popadla jsem, co mi přišlo pod ruku.“

Robo otevřel brašnu. Uvnitř bylo pár šikovných nástrojů. Vyndal malou bezdrátovou elektrickou řezačku.

„Dík. To je přesně ono,“ řekl. „Budu muset sundat tu věc.“

„Jakou věc?“

„Svoji helmu.“ Upravil si úhel řezného kotouče a přiložil si ho pod převislý okraj helmy poblíž spánku. Přístroj vydal bzučivý zvuk stovek rozrušených kobylek. Z jednoho spoje mu na zem vypadl čtyřcentimetrový nýt. Vzal řezačku a přiložil ji ke druhé straně. Zase ten bzučivý zvuk. Lewisová se otrásla. „To by mělo stačit,“ řekl.

Lewisová zírala na Roba, který se pokoušel vysoukat hlavu z helmy.

„Jak pod ní vlastně vypadáš?“ zeptala se.

„Sám jsem zvědavej,“ řekl. „Možná by ses radši měla otočit. To, co uvidíš, se ti třeba nebude líbit.“

„Huť než teď už vypadat nemůžeš,“ zasmála se nepřesvědčivě.

Robo si pomalu sundal helmu a odhodil ji. S křachnutím dopadla na zem. Lewisová pokývla uznale hlavou. „A víš, že to není tak špatný, Murphy?“

Sáhla do skříňky na přístrojové desce auta a vytáhla pudřenku se zrcátkem. Podala to Robovi. „Pořád máš modré oči,“ řekla. „Svým způsobem.“

Robo zíral do zrcátka. Oči měl skutečně modré, ale byly poseté maličkými červenými, modrými a žlutými čidly, která sbírala informace a posílala je do mozkového centra k rozboru.

Robo oddálil zrcátko a studoval svůj obličej. Musel se usmát. Tvář byla elegantní směsicí masa a oceli, jakási supermoderní organická socha, která upomínala na antické Řecko či na německé expresionistické filmy z dvacátých let. Záleželo na tom, jaký má pozorovatel smysl pro humor.

Nad očima měl zapuštěné dva organické pláty, čímž vzniklo vznešené, královské čelo. Z vlasů mu zbyl kratičký, prořídlý porost, náhle zastavený žebrovaním z titanu, které se mu rozlézalo z temene. Zčistajasna mu hlavou bleskla vzpomínka na Clarencův poslední a osudný výstřel tam v tom skladišti před krátkou věčností. Sáhl si dozadu na hlavu. Byl tam pevně přinýtovaný plát z nějakého kovu.

Dostavil se šok z toho, na co přišel. Už nemůže dál uhýbat před pravdou. Byl lidskou obětí vraždy. A pak z něj udělali poslední výkřik nejmodernější techniky. Vytřeštil oči v němě hrůze. Nedokáže, a nechce se s tím smířit. To nejde.

Lewisová Roba tiše pozorovala. Vzmáhal se v ní smutek. Váhavě natáhla prst a dotkla se tkáně na lících kostech. „Je fajn po čase tě zas vidět, Murphy.“

Murphy zaklapnul pudřenku a odstrčil jí ruku. Zdvihl levou paži. Byla škaredě poškozená. Spustil ji a zdvihnul pro změnu pravou paži. „Murphy měl ženu a syna. Co je s nimi?“

Lewisová tam trčela a hledala slova: „Když tě... po pohřbu se odstěhovali.“

A kam?“

„Paní Murphyová podepsala smlouvu s LunaSpolem. Nevím, jestli si vzpomínáš. Měla sestru na Měsíčním průmyslovém komplexu. UniCorp to rozjel a do dvou neděl bylo všechno zařízený. Myslela, že jsi po smrti. Ach, Murphy, je mi to vážně líto.“

Robo pokrčil rameny, vzal kladivo a začal si zas bušit do nohy. „Teď by mě stejně nepoznali.“ Přestal bušit, upřel zrak na Lewisovou a přestal se ovládat. „Cítím je, ale nevzpomínám si na ně. Vyhledat je – to by bylo trápení bez konce.“ Lewisová mu konejšivě položila ruku na rameno. Ucuknul: „Nech mě bejt.“ Vycouvala zmatená a maličko dotčená. Robo na ni zíral. „Běž,“ řekl. „Prosím tě.“ Lewisová přikývla: „Objevim se po setmění.“

Robo kývnul a pokračoval v práci. Lewisová nasedla do auta a odjela. Tohle, přemítala, je ten nejosamělejší člověk na světě.

Robo strávil celý den prací. Každou ranou kladiva a každým zabzučením řezačky násobil tu prázdnotu a to osamění v sobě. Byl jediný svého druhu – zvláštní chov. Nebyl člověk. Neměl lidské pocity plynoucí z každodenní existence. Nepotýkal se s nadějami a starostmi, se sny ani s obavami, jež zpestřovaly život nespočetným miliónům lidí. Ale přitom nebyl ani stroj. Se superpočítačem měl společného tolik co s řezačkou v své ruce. Při práci v něm sílil vztek. Byl vlastně dinosaurem nového věku. Určený k osamění. Odsouzený k samotě. Naprogramovaný, aby stál stranou od světa, jenž ho obklopuje.

Robo zapnul pájku a dal se do spravování děravé nohy. Obrněné pláty do sebe znovu zapadaly. Obrněné pláty místo kůže. Je nejspíš nejnákladnějším vrtochem v dějinách civilizace. Dodělal nohu a posadil se. Sám. Napadlo ho, že je to jeho osud... na jak dlouho? Nadosmrti? Umře vůbec? Nebo se tu bude plácet věčně?

Pomyšlení na nesmrtnost ho zděsilo. On, stroj stvořený člověkem, bude vážně jen stát opodál a nezměněn přihlížet, jak míjejí lidské generace? Bude nehybně vězet v čase a za poklidného vrnění svého elektronického srdce sledovat, jak jeho druhové z říše lidí chřadnou a umírají? Měl tu co dělat s velmi praktickým způsobem nekonečna. Způsobem, pod jehož tíhou by se rozum většiny smrtelníků zhroutil. Zachechtal se pro sebe. Smích mu strašidelně dozníval v hrudní dutině. Jak to říkal o nesmrtnosti Woody Allen? „Nevěřím v posmrtný život, ale pro jistotu si s sebou vezmu rezervní prádlo.“ To si pamatuje? Ano. Výborně. Teď si věci vybavoval mnohem častěji. Vzrušovalo ho to a děsilo zároveň. Asi by bylo lepší zůstat nevědomý. Snad se měl nechat zničit rukou ED 209. Aby ten hnus zmizel.

Vzdychl si. To by nikdy nedokázal.

Teď byl v pasti. Zajatcem vlastní vůle přežít. Věděl, že od tohoto dne ho budou strašit duchové z jeho předchozího života. Byl mrtvý a zároveň živý. Strašidelný palác obydlený přízraky. Představami. Hlavou se mu budou věčně míhat prchavé obrazy dávných lidí, míst, věcí či myšlenek. Budou mu tříštit vědomí a připravovat ho o rozum. Už nikdy nebude vyrovnaný sám se sebou. Bude vlastně tak trochu strašit... sám sebe. A jak dlouho? Roky? Desetiletí? Století? Otevřel si sklenici dětské výživy a začal srkat tu pastu. Podíval se na nálepku. Špenát. Správně. „Vydržím až do finíse, vždyť mě hřeje špenát v břiše,“ zaspíval si. To si taky pamatuje. Za pár minut zkonzumoval celý kartón. „Zůstanu svůůů,“ zakřenil se. Ale co byl přesně zač?

Šel si pro brašnu. Rozbitou střechou svítil úplněk. Ozářil i fungl novou A-devítku, kterou mu přinesla Lewisová. V siném přísvitu se pistole zaleskla olejem. Robo ji vytáhl z brašny, vzal ji do opravené levé ruky a zkoušel, jak je vyvážená. Pak si ji protočil na ukazováčku a zastrčil do pouzdra.

Stál bez hnutí v opuštěné automobilce. Tak budiž. Je-li zakletý do výstřelku moderní techniky, nedá se nic dělat. Zbavili ho lidskosti. Okradli ho o život. Vzali mu rodinu. Jménem čiré ziskuchtivosti mu sebrali všechny normální šance, ať už byly jakékoliv. Určili ho k jednomu jedinému účelu... udržovat zákon. Ať se propadne, jestli mu seberou i tohle.

Odteďka z něj bude stoprocentní polda čtyřadvacet hodin denně. Nezáviděl nikomu, kdo se mu v tom pokusí zabránit.

Dal si helmu bez potíží zpátky na hlavu a popošel k hrotící se zdi. Vyhlédl na zářící světla Nového Detroitu. Vysoko nad obrysem města čněl mrakodrap OmniConu, blahosklonný despota shlížející na své království. Robo se soustředil. Naskočily mu základní instrukce. Instrukce Jedna: Služ ochraně veřejnosti. Instrukce Dvě: Udržuj zákon. Instrukce Tři: Braň nevinné. Instrukce Čtyři: [PODLÉHÁ UTAJENÍ] OCP VÝROBEK Č. 943054.

Instrukce Čtyři začala blikat. Robo sebral veškerou sílu vůle ve svém mohutném těle. Instrukce mu před očima vybledly. Nemá teď čas nechat si jimi plést hlavu. Nedopustí to.

Přešel k prázdným sklenicím od dětské výživy, sebral jednu a vyhodil ji vysoko do vzduchu. Vytáhl pistoli a vypálil. Plonk. Náboj se zaryl do ocelové traverzy. Netknutá sklenice se roztránila až dole na podlaze. Robo zaklel. Vyhodil druhou sklenici a vypálil. Zase vedle.

„Kruci.“ Popadl plnou sklenici s dětskou výživou a vychlemtal ji. Zjevila se Lewisová v TurboFáru. Zaskřípěly brzdy. Zastavila. V dálce bylo slyšet ječení několika poplašených zařízení.

„Co to je?“ zeptal se Robo.

„Pořádný malér,“ řekla. „Policejní mančaft dnes v noci hlasoval pro stávkou.“

„Tomu nerozumím.“

„Poldové stávkují na protest proti OCP.“

„Ale co bude s lidma?“ zeptal se Robo.

„Ty se o sebe musej postarat sami,“ řekla a poslouchala sirény. „Podle toho zvuku bych řekla, že jim to moc nejde.“

Robo praštil pěstí do železného nosníku, až se prohnul. Tam venku ho potřebují, a on přitom není schopný boje.

„Co je?“

„Moje zaměřovací vektory. Jsou rozštelované. To bych mohl rovnou šilhat.“

„Cože?“

Robo vyhodil sklenici a vypálil. Vedle. Lewisová pokývala hlavou. „Pomůžu ti, jestli proti tomu nic nemáš.“

Robo se zklidnil. Dal svou kovovou ruku Lewisové na rameno. „Dík, partáku.“

Lewisová vzala tři sklenice od dětské výživy a rozmístila je na rozpadlé zdi v různých výškách. Přiběhla za Roba. „No tak, vojíne, k líci zbraň.“

Robo se přepnul na zaměřovací režim. V zorném poli se mu objevila soustava souřadnic. Maličko vyšínutá. Hlaveň měl

namířenou asi dvacet stupňů nalevo od terče. Lewisová se za ním přikrčila. Pomalu narovnal pistoli správným směrem. „Vydrž takhle.“

Vztyčila se: Pritiskla si z boku hlavu Robovi k helmě. Odtud mohla zahlédnout souřadnice na jeho hledí. „Podle mě by měla sedět.“

Robo se soustředil. Přepnul se na zastřelovací režim. Souřadnice sjely přesně na vršek sklenice od dětské výživy. „Ted' to zkus,“ řekla.

Robo stiskl spoušť. Sklenice se rozprskla. Namířil na druhou sklenici a vypálil. Rozletěla se. Třetí sklenice. Třetí výstřel. Třetí zásah. Robo protočil pistoli a zastrčil ji do pouzdra.

Usmáli se na sebe. V dálce nad celým městem kvílely sirény a zvonky poplašných zařízení.

„Co ted'?“ zeptala se Lewisová.

„Výrazíme do ulic.“

„Ale vždyť stávkujeme.“

Robo vyhodil tři sklenice do vzduchu, vytasil pistoli a zlikvidoval je, ještě než začaly klesat. Suverénně vrazil pistoli zpátky. „Zákon nestávkuje.“

Usmála se a rozběhla se k autu. .

Odfřeli jako dva dobří kolegové. Na kapotě svištícího TurboFára se zrcadlil měsíc. Robo se pro sebe usmál. Možná, že není opravdový člověk, ale tam venku je spousta opravdových lidí a potřebují jeho pomoc. Při tom pomýšlení se cítil... dobře. Cítil.

Během posledních čtyřiařiceti hodin prošel celým spektrem pocitů. Prodělal smutek, pocit ztráty, vztek, veselí, lítost i odhodlání. Pozoroval svoje mamutí ocelové ruce složené v klíně. Třeba má ještě nějakou naději.

Ulice Starého Detroitu vypadaly jak bitevní pole. Skupinky lupičů rozbíjely výlohy a rvaly odtud zboží. Ječeli jak primitivní válečníci. Emil se opíral o zeď pusté ulice. Kouřil cigaretu. Nelíbilo se mu, že musel strávit noc ve vězení. A co bylo horší, nesnel pomýšlení, že ho tam tam vrazil přízrak. Pokusil se vysvětlit Clarencovi, co se přesně stalo. Clarence mu to nezbaštil. Myslel, že Emil zase jednou halucinoval po drogách. Emil se otfásl. I to bylo možné.

OCP veřejně oznámil, že RoboCop je jejich výrobek. Nebyl to člověk. Ani se tak nechoval. No jo. Přece jen to asi byly jenom vidiny. Koneckonců, u tý pumpy bylo klima jak ve frit'áku. Zamáchl cigaretu a zapálil si další. Nervózně podupával nožkou. Clarence s Leonem měli zpoždění. Emil vyfoukl kouř a podíval se na bílou dodávku opodál. Sakra, když se sem dokázal dostat včas takovou šunkou, tak proč to nesved i Clarence?

Náhle ho osvětlila bohulibá myšlenka. Napřáhl nohu a rozkopl výlohu obchodu s elektronikou. Sklo se rozprsklo a zvonek poplašného zařízení spustil. Chmátnul dovnitř a vyndal si obrovské přenosné stereodvojče. Zapnul ho. Pustou ulicí se rozlehla funky music. Emil začal trsat. Sklo mu praskalo pod nohama.

Probral ho až klakson. Clarence s Leonem se dostavili v Clarencově pomláceném bouráku 6000 SUX. Byl to žrout benzínu stavěný jako tank. Clarence se vysoukal z auta. Od pasu vojenské bundy mu visely dva granáty. Leon držel automat. Neměl nejlepší náladu. Dík Robově zásahu v kokainové laboratoři měl sdrátovanou čelist a nebude si pár týdnů otevírat hubu.

Emil měl na sobě trestaneckou košili. Hrdě ji stavěl na odiv. „Dík, žes to zařídil,“ Clarenci. Nechali mi dokonce i tuhle košili.“

„Jde ti k nátuře,“ řekl Clarence.

Dorazil i Joe ve fungl novém 6000 SUX. Joe vylezl. Rozmlácený nos měl zakrytý obvazem. Clarence si obhlížel jeho povoz. Byl v perfektním stavu. To Clarencův pekáč, stejný typ i stejný rok výroby, vypadal jako pojízdná chatrč.

Leon si všiml Clarencova výrazu a nasadil sdrátovaný úsměv. „Hele, Clarenci, Joe má stejný auto jako ty.“

„Ne tak docela,“ řekl Clarence. Hmátnul do svého vozu a vytáhl odtud mohutnou zbraň smrtícího vzezření, útočnou armádní tarasnici Kobra ráže 20 mm s videozameřovačem. Clarence namířil na Joeovo auto. Vypálil poctivou sérii. Ve dveřích u volantu se rozšklebila dvacetimilimetrová díra. Clarence se usmál a vypálil podruhé. Ustřelil přední nápravu. Joeovo nedávno ukradené nové žihadlo podkleslo jako zabítá herka a sesulo se k zemi.

Clarence se usmál na zdrceného komplice Joea. „Prima auto, Joe.“

Joeovi došla řeč. „Blázníš, člověče?“

„Patří to ke kouzlu mé osobnosti,“ řekl Clarence a vyndal z dodávky další tři Kobry. Rozdal svým lidem po jedné. „Ve Starém Detroitu je parádní mejdan,“ řekl sladce.

Emil, celý pryč z nové zbraně, se otočil a třikrát vypálil do obchodu s elektrospotřebiči. Předek krámu se jednoduše rozletěl. Vzduchem plachtily kusy televizorů a opékačů topinek. „Je to bordel,“ řekl Emil. „Ale líbí se mi to.“

Joe zamířil a vystřelil na požární hydrant. Ten se roztříštil a do vzduchu vyletěl desetimetrový sloup vody. „Páni,“ zachechtal se Joe a začal demolovat palbou obchod za obchodem. Emil se rozhiňal a taky se přidal k zábavě. Série výbuchů otřásala blokem. Všude byl kouř a trosky. „Vypadá to tu spíš jak ve Starém Bejrútu, co?“ zazubil se Joe. Clarence vzdychl a otočil se k Leonovi. Tihle ted' byli úplně mimo. Vytáhl tabulku s počítačovou mapou. Blikal na ní červený bod.

„Obrněnec je v tovární čtvrti,“ řekl Clarence.

Leon přikývl. „A co? Nerozumím tomu. Dobročinnost nikdy nebyla tvou silnou stránkou. Proč se musíme zabývat tím nerozbitným poldou?“

„Delta City,“ řekl Clarence. „To bude naše odměna. Budem tam mít velkou výhodu na startu. Poběžej tam kšefty, tak jako v každém městě. Akorát budou větší a víc ponesou. A my je budem mít pod palcem.“

„Když vyřídíme toho poldu?“

„M-hm,“ usmál se Clarence. „Jsme na vzestupu, chlapěčku. Čím víc bude Delta City prosperovat, čím víc troubů s

kufříčkama plnejma peněz se sem pohrne, tím víc prachů vytřískáme.“

„Jseš dobrý obchodník, Clarenci.“

„Jsem skvělejší obchodník, Leone. No ne.“

„Co je.“

Clarence zíral na mapu. „Obrněnec je na pohybu. Musíme sebou hodit.“

Joe s Emilem se pořád bavili devastováním ulice. Clarence na ně zavolal. „Šetřte municí. Jdeme.“

Dva otlepení střelci se přiklátili k dodávce. Emil zavýskal a zalezl k volantu. „A vyrazili,“ krákorl, „na šťastný večerní lov.“

Dodávka se proplétala kouřem a plameny. To všechno byla práce dvou Kober. „V armádě se tohle používá?“ žasnul Joe.

„Hned by se z tebe stal vlastenec, co?“ zubil se Emil.

Bílá dodávka zmizela ve tmě. Clarence ji v bezpečné vzdálenosti sledoval ve svém těžkotonážním autě. Leon řídil.

Ve Starém Detroitu to vypadalo, jako by nastal konec světa.

Lewisová tím peklem na zemi řídila TurboFáro. V ulicích hořela převrácená auta. Lupiči rozbíjeli trubkami výlohy a nabírali si tolik zboží, kolik jen unesli.

Robo zahlédl tlustého chlapíka, který prohodil výlohou obchodu s alkoholem lavičku od autobusové zastávky. „Hej, kde jste kdo,“ hulákal. „Drinky jdou na účet podniku.“

Robo žasnul, co si lidi dokážou navzájem provádět. Vykrádali obchody a ničili majetek svým sousedům.

„Pozor,“ vykřikl Robo. Lewisová dupla na brzdy. Do cesty se jim vrhla drancující banda. Jeden vlekl televizor. Druhý zápolil s chumlem kožichů. Třetí se potácel pod tíhou celé půlky hovězího.

„Támhle,“ ukázal Robo. Před obchodem s nápisem Leeovy sportovní potřeby začínala nebezpečně řídit banda pouliční chátří. Grázlové vybíhali z obchodu, v rukou lyže, tenisové rakety, baseballové pálky a lovecké pušky. Majitel obchodu, postarší Čňan, pan Lee, je pronásledoval se zdviženou pistolí. „Stát. Stát. Přijďte až zítra. Udělám obrovské výprodej.“ Byl na pokraji hysterie.

Rozložitý chlap v kostkované košili a s puškou na vysokou střelil staříka do nohy, jako by se nechumelilo. „Zejtra nemám čas,“ houknul. Houf grázlů kolem něj začal ztřeštěně pálit do vzduchu, jak banda usmrkanců s rukama plnými bouchacích kuliček. Starý pan Lee se na zemi schoulil, když kolem něj zaharašily střely.

Lewisová zastavila auto. Robo zatnul lícní svaly a vylezl z vozu. Lewisová ho poplašeně pozorovala. „Co chceš dělat?“

„S jednou věcí můžeš u takový bandy počítat najisto,“ řekl Robo. „Je zbabělá.“

Lewisová o tom uvažovala. Pak pokrčila rameny, vzala automat a vylezla ven taky.

Robo se vydal sežehlou ulicí s vytaženou A-devítkou. Lewisová zůstala vzadu, přikrčená za TurboFárem, a kryla ho automatem.

Robo se zastavil tři metry od obchodu. Zdvihl pistoli a vypálil tři rány do vzduchu.

„No tak, panstvo,“ zaburácel. „Je po srandě. Zahodte pušky.“

Skupina grázlů se rázem otočila. Všichni si měřili osamocенého policistu. Asi dvanáct jich mělo pušky. Ostatní vlekli televizory, stereopřehrávače, potápěčské vybavení a mixéry. Jeden vyčouhlý výrostek si ledabyle dribloval basketbalovým míčem. Zabíják v kostkované košili postoupil dopředu a námířil na Roba pušku.

„Hele, poldo,“ zavolal a rychle si něco sumíroval v hlavě. „Nás je tady třicet, a vy jste jen dva.“

Dav souhlasně zamručel.

Robo pokrčil rameny a vypálil. Chlapík v kostkované košili se chytil za rameno a svalil se na zem. Pištěl jak nějaký harant. Puška na vysokou zazvonila o chodník. Robo čtyřikrát vypálil. Puška na zemi se točila jak čamrda a střely jí odskakovaly od hlavně i od pažby.

Dav zaraženě strnul. Několik lidí upustilo pušky. Míč odhopsal po ulici.

Robo si bandu měřil: „Má ještě někdo něco?“

Stáli jako přimrazení. Po ulici přivrávorl ten tlust'och, co raboval krám s kořalkou. V ruce měl flašku.

„Hej,“ vyjeknul. „Tys toho chlapa vodprásknul.“

Robo si připravil hlasový režim pro Promluvy k veřejnosti a hromově zavolal: „Běžte zpátky domů. Zamkněte se tam a nevycházejte. Ihned.“

Otočil se k ochlastovi. „Trápí tě něco, ty kořalo?“

Zpit'ar upustil flašku. „Ne, néé. Chtěl jsem jen upozornit. Víc nic. Vážně. Nechtěl jsem nák to.“

Zástup se začal rozcházet. Robo pozoroval, jak mizejí. Na vzdálenější straně ulice pomalu zastavila bílá dodávka.

Lewisová se ohlédla přes rameno. Nemohla si vzpomenout, kde už to auto viděla. Dál kryla Roba. Něco ji přinutilo znovu se ohlédnout po dodávce. Zadní dveře se odsunuly a vyhoupl se z nich Joe. Třímal mohutnou armádní Kobru. Lewisová si na ten obličej vzpomněla. Byl to ten hajzl ze skladiště. Ten chcáč. „Murphy, bacha,“ zajechla, když Joe spustil palbu.

Robo zahulákal na roztroušený dav: „Všichni k zemi!“

Vzduchem prosvíštěla salva tříštivých střel a rozryla ulici. Pár zkrvavených lupičů proletělo troskami výloh. Ostatní se s ječením rozprchli. Utíkali domů skrz plameny a kouř. Jedna střela vymrštila do vzduchu poklop z kanálu jako minci.

Chlapík v kostkované košili se pokusil vstát. Poklop ho praštil přímo do čela. Chlapík upadl podruhé a naposledy.

Robo se rozběhl k TurboFáru. V běhu pálił po dodávce z A-devítky. Joe se zachechtal a vystřelil další smrtící sérii.

Jedna střela Robovi těsně minula hlavu a vletěla do sloupu pouliční lampy. Sloup se roztříštil do víru střepin. Tlaková vlna srazila Roba na kolena.

Lewisová to už nevydržela. Skočila do TurboFára a v prudké zatáčce do protisměru mu trochu připálila gummy. S automatem ve volné ruce si to námířila přímo k dodávce. Joe na okamžik strnul, když se TurboFáro po dvou kolech

mihlo kolem jejich vozu. Lewisová stiskla spoušť. Střely urvaly dodávce kus zadních dveří:

Lewisová si to hnala ulicí zpátky a zablokovala kola těsně u Roba. Robo se právě soukal dovnitř, když se za dodávkou vynořil Joe a vypálil znova. Střela zasáhla vedle TurboFára a zdevastovala zbytek průčelí bývalého Leeova krámu se sportovními potřebami. Děšť trosk roztříštil TurboFáru přední sklo. Lewisová vyjekla bolestí, když se jí do tváře zasekly skleněné střepy.

„Jseš tu?“ vydechla ztěžka. .

„Jo,“ zamručel Robo.

„Hajzlové,“ zamumlala Lewisová a dupla na plyn. TurboFáro se vyřítilo ulicí pryč. Dodávka vyrazila za ním. Lewisová pevně svírala volant. Po levé i po pravé straně burácely výbuchy. Robo si vsunul do A-devítky nový zásobník.

Krvácel ze šrámu na tváři. Mrknul na Lewisovou. Pod pravým okem měla stejnou ránu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Robo.

„Jo, a ty?“

„Už jsem na tom byl hůř.“

„Ty, Murphy. Co to ksakru bylo?“

„Útočná tarasnice Kobra, prosím. . . zkonstruovaná pro vojsko našimi přáteli z OmniConu.“

„Páni,“ žasla Lewisová. Z postranní ulice vystřelil potlučený těžkotonážník SUX a hnál se přímo do boku TurboFára.

Lewisová přidala plyn. Clarencův vůz jim s křupnutím vrazil do pravé přední strany. TurboFáro se roztočilo ulicí jak vrtule. Leon u volantu vydal nadšený bojový ryk. Clarence se přidal: „Máme je.“

„A teď je dorazíme,“ řekl Clarence a zdvihl svou Kobru. Leon vyrazil přímo proti hlídkovému vozu.

V něm se Lewisová potýkala s volantem a snažila se udržet kontrolu nad řízením. Bourák se k nim rychle blížil.

Lewisová tam hodila zpátečku a sešlápla plyn až k podlaze. SUX se pořád blížil. Mířil TurboFáru přímo na masku.

Lewisová se ohlédla přes rameno a vcouvala do boční uličky poseté plameny.

Clarence vystrčil Kobru z okna. Robo vytasil A-devítku a přepnul si čidla na zaměřovací režim. Zhluboka se nadechl a třikrát vypálil.

Clarence s Leonem se přikřčili. Přední sklo jim pokryla pavučina z prasklin. Pak se sklo vysypalo dovnitř.

Černý bourák zpomalil, ale blížil se pořád. Lewisová polohlasně zaklela. Na opačné straně uličky, rovnou za nimi, se vynořila bílá dodávka. Dostali se do klasické pasti, jaká bývá na konci všech krváků. Z vozu vyskočil Joe s Kobrou v ruce. Zaklekl a zaničil na TurboFáro, které si to šněrovalo od chodníku k chodníku. Lewisová mrkla do bočního zrcátka.

„Drž se!“ vykřikla.

Smykem vecpala auto do úzké mezery za obchody, kde se vykládalo zboží. SUX nestačil včas zabrzdit a minul odbočku.

Lewisová stodvacítkou docouvala mezerou k další boční uličce. Prosmykla se do ní, zařadila rychlost a šlápla na to.

Podívala se do zpětného zrcátka. Zpoza rohu se vyřítila bílá dodávka a hnala se za nimi. Z okna se vyklonil Joe a vypálil z Kobry.

TurboFárem otřásl výbuchy. „Máme společnost,“ řekla Lewisová.

„A další jsou určitě na cestě,“ ohlédl se Robo.

Kolem dodávky se dopředu prodrál Clarencův bourák a nabíral prudce rychlost. Za volantem, nechráněn sklem, mhouřil Leon oči proti vichru fičícímu stovkou. Clarence si s klidem nasadil brýle proti slunci a podepřel si Kobru o zprohýbanou přístrojovou desku. Vypálil.

Střela v mžiku dostihla ženoucí se TurboFáro a zaryla se do pravého motoru. Auto pod nárazem podkleslo. Robo s Lewisovou se zuby nehty drželi, čeho se dalo. Zezadu na pravé straně vyšlehl plamen. Polovina displejů a ciferníků na přístrojové desce vyprskla a pohasla. Lewisová zmáčkla tlačítko protipožární ochrany pod volantem. Setřela si krev z oka. Ze všech sil sevřela volant a snažila se z auta dostat, co to dá. Na fungující části přístrojové desky se rozblikaly a rozbzučely poplašné kontrolky. Robo si nabíl svou A-devítku.

Byl to jeho poslední zásobník.

Lewisová vyštěkla do SlužSpoje. „Tady Baker 44... příslušníci potřebují pomoc. Opakuju, potřebuju pomoc ve Starém Detroitu.“

Obstoupila ji zeď mlčení.

„Doprdele,“ zařvala. „Nech toho. Vím, že mě slyšíš.“

Ticho.

„No to je skvělý. A jsme bez auta.“

Robo se ohlédl. „Můžem přijít i o víc.“

Leon se s bourákem odpoutal od dodávky a zavěsil se za TurboFáro. Clarence vypálil z Kobry. A znovu. Střely neškodně prosvíšely nad TurboFárem. Lewisová zabočila na rozpadající se most.

Za ní proletěl po mostě bourák i dodávka.

Lewisová to vzala podezřelou uličkou. Na konci vozovky strměl pětimetrový větrolam. Lewisová se pohledem optala Roba.

Robo přikývl. Lewisová napjala lýtkové svalstvo a akcelerovala na stovku. TurboFáro vyrazilo a vřítlo se do plotu.

Ten se rozletěl na několik plachtících plechů. TurboFáro proletělo přes nákladní váhu do zpustlé ocelárny.

Robo ukázal na zchátralou slévárnu.

TurboFáro jí vplulo do obrovské tlamy.

Vzadu v uličce se bourák opatrně přehoupl přes zbytky větrolamu. Leon zpomalil. Clarence si povšiml rezivělé cedule: OCELÁRNÝ OK... ZRUŠENÉ... VSTUP ZAKÁZÁN... STŘEŽENO PSEM.

Clarence ukázal ke slévárně. Oba vozy se zastavily u zejících vrat. Joe vyskočil z dodávky s tarasnicí v ruce. Z dodávky se vykulil i Emil. „A teď je vykouříme.“

Joe se usmál a zahulákal dovnitř. „Haló, děvčata a chlápci, demoliční četa dorazila.“

Clarence zívnuł a vylezl z auta. Otočil se na Joea s Emilem. Leon se vysoukal od volantu. „Tam uvnitř si musíme dát záležet,“ řekl Clarence. „Nebude to procházka. Potřebujem je zabít, jasný?“

„To si piš,“ cenil se Emil.

Clarence ukázal k dodávce. „K volantu, Emile. Vjedeme tam oba. Joe a Leon budou pěšáci.“

Čtveřice grázlů se pustila dovnitř: Rozbitou střechou se tam propasírovaly i paprsky měsíčního světla. Byla to obrovská, tmavá a vlhká haluzna.

Dodávka i bourák se zvolna rozjely halou. Joe a Leon s Kobrami v rukou opatrně procházeli prostor vykrojený reflektory. Joe s Leonem ztuhlí. Zvuky zprava. Kap. Kap. Kap. S úlevou se zasmáli. Dešťovka z rezavé traverzy.

Leon si začal nervózně přejíždět jazykem po sdrátované čelisti. Kdesi v dálce zaštěkal pes.

Clarence v bouráku nervózně hleděl do zpětného zrcátka. Za ním v dodávce si Emil zapálil třetí cigaretu.

Obklopila je tma.

Od země se zdvihla mlha.

Joe se z boku pustil před auta. Někde opodál běsnil další pes.

„Hergot,“ vyjekl Leon. „Není to Sultán a Tyr!?“

Před nimi se na hromadě harampádí objevila dvě psiska, poslové pekla. Oči jim v světle reflektorů rudě žhnuly. Vpředu byl ohromný dobrman. Za ním cenil tesáky udělaný čokl, napůl ovčák a napůl dinosaur.

Joe namířil Kobru: „Zatracený psi!“

Vypálil po nich. Stačili poodběhnout, než střela dopadla. K nebi se vznesly kusy betonu. Vyvalila se oblaka dýmu.

Joe s Leonem se uvolněně zasmáli. Není nad mučení méněcenných tvorů, když si chce člověk dodat kuráže.

Joe uslyšel, že se za ním něco pohybuje. Otočil se. Byl to ten dobrman. Zdvihl automat a rychle vypálil. Tělo se psovi rozervalo a rozpadlo. Ke stropu pomalu stoupal sloup dýmu. Někde žalostně vyl zbylý pes. Leonovi to nedělalo dobře. S Joem to nehnulo. Kdyby mu ten pes padnul do rány, nadělal by z něj dršťkovou.

Když se zdvihl kouř, ozval se hromový hlas: „Hledáte mě?“

Asi tak deset metrů před vraty, pod hroznem cisteren s chemikáliemi, stál Robo s namířenou pistolí. V helmě a v měsíčním svitu působil zlověstně středověkým dojmem.

Clarencova banda na chvíli zaváhala. Emil si zapálil další cigaretu. Leon s Joem na sebe vyděšeně pohlédli. Konečně se Clarence vyklonil z auta. „Na něj,“ zavelel.

Než se Leon s Joem stačili pohnout, ozval se řev turbomotorů. Clarence za volantem ztuhnul. Co se to tu ksakru děje?

Emil se otočil a nemohl uvěřit svým očím. Lewisová v TurboFáru se na něj řítila zezadu. Emil vytřeštil oči a pokusil se uniknout. Pozdě. TurboFáro prudce najelo do dodávky a nadzvedlo ji zadek.

Lewisová zařadila zpátečku, couvla a znovu to naprala do dodávky. Emil ve zmatku přibrzdil. Dodávka se dál sunula dopředu. Tumpachový Emil experimentoval s brzdami a zoufale svíral volant. Lewisová nabrala ječící dodávku a vyšťouchla ji z haly ven. Emil si nevěděl rady. Dodávka se setrvačností sunula nezadržitelně vpřed.

Lewisová zaťala zuby, setřela si, sraženou krev zpod pravého oka a dál se hnala na plný plyn. Clarence protůroval bouráku motor a vyrazil stranou, aby ho zezadu nesmetla smýkající se dodávka. Emil zíral vyřeštěně z okna. Dodávka se sunula k cisterně s výrazným nápisem POZOR: JEDOVATÝ ODPAD.

Lewisová v TurboFáru vypnula zapalování a dupla na brzdy.

Emil zápolil s volantem. Dodávka byla neovladatelná. Dostala se na benzinovou skvrnu a bokem vrazila do cisterny. Z bezpečné vzdálenosti deseti metrů přihlíželi uhranutí Leon a Joe, jak dodávka proráží do cisterny díru. Nastala strašlivá chvíle, ve které jako by se zastavil čas. Potom výkřik. Zadek dodávky se rozletěl a k zemi se z něj vyvalila malá přílivová vlna chemikálií. Přinesla s sebou kuckajícího Emila.

Emil se svíjel v pění na zemi. Vztyčil se na kolena a pozvedl ruce k obličejí. Chytil se za pálicí pokožku. V rukou mu zůstávaly mazlavé, vláknité cáry. Začal se doslova rozpouštět. Joe s Leonem usoudili, že je načase zahájit na Roba palbu.

Do přestřelky dovrávorál oslepený Emil. Vrazil do Leona. „Pomozte mi, proboha,“ vřeštěl.

Leon odstrčil ječící, rozpouštějící se postavu. „Vypadni vode mě, člověče, vypadni!“

Leon se vrhnul do úkrytu a nechal zvolna umírajícího Emila vyběhnout z fabriky do noci.

Joe s Leonem pálii z Kober na Roba. Používali teď tříštivé střely, smrtící náboje, které se zavrtají do terče a vybuchnou až uvnitř. Robo pružně uhýbal tělem sem a tam. Kolem něj i nad ním svištěly střely. Zapnul si v zorném poli zaměřovací zařízení. Podíval se na Clarence. Auto šéfa bandy se přehnal dvorem, otočilo se a najíždělo znovu na hybrida.

Clarence se potil za volantem. Přikrčil se dřív, než měl Robo příležitost vypálit. Boddicker dupnul na plyn. Namířil si to rovnou na křížence stroje z poldou. Těžkopádný bourák nabíral rychlost. Padesát, šedesát, osmdesát kilometrů za hodinu. Robo na klíčující auto vypálil. Střely zaharašily o karosérii, ale nepoškodily ji.

Clarence nadšením zajechel. Zachytil Robocopa pravým předním blatníkem a srazil ho k zemi.

Bourák burácel přes dvůr k největší budově fabriky, k válcovně. Za ním se v TurboFáru hnala Lewisová. Dvorem se plížili Joe s Leonem. Stříleli na Lewisovou.

Otřesený Robo se rozběhl k válcovně. Uvítala ho sprška střel. Zem pod ním vybuchla. Roba to vymrštilo hlavou napřed. Metal kozelce po betonu. Snažil se přitom určit, odkud přiletěly střely. Vyskočil a dvakrát vystřelil dvacet stupňů doleva. Leon s Joem se za hromadou traverz vrhli k zemi. Střely zazvonily o kov. Než se stačili vyškřábat zase na nohy, Robocop zmizel ve válcovně.

V obrovské hale se Clarencův bourák proplétal mezi předpotopními válcovacími stolicemi a mohutnými nosníky. V patách mu byla Lewisová. Sledovala každý jeho manévr.

Lewisovou za volantem už omrzela hra na honěnou. Roztočila zbylý turbomotor do maximálních otáček, s ohlušujícím

křachnutím vrazila zezadu do bouráku a zůstala v něm zaklesnutá. Clarence zaklel, roztočil volant a pokoušel se TurboFáro setřást. Lewisová maličko přibrzdila a nechala bourák, aby se od ní odpoutal. Pak zas přidala a dostala se ze strany na jeho úroveň. Strhla volant prudce doprava a s řachnutím vrazila do Clarencova auta z boku. Obrovskou halou se ozvěnou neslo skřípění kovu o kov. Náraz TurboFára vymrštil Clarencův vůz v ostrém úhlu doprava směrem k obrovské válcovací stolici.

Clarence zahnul ještě víc doprava a odpoutal se od TurboFára. Natáhl se přes sedadlo pro svou hroživou Kobru.

Lewisová do něj znovu vrazila zezadu. Bourák poskočil. Clarence, zbraň jen v levé ruce, vystrčil hlavě z okna. Zrovna se chystal vypálit na Lewisovou, když si všiml, že proti němu něco běží.

Bez dechu civěl na to zjevení před sebou.

Byla to příšera.

Zamžikal.

Ba ne. Byla to pohybující se kostra, na které se krabatilo a scvrkávalo to, co byl kdysi Emil. Potácel se proti autu. Z těla mu ve velkých cárech viselo pár zbytků kůže. Byla mu vidět svalovina i ostatní tkáň. Z úst mu zbyla jen díra zející uprostřed chuchvalce polotuhé hmoty, někdejšího obličje.

Emil rozšklebil díru v obličejí dokořán a vydal neslyšný skřek. Bourák ho nabral plnou rychlostí. Kousky Emila se připlácly k masce. Clarence se potýkal s volantem. Mohutný vůz narazil ze strany do válcovací stolice. Pokračoval halou v nekontrolovatelných piruetách.

Clarence se pokoušel jak získat vládu nad vozidlem, tak odstranit si z vojenské bundy cucky poleptaného masa, z něhož se kouřilo. Sloup před sebou spatřil, až když bylo pozdě. Bourák bříknul o mohutný ocelový nosník, překotil se na střechu a začal dělat přemety po betonu. Přitom jako by ještě nabíral rychlost. Narazil do dalšího nosníku a zmuchlal se o něj.

Dopadl na všechny čtyři. Clarence za volantem se zkroutil. Hlava mu padla na klakson u volantu. Bourák teď vypadal jako tunová tahací harmonika. Vycházelo z něj přerušované trubení.

Lewisová v Turbofáru pomalu zastavila. Zkoumala beton před sebou. Na zemi u pomláceného bouráku ležela

Clarencova Kobra. Kolem hlavně jí uvízla lidská ruka. Emilova ruka.

Lewisová pomalu vylezla z auta a zamířila k bouráku. Clarence pořád vězel za volantem. Zpod kapoty začal pronikat kouř. Lewisová odkopla Kobru stranou. Přistoupila k předním dveřím. Opatrně je otevřela.

Clarence se bleskově probral. Než stačila Lewisová uskočit, vytasil Boddicker svou pětačtyřicetku a třikrát vypálil.

Lewisová prudce odplachtila dozadu. Z hrudi, z boku a z nohy se jí řinula krev.

„Je s tebou ámen, chlupatice,“ uslyšela Lewisová seshora.

Přistála na zádech, svíjela se bolestí a zírala pod střechem. Po visutých lávkách tam šmejdili Leon s Joem. Leon zalezl do skleněného velínu. „A teď vzhůru k poslednímu jednání,“ ohlásil a cvaknul vypínačem.

V hale se rozzářila světla. Lewisová sebou škubla a přimhouřila oči. Potící se tělo jí zalil oslepující bílý jas. Roztřásla se.

Všechno ji najednou začalo bolet. Věděla, že je zle. Tuze, tuze zle.

„Což takhle pocvičit se trochu ve střelbě na terč?“ chrochňal vítězně Joe a culil se dolů, kde ležela Anne Lewisová, tělo jak řešeto.

Kolem hlavy jí prosivštěla střela. „Jsem pro,“ zaburácelo halou.

Ti dva nahoře pohlédli dolů. Po betonu se řítíl Robo s vytasenou pistolí. Clarence zahlédl hybrida, ztěžka se vysoukal z bouráku a pokusil se dostat ke své Kobře.

Robo vypálil od boku. Clarence zavřeštěl a šel do kolen. S kuckáním se vyškřábal na nohy. „S vědou je život lehčí,“ zachechtal se. Z vojenské bundy mu na zem spadl zploštělý náboj. Bunda měla neprůstřelnou podšívkou.

Clarence se dal na útěk kolem krvácející Lewisové. Robo na něj zamířil. Vtom se mu země otřásla pod nohama. Z lávky pálil Joe. Robo šel k zemi a kulil se pryč do úkrytu, aniž přestal opětovat palbu.

Robo se dokulil až k Lewisové. Tříštivé střely rozrývaly beton kolem nich. „Drž se, partáku,“ zašeptal Robo.

Odtáhl krvácející policistku co nejopatrněji za vrak bouráku. Na pár vteřin tam budou v bezpečí. Svištění střel ustalo.

Robo zaslechl nad sebou kroky. Pochopil, že Leon s Joem manévrují, aby našli ideální pozici pro zásah.

Přestal na ně na chvíli myslet. Hleděl do popelavého obličje ženy u svých nohou. Podržel jí hlavu v studených ocelových pažích. Levým palcem se dotkl bledé sametové tváře. Stékaly po ní slzy. „Bolí to, Murphy.“

„Já vím,“ přikývl Robo. S pohnutím ji sledoval. Ve tváři vypadala jako roztomilé, umírající dítě. Tělo se jí napjalo a pak ochablo. Zavřela oči. Už se nepokusila promluvit. „Lewisová?“ zavolal Robo. „Anno?“ Žena se ani nepohnula. Kroky nad Robem zesílily. Položil Lewisové hlavu jemně zpátky na beton. „Hned jsem tu.“

Robo opustil úkryt a rozběhl se halou. Seshora na něj spustil palbu Joe a nepřestal, dokud nevyprázdnil zásobník.

Ještě v běhu se Robo přepnul na bojový režim. Před očima mu proběhlo schéma komplexního rozboru Joeovy pozice.

Robo se přikřčil za ocelový nosník. Joe znovu nabil a vyslal po Robovi další spršku smrtících tříštivých nábojů. Střely zaduněly o mohutný nosník a nadělaly v něm sadu kráterů.

Robo se ještě víc přikřčil a couvnul. Náhle mu blesklo hlavou: Joe stílí zepředu... ale kde je Leon? Prudce se otočil, tak akorát, aby ve velínu daleko za a vysoko nad sebou zahlédl Leona vypálit tříštivou dávku. Měl tři setiny sekundy na to, aby šel k zemi dřív, než se střely zaboří do zamýšleného cíle: do jeho lebky.

Tříštivé náboje se zaryly do ocelového sloupu asi tak pět centimetrů od jeho hlavy. Ze sloupu odletěl celý řez.

Podpěrný systém se zhroutil. Robo se nestačil odvalit do bezpečí. Nosník i pláty ocelové střechy se zřítily na jednu hromadu. Pod ní byl Robo.

Joe se přes visutý labyrint z lávky podíval na Leona. „Dostals ho, ty vole! Dostals ho!“

„Snad,“ řekl Leon a prohlížel si halu videozaměřovačem Kobry. „Jestli jo, tak ho teď dorazím.“

Leon se díval do hledí. Pomalu zkoumal haranpádí hluboko pod sebou. Zkroucená ocel. Betonové bloky. Kusy

střechy. Ruka. Robova ruka. Leon po ní jel nahoru. Zaměřil Robovu hlavu zezadu. Tohle bude hračka. Bude to sranda. „Počkat,“ zavolal zezdola Clarence.

Leon poslechl. Clarence se zjevil u vchodu do haly: „Slíbil jsem někomu, že se o toho cínovce postarám osobně.“

„Do hajzlu,“ zasyčel Leon. „Takhle to bude trvat věčně.“

Clarence se pomalu, ztěžka vlekl halou. Prošel kolem omláčeného bouráku. Za nim na zemi se Lewisové chvěly ruce. Pomalu zkoušela ohýbat prsty. Přejela si přes obličej. Otevřela oči. Nervová zakončení po celém těle měla v jednom ohni. Rozbouřené vlny bolesti jí pustošily tělo. Slyšela se, jak sípe. Nejspíš prostřelená plíce. Jako by chropěla. Krátí se jí dech. Uniká z ní krev. A život. Vysoko nad sebou zahlédla na lávce Leona, jak se vyklání z velínu. Pohled jí zajel pod auto. Půl druhého metru od ní ležela Clarencova Kobra. Pokusila se k ní posunout. Kdepak. Jako by měla zpřerážené celé tělo. Zavřela oči a dala se do pláče. Bolestí, ale ještě víc vzteky. Je nahraná. Udělala šíleně pitomou chybu, a teď za to ona i její partner zaplatí... svými životy.

Clarence se dál šinul k hromadě trosek. Vytáhl z vojenské bundy granát a začal si ho přehazovat z ruky do ruky. Zastavil se tak šest metrů před hromadou. Vytáhl z granátu pojistku.

Robo v závalu pomalu otočil hlavu. V ostrém svitu stropních reflektorů spatřil Clarence. Povšiml si výbušniny v zvrhlíkové ruce.

Clarence vydal skřek, kvičivý smích: „Arrivederci, RoboCope.“

Clarence hodil granát mezi harampádí a rychle vycouval. Granát se prodrncal zkroucenou ocelí i kusy krytiny a uvelebil se Robovi tak třicet centimetrů od obličeje. Robo se pod horou oceli zkroutil a natahoval po granátu ruku.

„Dejte mu všichni sbohem,“ tlemil se Clarence.

Ale jeho veselí netrvalo dlouho. Robo se s ohlušujícím rykem vztyčil zpod ocelového závalu jako oživé božstvo z doby bronzové. Zdvihl granát a vítězně ho podržel. Pak ho vrhl přesně vypočteným obloukem nahoru na lávku.

Granát dopadl na lávku ani ne deset centimetrů Joeovi od levé nohy. Joe zavřeštěl a obrátil se na útěk. Granát vybuchl. K zemi se snesly kusy lávky a pěkná porce Joea. Lávka se začala sesouvat. K ní byl přilepený zbytek Joea. Zoufalé hmatal po nějaké opoře. Podíval se dolů. Scházela mu levá noha. Krev z něj tryskala jak z fontány.

Lávka pukla a zhroutila se. Joea vzala s sebou.

Joe se zřítil hluboko dolů a s žuchnutím přistál na zdi poseté dlouhými hřeby. Jeden z bodců mu projel pravou nohou. Zůstal na něm viset ze zdi jak hadrový panák. Byl v příliš hlubokém šoku, takže neřval. Ale pořád byl, sakra, naživu. Ten robot ho ještě nezabil. Joe zatoužil po pomstě tak silně, že ucítil na jazyku její sladkou chuť. Začal se na špizu mrskat.

Leon v skleněné kukani zaklel, zdvihl Kobru a zamířil na Roba. „No tak, chlape,“ šeptal Leon. „Hni sebou maličko doprava. Ukaž se za tím nosníkem.“

Pod ním se Lewisová hryzala do rtů a proklínala svou slabost. Překulila se k pohozené Kobře. Vysoukala se do polosedu, vzala tarasnici hlavní vzhůru a naslepo vypálila. Páteří ji projela prudká bolest. Zpětný ráz Kobry ji přibil k zemi. Ztratila vědomí, zrovna když vysoko nad ní prorazila tříštivá střela podlahu kukaně a zaryla se Leonovi zespodu do hrudníku.

Leon užasle vyheknul. Krev se mu začala valit dolů po noze. Pustil Kobru. Uvědomil si, že ten náboj v něm za pár milisekund vybuchne.

Velín se pod střechem rozprsknul na tisíc kusů skla, umělé hmoty a masa.

Na druhé straně haly uslyšel Joe rachot pevných trosek snájejících se na podlahu a odporně mlaskavé žuchance dopadajících částí těla jeho někdejšího komplice. Leonova smrt Joea vyšprajcovala. „Zkurvená chlupatice,“ zasyčel, nabodnutý pořád na svém špizu. Zachytil se bodce a pomalu se vytáhl na vršek zdi. Zdvihl potlučenou nohu a vyvlékl ji z hrotu. Pustil se a dopadl na zem. Jeho Kobra ležela jen asi metr před ním. Jedna vydařená střela a vyřídí tu policajtku nadobro. Když se strefí do nádrže bouráku, bude k večeři grilovaná čubka.

Joe se natáhl pro tarasnici. Za sebou uslyšel vrčení. Překulil se nazpátek. Druhý hlídací pes se vrhnul z hromady škváry. Vlkodlak pozoroval Joea. Sliny mu kapaly z otevřené tlamy. Joe civěl na psa. Proč jen v té slévárně nevyřídil ty bestie obě. Pes se na něj naráz vyřídil s vyceněnými tesáky a ničivými drápy. Otupělý bolestí v noze, Joe už jen klidně sledoval, jak se mu zuby zárvávají do paže a do krku.

Zbytky velínu se pořád snášely k zemi.

Psí vrčení ustalo.

Příslušnice Lewisová ležela bez známek života za bourákem.

Kromě psa teď zbyly v hale už jen dvě bytosti na nohou. Kybernetický polda a maniakální zabiják. Chladnokrevně se proti sobě postavili a očekávali rozhodující střet. Střetnutí člověka se strojem, který se začínal cítit jako člověk

Robo si měřil osamocenou lidskou postavu před sebou. Mozek mu zaplavily bolestivé záblesky paměti. Spatřil Jan. Jimmyho. Ucítil, jak mu výbuch střely odloupł vzadu lebku. Zaslechl ty kruté radovánky ve skladišti. Vzpomněl si na tu tmou, na temnotu během svých nesčetných operací. Spatřil ve svých loktech smrtelně bledou tvář Anny Lewisové. Sevřel pevně pistoli a uvědomil si, že tam, kde měl kdysi maso, má teď ocel. Pocítil vztek. Zuřivost. Kvůli tomuhle člověku o tolik přišel.

Obrazy se rozplynuly.

Boddicker zůstal na místě, když se Robo zvolna hnul proti němu. Boddicker se zašklebil úsměvem šílence, který je u zdi. Vytáhl z vojenské bundy poslední granát. Pomalu vytáhl pojistku.

Robo se dál sunul kupředu.

Rychlým, záludným pohybem vrhl Clarence granát vrchním obloukem na blížícího se hybrida. Robo vytasil pistoli a zasáhl granát na vrcholu dráhy. Síla výbuchu srazila Clarence k zemi. Přistál na zádech a sunul se po vlhké podlaze

haly.

Boddicker se soukal po čtyřech dozadu. Robo kráčel k němu. Usmál se na příkrčeného smrtelníka, protočil pistoli a zasunul ji hladce do pouzdra. Clarence se došoupal zády ke zdi. Těkal očima sem a tam. Odsud' nevyvázne. Uvolnil se. Jen klídek. Usmál se na Roba.

„No dobrý, dobrý. Vzdávám se. V pořádku? Dělá ti to dobře?“

Robo se k němu blížil dál.

„Povídám vzdávám se, čoveče,“ bublal Clarence. „No tak. Seber mě. Přechti mi můj práva.“

Robo se nad ním naklonil.

„No tak, odříkej si to svoje kázání. Že mám právo nevypovídat. Tyhlety hovadiny.“

Robo popadl kovovou rukou Boddickera pod krkem a pomalu, metodicky ho postavil ke zdi.

„Dobrá. Dokázals' to. Jseš superpolda. Stačí? Uznávám to. Tak konej svoji povinnost. Seber mě.“

Robo zavrtěl hlavou. „Už nikdy vás nezatknu, pane Boddickere.“

Robo pomalu napřáhl ruku a sevřel ji v pěst. Clarence vytřeštil oči. Viděl, jak se blíží úder. Robo ho praštil pěstí do obličeje. Pěst vyjela ze zdi na druhé straně. Kapky nachové tekutiny, která odkapávala z kotníků zaťatých kloubů, se třpytily v měsíčním světle.

Robo protáhl pěst zdí zpátky. Nechal Boddickerovo bezhlavé tělo, aby se svezlo na zem.

Robo se otočil a šel k Lewisové. Vypadala maličká, jak tam ležela na zemi. Kolem ní byla louže její krve. Robo si přehodil Kobru přes rameno a opatrně zdvihl Lewisovou do náručí. Díval se na ni. Na nepatrnou chvíli byla jedinou ženou, o kterou měl kdy zájem. Vyšel z haly. Vycházelo slunce. V dále už neječely sirény. Obloha bůhvíproč vypadala neobyčejně modře.

Lewisová zakašlala. Robo jí něžně hleděl do očí. „Dobré jitro,“ zašeptal.

Lewisová se usmála. „Nazdar, Murphy. To jsem tomu dala. Reeda trefí šlak.“

„To pochybuju,“ usmál se.

Zaštěkal pes. Robo se podíval dolů. Vedle něj stál obrovský německý ovčák a vrtěl ocasem. „Ty můžeš jít klidně se mnou,“ řekl Robo psovi. „Bezprizorní patří k sobě.“

Robo nesl Lewisovou k hlavní bráně. Před ocelárnu dorazily dvě TurboFára s vřešticími sirénami. Vyskočili z nich Starkweather s Ramirezem, a ještě dva další poldové.

„Ježíšmarjá, Robo,“ vykřikl Ramirez.

Robo mu opatrně podal Lewisovon. „Odvezte ji do nemocnice.“

Obrátil se a vydal se k pomlácenému TurboFáru, jež stálo u otevřených vrat válcovny. Pes mu klusal po boku. Robo mu otevřel pravé přední dveře. Sám vlezl za volant, zažehl nepoškozený motor, a mhl se kolem čtyř ohromených poldů. Mířil ze Starého Detroitu.

Neměl ještě vyřízené účty v honosnější čtvrti města.

V čele dlouhého stolu v zasedací síni mrakodrapu OCP, hned vedle Starého Pána, stál naprosto vyrovnaný Dick Jones a mluvil k shromážděným členům správní rady. Stávkou policistů se zabývaly titulky novin po celé zemi. Ty titulky pochopitelně stavěly OmniCon do špatného světla. Jones dělal, co mohl, aby z té situace vytěžil co nejvíc.

„Podle mého názoru nemohou stávkovat donekonečna,“ zubil se Jones. „Právě teď hlídkuje před budovou model 209.“

Koncem týdne jich můžeme mít víc a po celém městě.“

Zdálo se, že o tom Starý Pán uvažuje: „Ale co uděláme s veřejným míněním, Dicku? Aby to nevypadalo, že máme srdce z kamene.“

Jones povzdechl. Bude to teď muset podat hezky zešíroka, rozvláčně. Ale co, vždyť má čas.

Před mrakodrapem zastavil u chodníku Robo v pomláceném TurboFáru. Pohladil ovčáka po hlavě. „Jsem hned zpátky,“ řekl.

Vylezl z auta a zůstal u dveří. Ocítl se tvář v tvář ED 209. Nadpřirozený robot hřmotil pravidelnými kroky k vozu.

Palebné paže měl zdvižené.

„Vaše vozidlo nezákonně parkuje na soukromém pozemku. Máte patnáct vteřin na to, aby jste opustil tento pozemek...“

Robo hmátnul na přední sedadlo, vyndal Kobru AC a jednou rukou vypálil bez okolků na těžkopádnou zabijáckou mašinu. ED 209 si pohlédl na hrudní blok, kde se mu jako zázrakem objevila dvoucentimetrová díra. Pak se tělo ED 209 rozkomíhalo jako šejkr, to jak se tříštivá střela zarávala hloub a hloub. Pak začal Jonesův ochránce zákona tančit jakési sloní pogo lapidáriem v parčíku před budovou OmniConu. Ještě než vybuchl, stačil roztřískat pár soch na cimprcampr. Robo se přikrčil. Před TurboFárou se přehnaly trosky. Pes v autě tu scénu poklidně pozoroval. Když se rozptýlil kouř, nezbylo z ED 209 nic než mamutí tlapy, trčící pořád na jednom místě.

Robo vyšel po schodišti do budovy.

V zasedačce Dick Jones dál šikovně zpracovával publikum.

„Během posledních dnů krize jednala tato společnost tak, aby byla hodna zásad svého zakladatele.“ Ukázal hlavou na Starého Pána. Starý Pán se usmál a přikývl.

„Odvala, síla, přesvědčení,“ hřímál Jones jako z kazatelny. „Nuže, pokud do toho mám co mluvit, a, he – he – he – he, doneslo se mi, že snad ano, i nadále se budeme s překážkami při plnění mnohých úkolů potýkat se stejnou agresivitou, jaká byla pro tuto společnost typická po celá léta. Zůstaneme věrni té... KURVA!“

Dvoukřídle dveře se roztříštily. Do místnosti vstoupil RoboCop. Vedení při pohledu na ten vzpurný výrobek ztuhlo.

Jeden muž sáhl po telefonu.

„Ne, prosím,“ varoval Robo.

Muž stáhl ruku zpět.

Jedině Starý Pán jako by si zachoval duchapřítomnost. „Co pro vás můžeme udělat, příslušníku?“

Robo o tom uvažoval. Hlavou mu probleskly čtyři základní instrukce. Instrukce Jedna: Služ ochraně veřejnosti.

Instrukce Dvě: Udržuj zákon. Instrukce Tři: Braň nevinné. Instrukce Čtyři: [PODLÉHÁ UTAJENÍ].

Instrukce čtyři začala blikat. Robo se soustředil, aby text zmizel. Zrovna teď instrukce nepotřeboval.

Byl polda.

Dobřej polda.

Zlehka se uklonil, než předstoupil před Starého Pána. „Dick Jones je podezřelý z vraždy, spiknutí, z podněcování trestných činů a z napomáhání hledanému zločinci.“

Starý Pán nereagoval. „Bohužel,“ pokračoval Robo, „můj program mi nedovoluje zasáhnout proti vedoucím pracovníkům této společnosti.“

Jones se otočil k Starému Pánovi. „To je absurdní. Šílené. Tohle je násilnický mechanický psychopat hledaný policií.“

Starý Pán Jonese ignoroval. Vstal a podíval se Robovi zpřímá do očí. „To jsou vážná obvinění. Máte důkazy?“

„Ano, pane.“ Robo přešel k prostředku stolu. Zaťal pěst, vysunul z ní pásek se záznamy a zavedl ho do počítačového vstupu na stole. Videomonitory zavěšené v zasedačce se probraly. Tvář Dicka Jonese se ledově usmála přímo do objektivu kamery: „Musel jsem zabít Boba Mortona, protože udělal chybu. Tebe. Teď je na čase tu chybu odstranit.“

Lidé v místnosti sborem zahučeli. Jones těkal očima po tvářích kolem. Zkoumavě pohlédl na Starého Pána. Ten měl oči tvrdé a nelítostné.

Vtom do místnosti vrazili dva členové ozbrojené stráže budovy s vytasenými pistolemi. „Ani hnout, Robo!“ zařval jeden z nich.

„Ne!“ zaječel Starý Pán.

Bylo už pozdě. Oba strážní se vrhli na Roba. Hybrid se snažil být zdvořilý, ale neústupný. Jednoho pohladil mohutnou pěstí po břiše a spolehlivě mu vyrazil dech. Druhého odšoupl po desce dlouhého stolu jak barman sklenici. Oba muži během své gymnastiky upustili pistole.

Jones zahlédl šanci a chopil se jí. Skočil po jedné z pistolí, sebral ji a začal pálit. Ctihodné shromáždění zalezlo pod stůl. Jedině Starý Pán neztratil nervy a štitivě si Jonese prohlížel.

Jones znovu a znovu páлил po Robovi. Střely neškodně odskakovaly od obrněného hrudníku. Robo si povzdechl: „Ale no tak, Dicku.“

Jones přestal střílet. Tady mu pšenka nepokvete. Bleskově kalkuloval. Popadl Starého Pána a strčil ho před sebe jako štít. Ke spánku mu přiložil hlaveň pistole.

„Tak, ty rouro. Chci vrtulník... hned teď. Půjdem hezky v klidu na střechu. Nasednu do vrtulníku i s rukojmím. Jestli se mě kdokoli pokusí zastavit... má to Starý Pán spočítané.“

Starý Pán tam stál. Bublal v něm vztek. „Dicku?“

Ano?“

„Máš padáka.“

Robo sledoval Jonese. Vyvolal si základní instrukce. V hlavě mu zablikaly jen první tři. Starý Pán v té chvíli dupnul Jonesovi podpatkem na nárt. Pak vrazil postarší šéf svému bývalému zástupci loket prudce do žaludku. Jones vyheknul.

Starý Pán uskočil.

Robo se na Jonese usmál. Jones má padáka. Už není zaměstnancem společnosti. Tak proto žádná Instrukce Čtyři.

Jones namířil pistoli na Starého Pána, který se snažil zmizet. Robo zamžikal, přepnul se na zaměřovací režim, vytáhl svou Auto-devítku a čtyřikrát rychle vypálil.

První dva výstřely zastihly Jonese nepřipraveného. Roztočily ho směrem k prosklené stěně. Třetí výstřel stěnu roztříštil. Čtvrtý se Jonesovi zaryl do hrudi a mrštil jím dozadu skrz zbytky skla.

Skučení vichru, který se vevalil do zasedačky, bylo jen o maličko silnější než skučení Dicka Jonese, když se řítí ze 151. patra k zemi.

Robo protočil svou Auto-devítku jak westernový hrdina a zasunul ji zpět do pouzdra. Mírně se uklonil Starému Pánovi, otočil se a dal se k východu.

Starý Pán ho dohonil a dotkl se jeho loktu. Robo se otočil. Starý Pán se usmíval: „Děláte policii čest, mladíku. Byla to parádní ukázka střeleckého umění. Jak se jmenujete?“

Robo se na okamžik zamyslel. „Murphy,“ řekl a vyšel z místnosti.

Na předměstí seděl ve svém domku postarší pár, Emma a Hank Saundersovi, a sledoval nejnovější televizní zprávy. Casey Wong se jako obvykle křenil do kamery a trylkoval: „Dnes se do ulic Detroitu opět vrátil policejní sbor. Došlo k překvapivému zvratu událostí. OmniCon přistoupil na všechny klíčové požadavky předložené zástupci stávkujících policejních odborů. V noci všeobecného rabování a nezákonnosti zbylo místo i na hrdinské činy. Podrobnosti o jednom z takových příběhů přináší z Fordovy nemocnice Justin Ballard-Watkins.“

V nemocničním pokoji bojoval v hloučku jiných reportérů o pozici mladík v křiklavém obleku. Za nimi se usmíval primátor Waldo Gibson a potřásal si rukou s Anne Lewisovou na lůžku. Lewisová se chabě usmála a reportér spustil: „Příslušnice Anne Lewisová. I když ve stávce, přece riskovala život, aby udržela zákon. Polámané kosti. Třikrát zasažená. To je, pane, děvče. A jaký je to policista. Je inspirací pro nás pro všechny. Casey?“

Kamera zaostřila na Casey Wonga i na sebevědomě elegantní Jess Perkinsovou. Před závěrem zpráv se na sebe otočili.

„Nevím, jak tobě, Jess,“ zazubil se Casey. „Ale mně se dnes bude o něco líp spát.“

„Díky za pozornost, kterou jste věnovali naší TelePauze,“ zářila Jess. „A příště až potkáte policistu... usmějte se na

něj.“

Emma vypnula televizi a šla k oknu. „Je tam pořád?“

„M-hm,“ odpověděla Emma. „Pořád tam jen tak sedí. Na vršku.“

„A co,“ řekl její manžel. „Ať si tam je. Vždycky se cítím tak nějak bezpečnější, když vím, že tu venku hlídkuje.“

Emma přikývla a zhasla světlo v pokoji.

V dálí, vysoko na svahu, seděl policista. Po jeho boku seděl veliký pes. Vysoko nad ním, na noční obloze jiskřily hvězdy. Hleděl na měsíc zavěšený v prostoru.

Jednou v něm třeba splyne stroj s člověkem. Jednou se možná se sebou dokáže vyrovnat. Ale teď v něm byl zmatek plný pochybností. Neměl domov. Na celé planetě nebyl jediný tvor, který by dokázal sdílet jeho pocity, jeho myšlenky. Byl jediný svého druhu.

Pes po jeho boku se pohnul. Natáhl mocnou ocelovou ruku a pohladil psa jemně po hlavě. Pes se mu přitulil k noze a zavrtěl ocasem.

Robo dál drbal psa za ušima. Snad se jednou dokáže cítit jako celistvá osobnost. Možná si jednou nebude už připadat jako taková zrůda. Třeba si jednou bude moci říkat člověk.

Hleděl ke hvězdám a vzpomínal na svou rodinu. Spatřil milující oči Jan. Zahlédl Jimmyho usměvavý obličej.

Možná jednou.

Z lidského oka mu vytryskla osamocená slza a stékala mu po tváři z masa a oceli.

Náhle prudce vstal a otočil se k záři vzdáleného města.

Někde tam právě dochází k zločinu.

Zahvízdal na psa a ve dvojici se pustili z kopce k čekajícímu TurboFáru.

Dnes, dnes v noci je polda.

Polda se spoustou práce.

Zažehnul motory TurboFára a zamířil zpátky k Detroitu. Měsíc nechal daleko za sebou.

ED NAHA

ROBOCOP

Z anglického originálu ROBOCOP, vydaného nakladatelstvím Dell Publishing Co., Inc., New York, USA

přeložil Vasil Čikivďa

Grafická úprava Pavel Kloc

Odpovědný redaktor Jan Adam

Vadala Premiéra, a.s. v Praze roku 1991

jako svou 10. publikaci

Vytiskla tiskárna SPEKTRUM, s. p., Brno, Vídeňská 113

Vydání první 13/34

492-004-91

ISBN 80 – 900274 – 9 – 0

ED NAHA

ROBOCOP

Proslulý film ROBOCOP znají diváci převážně jen z videokazet či ze satelitních televizí. Těm, kteří neměli možnost jej zhlédnout, nabízíme jeho literární zpracování, které ve své dějové barvitosti v mnohém předčí samotný film.

ROBOCOP je hrdina příběhu ze Starého Detroitu v době zhruba za padesát let od naší současnosti — Detroit je i v té době pustým rejdištěm organizovaného zločinu a policisti jsou tu odstřelováni jako lovná zvěř.

A právě do tohoto okrsku je přeložen drsný chlapík Murphy, který má ovšem smůlu — je předmětem obludného experimentu všemocné firmy OMNICON, ovládající Detroit, a hned v první akci je rozstřílen na kusy: relativně

nedotčená zůstává pouze hlava. A na ni technici namontují robota špičkové úrovně — vzniká téměř neohrožitelný člověk — stroj, robot s lidskými city a smyslem pro fair play. ROBOCOPŮV zápas s podlým představitelem

OMNICONU je plný napětí, slz, krve, plamenů a detonací, jaké jsme zvyklí vidět v akčních filmech. ROBOCOP je krimi, sci-fi, thriller i pohádka dohromady, četba, která přináší napětí i uvolnění i zadostiučinění nad porazeným ZLEM.

ISBN 80-900274-9-0